Laura Nureldin
Regii timpului
Vol. 2: Eroare_
Editura HERG BENET

2017

HERG BENET
PUBLISHERS

© 2017 Laura Nureldin
© 2017 Editura Herg Benet, pentru prezenta ediţie
Această carte este o operă de ficţiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare. Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Reproducerea textului este interzisă fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare folosite în recenzii sau în mediile de promovare.
Cărţile Arven: un trademark
Editura Herg Benet
Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, Bucureşti, România
www.hergbenet.ro editor@hergbenet.ro
Ilustraţie copertă şi concept grafic:
The Spartan Bureau
ISBN ePub: 978-606-763-119-7
ISBN Print: 978-606-763-118-0

CĂRŢILE ◦ ARVEN

Reproducerea integrală sau parţială a textelor nu este permisă fără acordul scris al deţinătorului de drepturi de autor.

Lectura digitală protejează mediul
Versiune digitală realizată de elefant.ro

Cred că faci mişto de mine.

***

Mora tocmai terminase de predat o oră de dicţie destul de epuizantă. Chiar şi pentru ea era ceva nou să-i explice unui actor complet afon cum stă treaba cu accentele. OK, se aştepta ca omul să nu fie chiar Pavarotti, dar n-ar fi stricat să aibă, totuşi, ceva ureche muzicală. După două ore, reuşise să scoată un vag accent britanic din el, un fel de *tomeiău-tomahtău,* şi se hotărâse să renunţe. Avea să se gândească a doua zi la o strategie nouă de predare. Acum nu-şi dorea decât să conducă rapid până la biroul lui Alex, să atingă acel ecran din laborator şi să zboare spre cina cu Xerxes.

Aşa cum făcea mereu. În fiecare seară, de doi ani.

Ziua o petrecea în Los Angeles, în vreme ce întunericul… acela era în întregime persan. Lucrurile deveniseră mult mai simple de când Alex, cel mai bun prieten al ei şi cel mai strălucit cercetător pe care îl cunoştea, reuşise să sincronizeze timpul de pe Coasta de Vest cu cel din Persia antică. Weekendurile libere le petrecea tot lângă bărbatul ei şi, din când în când, îşi făcea cadou chiar şi câte o vacanţă de două săptămâni în străvechea Susa.

Era ciudat că nu posta niciodată poze din concediu pe facebook sau twitter, dar mereu revenea la muncă strălucitoare, relaxată şi cu un bronz proaspăt, aşa că nimeni nu punea la îndoială poveştile ei despre vacanţa perfectă din Caraibe în care tocmai fusese.

Însă acum chiar îi era imposibil să-şi ia vreo zi liberă. Avea o grămadă de treabă şi singurul lux pe care şi-l putea permite era o cină bună cu Xerxes, vreo două pahare de vin şi o noapte fierbinte cu el. Nu era niciodată prea obosită pentru asta.

În drum spre Alex, zâmbi amintindu-şi stânjeneala din prima noapte pe care o petrecuse cu persanul; ea dormise pe canapea, în vreme ce el se chinuia să înţeleagă toată acea lume nouă care îi ataca simţurile. La naiba, chiar o crezuse vrăjitoare.

Nerăbdătoare, intră în laboratorul lui Alex şi merse direct la computerul care avea s-o ducă în Susa antică. Toată povestea asta cu alergatul prin timp devenise pentru ea la fel de banală cum era trenul pentru navetişti.

Când porni maşinăria, luminile din laborator pâlpâiră, dar ea nu le acordă nicio atenţie.

Du-te acasă. Lasă-l pe Xerxes să te ţină în braţe. Mănâncă ceva. Relaxează-te cu un pahar în mână. Fă dragoste cu bărbatul tău. Dormi.

Lista ei de activităţi pentru acea seară era cât se poate de clară, aşa că nu avea timp pentru prostii, cum erau nişte becuri care pâlpâiau.

Introduse coordonatele pe care le ştia de-acum pe dinafară şi apăsă pe ENTER.

Luminile clipiră din nou.

***

Cred că faci mişto de mine.

Nimic nu părea cunoscut. Mora ajunsese să ştie fiecare colţişor al Palatului şi al împrejurimilor. Doar că nu era niciun palat. Nu erau nici grădinile. Nici servitorii. Nici Curtea. Nici Xerxes. Nimic. Doar o căldură umedă şi sufocantă, cohorte de ţânţari şi o vegetaţie luxuriantă.

Unde dracu' sunt?

Mora privi în jur. Stătea lângă un drum îngust de ţară, tăiat prin iarba grasă. Într-o parte era o pădure deasă, cu copaci acoperiţi de o perdea de *barba-marinarului* care atârna de crengi; din desiş se auzeau sunetele ciudate ale păsărilor şi animalelor cuibărite în tufe. Peste drum părea să fie o mlaştină care se pregătea să înghită soarele.

Dacă n-aş şti că e imposibil, aş crede că sunt în Florida. Sau în Louisiana. Sau în jungla asiatică. Ce pana...

— Ce cauţi aici de unul singur, băiete?

Se întoarse rapid şi se pomeni faţă în faţă cu sursa acelei voci aspre, cu un puternic accent sudist. Era un bărbat de vârstă incertă, îmbrăcat cu pantaloni de stofă demodaţi, cizme de călărie şi o jiletcă.

— Vă salut, domnule. Cred... cred că m-am rătăcit.

Ce-i asta? Bal mascat la dracu-n praznic?

Bărbatul păru şocat de sunetul vocii ei; de faptul că fiinţa din faţa lui era, în realitate, o femeie.

— Ce să vezi... Dacă te-ai rătăcit, să ştii că te-ai rătăcit pe pământu' meu. Şi văd că nu eşti deloc un băiat, aşa că de ce Dumnezeu porţi nădragi?

Mora îşi privi pantalonii de piele şi bocancii de motor şi îşi încrucişă braţele la piept, în încercarea de a ascunde faţă de ochii bărbatului capul de mort de pe tricou.

— Ăăă... îmi pare rău, însă nu ştiu unde sunt. Şi chiar nu aveam habar că încalc proprietatea cuiva. Dar voi pleca de aici imediat ce reuşesc să chem pe cineva să mă ia. Pot... pot să împrumut telefonul dumneavoastră? Eu nu-l am la mine.

— Ce să împrumuţi?! Despre ce vorbeşti?

Nu, nu, fir-ar... N-are cum să se întâmple asta. Nu din nou.

Dureros de încet, îşi privi ceasul de la mână. Aproape că-i venea să-şi ducă mâinile la ochi şi să se uite printre degete, aşa cum făcea când era mică şi urmărea un film de groază. Ceasul i se oprise. Ştia ce înseamnă asta. Călătorise în timp. Dar...

Unde dracu' sunt? Şi, cel mai important, CÂND?

În tot acest timp, bărbatul o privise curios.

— Cine e stăpânul tău, fato?

Rahat. Pe bune? În epoca AIA am ajuns?

— Nu am stăpân, domnule. M-am născut liberă.

Omul o măsură din cap până-n picioare, apoi conchise:

— Mda, arăţi destul de albă. De fapt, dacă mă uit mai bine la tine, nu prea ai trăsături negre. Aproape deloc. Mi s-a părut, poate. Da' nici albă-albă nu eşti. S-ar zice că maică-ta e o *Placée*. Aşa-i?

S-ar zice că maică-mea o să-ţi tăbăcească fundul dacă o să afle vreodată că tocmai ai întrebat asta.

Mora îşi aminti ce citise despre Plaçage. Un obicei larg răspândit în sudul Americii, mai ales în Louisiana, până pe la jumătatea secolului XIX; tinerele sclave eliberate şi/sau fiicele lor erau încurajate, dacă nu chiar împinse într-un fel de imitaţii de mariaje cu bărbaţi albi, bogaţi. Cu cât pielea le era mai deschisă, cu atât puteau ţinti mai sus. Doar că şi asta era tot un fel de sclavie, pentru că, de cele mai multe ori, acei bărbaţi se căsătoreau oficial cu femei albe respectabile şi le ţineau pe *Placées* şi pe copiii lor ca pe o familie secundară. Cu amestecul ei de trăsături din toate rasele posibile, la acea vreme Mora putea trece liniştită drept marfă de *Plaçage.* Realiză că trebuie să fie extrem de atentă la răspunsurile pe care i le dădea acestui bărbat; altfel risca să ajungă într-un bordel creol cât ai zice peşte.

Îşi drese glasul şi încercă marea cu degetul:

— Păi, da, domnule, chiar aşa este. Dar, după ce a devenit o *Placée*, ea, împreună cu tatăl meu, s-au mutat în nord. Din păcate, el a murit anul trecut. Am venit aici ca un omagiu adus memoriei lui, să vizitez această bucată de ţară pe care a iubit-o atât de mult. Acum încercam să ajung înapoi acasă, dar, aşa cum am spus, m-am rătăcit.

— Hm. În nord, zici? D-aia nu porţi rochie, ca orice fiică cinstită a marelui stat Louisiana? Şi cum îl chema pe tac-tu?

Gândeşte-te, la dracu'. Gândeşte-te.

— Perrault, zise ea.

Na! E de origine franceză, aşa că un om cu numele ăsta chiar ar putea trăi în Louisiana, nu? Aoleu! Dacă există într-adevăr vreun Perrault pe-aici? Dacă tipul ăsta din faţa mea cunoaşte pe cineva care se numeşte aşa? Dacă...

— N-am auzit de el în viaţa mea. Care era numele de botez?

— Charles.

Mora rostise numele fără ezitare, ca şi cum ar fi fost

cel mai natural lucru din lume.

Faimosul scriitor francez nici nu visa că avea să fie menţionat în această conversaţie.

De-acum, bărbatul îşi înclinase capul într-o parte şi o sfredelea cu privirea.

Gata. Te-ai ars. O să te dea de gol la faza asta. Rahat, ce-ai avut în cap, toanto? E ca şi cum ai spune cuiva că eşti fiica lui Michael Jackson.

— Neah, scuipă el.

Mora îşi ţinu respiraţia.

— N-am auzit în viaţa mea de niciun Charles Perrault. Eşti sigură că tac-tu e de pe aici?

Mora lăsă un oftat mut să-i scape înainte să răspundă:

— Tot ce ştiu e ce mi-au spus el şi cu mama. N-am avut pe cine altcineva să întreb, aşa că m-am mulţumit cu atât, zise, cu un zâmbet timid.

Bărbatul mormăi ceva şi făcu câţiva paşi spre ea. Mora scrâşni din dinţi şi se strădui să nu o rupă la fugă.

— Cum ai ajuns aici, fato?

Păi, cum să-ţi zic? Maşinăria aia a timpului s-a stricat, Dumnezeu ştie de ce, aşa că, în loc să mă îmbăt cu soţul meu care are 2.500 de ani şi mai e şi regele Persiei, am ajuns aici cu tine, tâmpitule. Iar tu crezi că sunt fiica unei sclave eliberate. Rahat.

— Am venit cu diligenţa. M-a lăsat în New Orleans, am vizitat acel oraş absolut încântător, apoi am hotărât să fac o plimbare ca să mă las pătrunsă de spiritul locului.

El o privea de parcă ar fi fost extraterestră.

— Vrei să-mi spui că ai venit *pe jos* tocmai de la New Orleans?

Oops.

— Am mers şi pe jos, da. Dar am mai făcut popasuri. Obişnuiam să fac asta cu tatăl meu, să facem drumeţii şi să oprim cu cortul pe câte undeva. Am vrut s-o mai fac o dată, în amintirea timpului petrecut alături de el.

— Bun, şi unde ţi-e cortul?

— Asta, bunul meu domn, nu ştiu. V-am spus deja că

m-am rătăcit. Tot ce aveam a rămas în mica mea tabără. Am plecat de-acolo, am vrut să cercetez împrejurimile şi nu m-am mai putut întoarce pe propriile urme. Pădurea poate fi înşelătoare...

— Hm. O să se-nnopteze curând. Unde o să te duci?

O, în noaptea asta aş vrea să mă duc în patul ăla imens din iatacul lui Xerxes, dar asta n-o să se întâmple. În plus, Alex habar n-are că ceva n-a mers cum trebuie. Iar Xerxes trebuie să fie furios, având în vedere că i-am promis să nu mai întârzii niciodată.

— Nu ştiu... Probabil că voi pleca de pe pământul dumneavoastră, ca să nu vă mai supăr, şi voi încerca să găsesc pe aici prin apropiere o familie primitoare, dispusă să mă adăpostească peste noapte. Dimineaţă, voi porni din nou în căutarea cortului şi voi pleca spre casă.

Din fericire, dimineaţă o să merg automat înapoi în Los Angeles, iar seara o să-i explic lui Xerxes ce s-a întâmplat.

Bărbatul izbucni într-un râs copios.

— Ce să găseşti? O familie primitoare? Aici, în mlaştini? Ha! Fato, cre' că ţi-ai pierdut minţile. Tot ce o să găseşti p-aici sunt aligatori şi vrăjitoare. Iar alde ăştia n-o să te primească peste noapte, decât pe post de cină sau ca sursă de ingrediente pentru vrăjile lor diavoleşti. Mai bine vii cu mine, o să-ţi găsim un pat la conac.

— N-aş vrea să vă necăjesc mai mult decât am făcut-o, domnule. Oricum mă simt jenată că v-am încălcat proprietatea...

— Fato, ai stat prea mult acolo în nord şi ai uitat cum e cu ospitalitatea sudistă. Nu lăsăm străinii, fie ei bărbaţi sau femei, noaptea în mlaştină. Chiar dacă-s corcituri, aşa, ca tine.

Sictir.

— Vă mulţumesc mult, domnule. Sunteţi prea bun.

***

Xerxes devenea tot mai neliniştit. Simţea că ceva nu e în regulă, doar că nu reuşea să-şi dea seama ce anume. Mora nu sosise încă; ce-i drept, ea nu ajungea niciodată

devreme şi rareori era punctuală la cină. Se obişnuise cu asta în ultimii doi ani şi nici măcar nu se mai supăra pe ea pentru atâta lucru. Aparent, nu avea niciun motiv să fie îngrijorat. Cu toate astea, de-acum se făcuse târziu, chiar şi pentru ea...

— Akhan! strigă.

— Stăpâne.

Eunucul rămăsese omul de încredere al regelui. După dejucarea multor tentative de asasinare a lui Xerxes, cei doi legaseră o apropiere aproape frăţească. Iar în acest moment Akhan simţea agitaţia regelui. Nici nu era greu, pentru că acesta din urmă nu avea astâmpăr şi măsura încăperea cu paşi mari.

Într-un final, Xerxes se opri chiar în faţa eunucului şi îl fixă cu ochii al căror albastru senin se întunecase de grijă.

— A ajuns regina?

— Nu... nu sunt sigur, stăpâne. Madhara ar trebui să ştie mai bine dacă...

— Atunci adu-o pe ea! lătră regele.

Uşor surprins de asprimea din vocea lui Xerxes, Akhan se înclină şi ieşi în grabă. Alergă pe holuri până la apartamentele reginei; acolo o găsi pe Madhara, servitoarea ei personală, care tocmai pregătea baia pentru stăpâna ei. Bărbatul abia reuşea să-şi tragă sufletul.

— Madhara!

Speriată, femeia scăpă ulciorul plin cu ulei parfumat în apa de baie.

— Pe toţi zeii! Ţi-ai pierdut minţile? M-ai speriat de moarte!

— Regele vrea să te vadă. Acum.

Furia din ochii Madharei se schimbă în teamă.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu, dar are legătură cu regina.

Femeia simţi că aerul din încăpere s-a rarefiat brusc. O plăcuse pe Mora din prima clipă în care o întâlnise, iar tot ceea ce urmase o făcuse să o iubească pe tânără ca pe propria fiică. Brusc, îi veni în gând imaginea reginei Vashti

şi îşi aminti cum o izgonise regele pentru nesupunere. Mora era orice, numai supusă nu; dar cu siguranţă asta nu avea să-i aducă acelaşi sfârşit ca reginei Vashti. Nu? Spiritul liber al Morei era doar unul dintre lucrurile pe care regele le iubea la regina lui.

Madhara îşi şterse mâinile pe poalele rochiei şi porni în grabă spre apartamentele regelui. Odată ajunsă acolo, se opri o clipă să-şi îndrepte înfăţişarea şi să-şi liniştească gâfâielile, înainte de a vorbi:

— Stăpâne. Aţi cerut să mă vedeţi.

— Da. Este regina în apartamentele ei?

— Nu, stăpâne, nu este.

— Este în grădină?

— Nu, stăpâne.

— Este undeva, oriunde, în palatul ăsta blestemat de zei?

Cu fiecare întrebare, regele ridicase vocea tot mai mult, iar ultimele cuvinte aproape că le urlase; Madhara tresări şi începu să tremure. Răspunse cu o voce mică:

— Nu, stăpâne. Din câte ştiu, nu.

Xerxes mârâi de frustrare:

— Pleacă! Anunţă-mă când ajunge.

— Aşa voi face, stăpâne.

Madhara făcu o plecăciune şi ieşi din încăpere, mergând de-a-ndărătelea. Odată ajunsă pe coridor, se rezemă cu spinarea de zidul rece, din marmură, şi închise ochii. Îşi apăsă ambele mâini pe piept, în încercarea de a-şi calma inima care părea că vrea să-şi ia zborul. Simţea că s-a întâmplat ceva rău. Ceva foarte rău. Doar că nu reuşea să ghicească ce anume.

***

Era o dimineaţă frumoasă şi cu aer respirabil în Los Angeles. Căldura încă nu începuse să-şi coboare valurile grele peste oraş, iar Alex condusese către laborator cu toate geamurile deschise, lăsând vântul să-i ciufulească şi mai mult părul, mereu dezordonat. Parcă în faţa clădirii, luă cele două pahare mari de carton, pline cu cafea proaspătă, şi punga de croissante din maşină şi porni spre

uşa biroului, îngânând cântecul pe care tocmai îl auzise la radio. Era convins că viaţa e frumoasă.

Cu câteva zile în urmă, cunoscuse o fată drăguţă şi ieşiseră împreună. Aflase că fata, pe nume Sondra, era şi ea o „tocilară“ pasionată de ştiinţă. Dăduseră literalmente unul peste altul la o conferinţă de ştiinţă aplicată şi, după ce îşi curăţaseră hainele de cafeaua vărsată de amândoi, petrecuseră restul timpului până la finalul conferinţei hlizindu-se într-o conversaţie despre formule, teorii şi experimente. Nu acoperiseră nici jumătate din subiectele pe care voiau să le discute, aşa că hotărâseră să iasă la un pahar în seara următoare. Ceea ce se şi întâmplase, şi fusese chiar distractiv. Nu chiar o întâlnire, în sensul romantic al cuvântului, dar Alex murea de nerăbdare să-i povestească Morei.

În ultimii doi ani, Alex şi buna lui prietenă îşi creaseră un adevărat ritual matinal: luau micul-dejun împreună, în laborator. Mora venea cu veşti vechi de două mii cinci sute de ani, iar el cu cafeaua şi pateurile.

— Neaţa, M!

Niciun răspuns.

— M, unde eşti?

Puse paharele şi punga de hârtie pe birou şi deschise uşa laboratorului propriu-zis. Lumina era aprinsă şi becurile pâlpâiau.

— Ce dracu’... Hei, Mora! Hai, nu te mai juca, ieşi odată! Am adus cafea şi m-am oprit şi la patiseria aia care-ţi place ţie. Hai încoace, am ceva să-ţi zic.

Se uită în jur, deschise uşa debaralei şi chiar bătu în uşa de la baie, care se întredeschise, lăsând să se vadă tot o încăpere goală.

Scoase telefonul şi formă numărul ei. Imediat, îi auzi mobilul sunând din geanta pe care nu o observase, aruncată pe un scaun.

Deci nu-i aici, dar şi-a lăsat lucrurile... Şi le lasă mereu când pleacă în Persia. Dar trebuia să se fi întors de acum. Iar dacă s-a întors şi n-a mai avut chef să mă aştepte, de ce să-şi fi lăsat catrafusele? Şi nenorocitele

astea de becuri care pâlpâie... Ah, rahat.

Cu inima gata să-i sară din piept, Alex fugi la maşinărie. Pe ecran scria ULTIMA COMANDĂ NEÎNREGISTRATĂ. REDIRECŢIONARE CĂTRE DESTINAŢIA ANTERIOARĂ.

Nu. Nu, nu, nu. Spune-mi că nu s-a întâmplat asta. Doamne, Dumnezeule...

Mânat de curiozitate în privinţa folclorului local, Alex planificase o călătorie în vechiul Sud. În Louisiana, mai exact. Auzise şi citise nenumărate poveşti despre practicile vrăjitoreşti adunate de pe trei continente – ritualurile şamanilor din America de Nord, voodoo african şi Santeria din America Latină; dintre toate legendele rurale şi miturile din vremuri străvechi, unele supravieţuiseră până în ziua de azi. Tânărul savant se hotărâse să viziteze fosta colonie franceză, aşa cum era ea în secolul XIX. Făcuse o simulare a călătoriei; totul funcţionase bine, aşa că îşi stabilise plecarea peste câteva zile. Dar se părea că Mora i-o luase înainte.

Nu, asta n-are cum să se întâmple din nou, chiar n-are cum. Ce dracu' ar trebui să fac eu acum? Oare ce-o să aducă de data asta, când o veni înapoi? O mai veni înapoi? Şi lui Xerxes ce-i zic? Cum *îi zic?*

Se uită în sus, la becul care pâlpâia în tavan, şi îşi dădu seama că, cel mai probabil, o cădere de tensiune fusese cea care dăduse peste cap computerul principal. Îşi aminti că deconectase generatorul cu o săptămână în urmă, când făcuse nişte schimbări. Îşi tot propusese să-l conecteze la loc, dar uitase. Iar reţeaua publică de electricitate făcea mereu figuri în timpul zilelor caniculare, când toată lumea folosea aerul condiţionat la maximum. Fugi afară şi legă din nou generatorul la sistem, înjurându-se în sinea lui pentru că era uituc, apoi reveni în laborator. Luminile se stabilizaseră.

Alex se plimbă nervos şi încruntat prin încăpere câteva minute; se opri brusc şi se aşeză la birou. După o vreme, trăsăturile i se relaxară, ca şi cum ar fi reuşit să ia o decizie. Trase adânc aer în piept şi luă câteva înghiţituri

zdravene de cafea, se ridică şi merse la maşinărie. Introduse coordonatele pentru Susa şi îşi puse palmele pe ecran.

Să sperăm că n-o să fiu executat pe loc pentru spionaj sau ceva, fu ultimul lui gând înainte să se lase învăluit de întunericul familiar şi dureros.

***

Xerxes măsura grădina cu paşi mari. Fierbea pe dinăuntru. Nu se putea hotărî dacă să fie supărat pe Mora fiindcă nu venise în seara de dinainte sau mort de îngrijorare la gândul că femeia păţise ceva. Nu dormise deloc şi îi ceruse prinţului Memucan să-l reprezinte în Consiliu, pentru că îi era imposibil să se adune.

Regele era atât de furios că nu ştia ce s-a întâmplat şi că nu putea face absolut nimic, încât apucă un vas de lut care găzduia o frumoasă iasomie şi îl aruncă spre una dintre băncile de piatră. Cu un zgomot ca de tunet, vasul se făcu ţăndări. Florile albe şi parfumate zâmbeau trist de sub un morman de pământ şi cioburi, pe banca ştirbă.

— Stăpâne, ce s-a întâmplat?

Akhan fugi spre regele lui, cu sabia în mână, scrutând împrejurimile.

— Unde e, Akhan? Unde e, unde în lumea asta blestemată de zei? urlă regele.

— Cred… cred că vom afla curând, stăpâne, răspunse bărbatul, privind peste umărul lui Xerxes.

Regele se răsuci şi văzu cum, ceva mai departe de ei, tocmai apărea o siluetă care pâlpâia. Făcu ochii mari şi, zâmbind, uită de toată furia de mai-nainte.

— Mora, ai venit, murmură el.

Însă, pe măsură ce silueta căpăta contur, devenea tot mai clar că nu e Mora. Chiar deloc. Era un bărbat cu părul castaniu, cu ochelari strâmbi şi cu o înfăţişare de tăntălău. Xerxes se încruntă. Deschise gura, dar, înainte să spună ceva, două gărzi alergară la bărbatul acela şi îl trântiră la pământ, cu vârful săbiilor lipit de gâtul lui.

— Cine eşti? Cum ai ajuns aici? strigară cei doi.

Ce mama naibii spuneţi acolo? Eu nu vorbesc

persană, idioţilor. Slavă Domnului că Xerxes a învăţat ceva engleză de la Mora, măcar cu el pot să comunic cât de cât. Asta dacă nu mă omorâţi voi.

— Ridică-te! Vii cu noi.

Cuvintele în sine nu însemnau nimic pentru el, dar gesturile celor doi bărbaţi erau cât se poate de clare, aşa că Alex sări în picioare şi ridică mâinile, ca şi cum l-ar fi mânat cineva cu un pistol. Nu era sigur dacă Persia antică urmează acelaşi protocol ca poliţia americană şi se ruga ca, în Susa, gestul lui să nu însemne că se opune arestării. Auzi o voce cunoscută care dădea un ordin în persană:

— Daţi-i drumul!

Xerxes îşi revenise din uimire şi le ceru gărzilor să-l elibereze pe prietenul Morei înainte să apuce să-l rănească.

— Dar, stăpâne, intrase în curtea...

— Daţi-i drumul! Şi valea!

Cu o plecăciune, gărzile se retraseră, fără să priceapă de ce regele îi oferea protecţie unui străin care apăruse din senin în grădinile palatului regal.

— Pfoai, Xerxes, a fost cât pe ce. Mersi, frate.

Alex se scutură de praf şi încercă să-şi îndrepte ochelarii.

— Ce este? Ce s-a întâmplat cu ea? întrebă regele.

— Corect. Să sărim peste politeţuri. Nu sunt sigur, dar cred că Mora a ajuns întâmplător în alt timp şi în alt loc decât aici. Adică... nu e aici, nu? Eşti sigur că nu e aici?

Ochii lui Xerxes aruncau fulgere. Acest... acest *băiat* îşi bătea joc de el? Evident că Mora nu era acolo. Inspiră adânc şi încercă să reziste impulsului de a-l decapita el însuşi pe Alex.

— Da, sunt sigur. Unde a plecat? Ştii?

— Cea mai plauzibilă variantă ar fi că-i destul de aproape de casă, dar cu vreo două sute de ani în urmă. Ceea ce mă îngrijorează este că, din cauza unei defecţiuni a maşinăriei, încă nu a revenit. Computerul fusese programat să realizeze un test şi nu ştia că va transporta pe cineva, aşa că nu ştie nici că trebuie să aducă înapoi

persoana respectivă. Adică ea a introdus coordonatele corecte, dar a dat o eroare şi a redirecţionat-o către...

Alex observă că Xerxes îl privea cu pupile tot mai dilatate şi că pumnul i se încleştase pe mânerul sabiei.

— Ăăăă... scuză-mă, m-a luat valul. Da, cred că ştiu unde e şi o să mă străduiesc s-o aduc înapoi. Am venit aici doar ca să-ţi dau vestea.

— Ar trebui să vin şi eu?

Alex aproape că izbucni în râs la gândul de a-l duce pe regele perşilor în sudul rural de la 1800 şi ceva.

— Nu, Xerxes. E nevoie de tine aici. În plus, trebuie să găsesc o cale de a pleca singur şi de a reveni în doi fără să ne amestecăm moleculele, aşa cum s-a întâmplat în cazul vostru. Să revenim în trei ar fi o provocare a dracului de mare. Îţi mulţumesc că te-ai oferit, oricum.

Xerxes se repezi la Alex şi îl apucă de umeri, fixându-l cu privirea. Alex înghiţi în sec.

— Ştiu că îţi e prietenă. Dar mie îmi e soţie. E femeia care mi-a trezit inima. Este viaţa mea. Păzeşte-o cu preţul vieţii tale.

— O voi face, Xerxes. Mă simt direct răspunzător pentru toată afacerea asta. Sper, din tot sufletul, ca următoarea chestie pâlpâitoare care apare în curtea ta să fie Mora. Şi voi face tot ce-mi stă în puteri să fie aşa.

***

— Haide, fato. Conacul nu-i departe de aici. O să-ţi dăm o masă îndestulătoare şi un pat bun în care să dormi.

Bărbatul o privi mustrător şi adăugă:

— ...şi o rochie. Să umbli aşa, îmbrăcată în nădragi... nu se cade.

Oare de ce oamenii din alte epoci au mereu o problemă cu hainele mele? Chiar n-am stil? Hm...

Mora îi oferi bărbatului în vârstă un zâmbet subţire:

— Vă mulţumesc, domnule. Vă sunt recunoscătoare.

— Cum îţi zice?

— Ăăă... Marie. Îmi permiteţi să vă întreb cum vă numiţi?

— James Thevaux al Treilea. Da’ cei mai mulţi îmi zic

Jim. Tu poţi să-mi zici domnul Thevaux.

Eşti şi modest, ha?

— Am înţeles. Ei bine, vă mulţumesc pentru amabilitate, domnule Thevaux.

Bărbatul dădu din cap şi o bătu uşor pe umăr; porniră, în tăcere, pe drumul spre conac. În urechile Morei răsuna amestecul de sunete care se revărsau dinspre mlaştini. Se auzeau păsări, broaşte şi era aproape sigură că pleoscăitul molcom al apei era din cauza crocodililor care stăteau la pândă în întuneric. Toate aceste lucruri nu o făceau să-i fie teamă; însă toate simţurile i se ascuţiseră brusc şi devenise extrem de atentă la tot ce era în jurul ei, mai puţin la bărbatul care păşea alături de ea.

Era atât de absorbită, încât aproape că uitase complet de prezenţa lui, aşa că tresări când îi auzi vocea:

— Dar, copilă, câţi ani ai?

Aha, deci acum sunt „copilă“. Nu pot să-i zic că am sărit de treizeci, nu?

— Am… aproape douăzeci şi cinci, domnule.

El încuviinţă, gânditor.

— Deci probabil că ai o familie a ta, aşa-i?

Dacă-i spun că sunt măritată, o să mă întrebe cum de soţul meu m-a lăsat să vin aici „de capul meu“. Dacă-i spun că nu sunt, o să creadă că e ceva în neregulă cu mine. După standardele lor, sunt prea bătrână ca să umblu brambura, corect?

— Sunt văduvă, domnule.

Spuse asta cu voce tremurândă, ca şi cum ar fi fost gata să izbucnească în plâns. La urma urmei, tehnic vorbind, Xerxes chiar era mort, nu? Murise de vreo două mii şi ceva de ani.

Bărbatul o privi cu un amestec de mirare şi milă.

— O, îmi pare rău. Pot să te întreb cum s-a întâmplat?

— A fost un accident de vânătoare. Dar nu prea vreau să vorbesc despre asta, dacă nu vă supăraţi.

— Nu, nu, înţeleg.

Continuară să meargă în tăcere, întreruptă doar de sunetele care veneau din pădure şi dinspre mlaştini.

Dar Jim nu se putea abţine:

— Ceva prunci?

— Nu am fost binecuvântaţi cu copii, domnule.

— Eşti văduvă de mult, copilă?

Da' ce te priveşte pe tine, băgăciosule?

— De aproape trei luni, domnule.

Faţa bărbatului fu umbrită de dezamăgire, dar trecu atât de repede, încât Mora crezu că i s-a părut.

— Aha. Îmi pare rău de pierderea suferită, da-s sigur că Dumnezeu, drăguţu', are un plan bun pentru tine, aşa cum are pentru fiecare dintre creaturile lui.

Hai că-s tare: am trecut de la corcitură la creatură. Scârbă.

— Asta mi-a fost alinarea, domnule: am încredere în planul lui Dumnezeu, spuse Mora cu un zâmbet nesigur, apoi îşi aţinti privirea în pământ, cu speranţa că asta îl va descuraja să continue conversaţia.

Bărbatul fie pricepu aluzia, fie îşi pierdu pur şi simplu cheful de vorbă, aşa că restul drumului îl parcurseră în tăcere.

Într-un final, ajunseră la un foarte frumos gard din fier forjat, cu o poartă mare pe care Jim o deschise şi prin care o invită pe Mora să intre. Ea îi mulţumi cu o înclinare a capului şi păşi înăuntru.

Se trezi pe o alee lată, acoperită cu pietriş alb, care făcea un ocol mare până la scara de la intrarea în conacul masiv, de modă veche. De fiecare parte a aleii erau torţe care dădeau locului un aer straniu, dar primitor. Mora se opri să-şi întipărească detaliile acelei imagini impresionante.

— Ei, o să stai aici ca barza? Mişcă-te, fato. De vreme ce te cred pe cuvânt cu tot ce mi-ai îndrugat, o să te tratez ca pe o văduvă cumsecade de aici, din sud, şi o să te invit în casa mea pe uşa din faţă, nu pe la intrarea servitorilor. Hai, ia-o în sus pe scări.

Scoasă brusc din reverie, Mora grăbi pasul, încercând să se ţină după bărbatul care, în ciuda vârstei, era destul de vioi. Omul urcă sprinten treptele şi deschise

uşa de la intrare.

— Sally! Sally, avem oaspeţi. Am pescuit-o pe fata asta de pe drumul spre Poydras.

O negresă înaltă şi deloc tânără ieşi din ceea ce era probabil bucătăria, ştergându-şi mâinile pe şorţul alb, impecabil.

— În sfârşit, domnu' Jim. Io şi băieţii începuserăm să ne-ntrebăm încotro aţi fugit.

Femeia o privi pe Mora cu un amestec de curiozitate, milă şi dispreţ. Mora zâmbi larg şi începu să-şi facă de lucru cu mâinile când îşi aminti imprimeul de pe tricou. Se strădui să reziste impulsului de a-şi încrucişa braţele ca să-l ascundă; nu voia să pară speriată de femeia asta.

— Bună seara, doamnă, spuse.

Sally pufni şi o privi din cap până-n picioare.

— 'seara. Cum te cheamă, fato?

— O cheamă Marie... Şi mai cum, copilă?

— Bonnechance1, domnule.

Ia uite unde erau trigger-ele subconştiente. Şi optimismul.

— Aha, deci bietul tău soţ, Dumnezeu să-i aibă sufletul în pază, era şi el de prin părţile-astea?

— Din Baton Rouge, domnule.

Ca să evite alte întrebări, Mora adăugă rapid:

— ...dar şi familia lui se mutase în nord de ceva vreme.

Cumva, cuvintele „bietul tău soţ" avură un efect asupra lui Sally, care îşi îndulci privirea, ba chiar zâmbi puţin:

— Haide, copilă. Hai să te schimbi în nişte haine ca lumea şi să mănânci ceva.

Iar începeţi cu hainele...

— Da, Marie, mergi cu Sally. E o menajeră foarte bună şi e în familia asta de când s-a născut. Şi mama ei a fost tot a noastră.

Sprânceana Morei se ridică uşor.

— ...dar Sally e liberă. Mi-am eliberat toţi sclavii când mi-a murit jupâneasa. Unii dintre ei au vrut să rămână,

totuşi. Pur şi simplu nu s-au îndurat să mă lase singur-singurel în casa asta mare. Da, îi am pe băieţi, da-s bărbaţi în toată firea şi de-acu' ar fi timpu' să-şi facă familii, aşa că mi-ar fi urât ca-n mormânt.

Hmmm... deci, până la urmă, nu eşti chiar un nenorocit de rasist bigot şi fără inimă.

Ca şi cum i-ar fi auzit gândurile, bărbatul se scutură de melancolie, îşi trecu mâna prin claia de păr alb şi îşi reluă expresia impenetrabilă de până atunci:

— Gata cu vorbăria. Sally, ia-o cu tine şi ajut-o să se pregătească pentru cină. O să mănânce cu mine şi cu băieţii în sufragerie. Pune-o în camera de sus, aia cu bovindou. E oaspetele nostru în noaptea asta.

***

Mora se aşeză în faţa măsuţei de toaletă din camera în care o instalase Sally. Fără să fie încărcată cu mobilă prea multă sau masivă, încăperea avea duşumea din lemn de culoarea mierii, acoperită cu un covor gros, bleu-lilas cu floricele galben pal, asortat cu draperiile care ascundeau un bovindou generos. Acesta dădea spre ceea ce părea a fi o grădină de trandafiri unde roua strălucea în lumina lunii. În cameră era un pat de dimensiuni medii, cu aşternuturi perfect albe – *nu pot să le suport; sunt sigură că-s şi apretate*. Lângă el, o mică noptieră găzduia o lampă cu gaz, cu un frumos abajur de porţelan. Existau tot felul de cosmeticale şi detalii care o făcură pe Mora să creadă că încăperea îi aparţinuse unei femei: un şirag de mărgele agăţat de o aplică, parfumuri şi perii de păr puse în faţa oglinzii de la măsuţa de toaletă, în care îşi putea vedea imaginea.

A spus doar că are doi băieţi... Şi că soţia lui a murit. Ce-i asta, un fel de altar pentru ea? Ar fi cam sinistru.

Mora se ridică şi se apropie de pat, unde Sally îi pregătise o rochie. Era croită simplu, din bumbac moale, verde ca acele de brad. Partea de jos era amplă, cum cerea moda vremii, iar decolteul era potrivit – nici prea adânc, nici prea cuminte. Menajera lăsase şi desuuri, inclusiv un corset.

Pfoai... Cum fac eu să intru în drăcovenia asta?

După câteva minute şi o luptă epuizantă, Mora reuşise să-şi pună toate desuurile, inclusiv corsetul. Reuşise chiar să şi-l lege în talie, la spate. O ajuta destul de mult faptul că era suplă; nu avea nevoie de ajutorul altcuiva care să strângă şireturile. Îşi puse rochia şi îşi împături ordonat propriile haine, pe care le puse pe spătarul scaunului de la măsuţa de toaletă. Când făcu asta, un obiect micuţ căzu din buzunarul de la spate al pantalonilor şi pe el începu să clipească o luminiţă albastră.

Îl ridică: era un player mp3 despre care uitase complet. Nu mai purtase acei pantaloni de peste un an şi, o vreme, chiar se întrebase pe unde s-o fi rătăcit micul dispozitiv. În mod inexplicabil, era complet încărcat şi... funcţional. Apăsă pe butonul de pornire, iar ecranul playerului se trezi la viaţă.

Dar cum de e posibil? Călătoriile în timp ar trebui să dea peste cap toate dispozitivele electronice. Oare ce altceva o mai fi diferit de data asta?

Îl puse înapoi în buzunarul pantalonilor, împingându-l mai adânc, să nu cadă iar; se mai verifică o dată în oglindă, netezind faldurile rochiei, îşi strânse părul într-o tentativă jalnică de coc, trase aer în piept şi porni spre hol.

Când tocmai închidea uşa în urma ei şi se întorcea spre scară, aproape că se înfipse cu nasul într-un piept acoperit de o vestă.

— O, scuze! zise ea repede şi ridică privirea, aşteptându-se să vadă faţa lui Jim.

În loc de asta, ochii ei întâlniră un zâmbet arogant, care cu siguranţă nu era al lui Jim.

— Mereu dai peste oameni nevinovaţi care se duc să-şi potolească foamea?

Mora înghiţi în sec, prinsă în privirea aceea albastră. Bărbatul avea ceva care îi amintea vag de Xerxes. Nu, nu era doar culoarea ochilor. Poate că atitudinea, poate ceva din parfumul lui, poate...

— Ei? Coborâm odată pe scara aia, sau rămânem aici

sus şi murim de foame?

— Corect. Îmi cer scuze încă o dată. Eu... eu sunt Marie, se bâlbâi ea şi se întinse să dea mâna cu el.

Sprâncenele bărbatului se arcuiră a mirare; râse încet şi îi luă mâna, dar o întoarse şi îi sărută uşor – mai mult o părere – dosul palmei.

Normal, Mora, tâmpită ce eşti. Pe vremuri, o doamnă îşi oferea mâna ca să-i fie sărutată, nu strânsă tovărăşeşte. Acum te crede o mitocancă.

— Ei bine, Marie, eu sunt Daniel. Daniel Thevaux, fiul cel mare al lui Jim. Tata ne-a anunţat că vom avea oaspeţi la cină, dar a uitat să ne spună că e vorba despre o persoană aşa de fermecătoare.

Mora simţi cum i se încing obrajii, iar asta o luă prin surprindere; nu mai roşise de când doamna Banniston, profesoara de engleză, o prinsese când îi strecura un bileţel de amor lui Jack, puştiul de care era îndrăgostită în clasa a zecea.

— Aăăă... mulţumesc, Dani... adică domnule Thevaux, se corectă rapid, încercând să salveze ce aparenţe mai putea.

Bărbatul râse din nou.

— Îmi poţi spune liniştită Daniel. Ştiu că tatăl meu e destul de conservator, dar eu nu sunt. Şi nici fratele meu, Julian. Cred că el a coborât deja în sufragerie, acolo unde ar trebui să ajungem şi noi dacă nu vrem ca Sally să ne ţină o predică. Mergem?

În sfârşit îi eliberă mâna, iar Mora realiză abia atunci că i-o ţinuse prizonieră în tot acest timp. Începu să coboare, atentă să nu calce pe poalele rochiei. Sally nu-i dăduse pantofi de schimb, aşa că era încălţată tot cu ghetele de motor. Râse în sinea ei:

E o ţinută un pic goth, aşa... Rochia, corsetul şi ghetele – dacă sfâşii poalele rochiei şi smulg mânecile, sunt numai bună de Mardi Gras. Sau de Halloween.

***

Mintea lui Alex era turată la maximum. Stătea în laborator, înconjurat de hârtii acoperite de scrisul lui

dezordonat şi greu lizibil. Testa coduri, strategii, încerca orice truc ce putea păcăli maşinăria ca să-l expedieze singur, dar să-l aducă înapoi însoţit de Mora. Şi asta fără incidente cum ar fi amestecarea moleculelor sau alte ciudăţenii. Scufundat în lucru cum era, sunetul strident al telefonului îl făcu să tresară. Înjură printre dinţi, dar faţa i se lumină imediat ce văzu cine suna:

— Bună, Sondra! Ce mai faci?

— Păi... trebuia să ne întâlnim la prânz acum o oră. Eşti OK?

Cuprins de panică, Alex se uită la ceasul de pe ecranul computerului.

Rahat.

— Doamne, Sondra, îmi pare aşa de rău... A intervenit ceva şi pur şi simplu nu mi-am dat seama că...

Fata râse.

— Nu-i nicio problemă, atâta timp cât nu s-a întâmplat nimic rău...

Nici nu-ţi imaginezi.

— Mmmnu. Nimic rău. Toate-s bune.

— Eşti sigur? Suni cam ciudat.

— Asta clar. Sun ciudat pentru că sunt ciudat. Savantul nebun şi ciudat, nu ştii?

Alex îşi dădea seama că debitează tâmpenii, dar pur şi simplu nu-i putea spune adevărul, iar singura alternativă era să joace teatru. Prost.

— Bine, dacă spui tu... Aunci ne vedem mai târziu? Ieşim la cină?

Dacă reuşesc să păcălesc softul, o să fiu în Louisiana pentru cină. În Louisiana aia de acum vreo două sute de ani.

— Sondra, te rog mult să nu te superi pe mine. Ştiu că în momentul ăsta crezi că sunt un nenorocit – şi chiar sunt, având în vedere ce o să-ţi zic – dar nu ne putem vedea astăzi. A crăpat ceva aici, la laborator şi mi-ar putea compromite complet un proiect la care lucrez de ani de zile. Nu pot să plec până nu rezolv situaţia. Amânăm, te rog?

— Sigur, nu-ţi face probleme. O să ne vedem când o să poţi. Doar nu e ca şi cum ai fugi în viitor fără mine sau ceva. Pa!

Sondra închise, râzând, iar Alex rămase încremenit, cu telefonul în mână.

Nici nu ştii ce aproape ai dat-o p-asta. Doar că încerc să fug în trecut, nu în viitor.

***

Mora intră în camera înaltă şi spaţioasă, luminată de un candelabru, şi cuprinse cu privirea masa. Părea prea mare pentru o familie de trei persoane, iar acum înţelegea de ce spunea Jim că i-ar fi fost urât în conac. Bărbatul în vârstă şedea în capătul mesei, cu faţa spre glasvandul deschis, iar lângă el era un tânăr despre care conchise că nu putea fi decât Julian, celălalt fiu. Acesta din urmă o măsură cu o privire curioasă şi zâmbi în colţul gurii când observă vârful bocancilor ieşindu-se de sub tivul rochiei.

Se ridică de la masă. Ochii lui calzi, de culoarea alunei, se opriră pe faţa Morei:

— Ah, văd că în sfârşit ţi-ai făcut curaj să cobori în mijlocul nostru, Marie. La fel şi Daniel. Eu sunt Julian. Te rog, ia loc, spuse şi arătă spre scaunul de lângă el, după ce se înclină deasupra mâinii ei întinse.

— Da’ ştiu că nu te-ai grăbit deloc, copilă! mormăi Jim, ţuguindu-şi buzele spre paharul de vin pe care îl avea în mână.

— Va trebui să-l scuzi pe tatăl nostru; e obişnuit să taie şi să spânzure ca un căpitan de vas. Şi, când o spun, chiar vorbesc serios. Pe vremuri, tatei îi plăcea tare mult să navigheze, iar asta o ucidea pe bunica noastră, care era convinsă că marinăria e pentru oameni de rând, nu pentru nobilimea creolă. Desigur, asta nu l-a împiedicat niciodată să se îmbarce pe cele mai mari vapoare şi să plece Dumnezeu ştie unde, ori de câte ori avea chef, adăugă Julian, râzând.

Mora se aşeză stingheră, zâmbind uşor tâmp.

Aşaaaa... Zâmbeşte şi dă din cap. E ca la un nenorocit de concurs de Miss aici. Doar să nu încep să fac

cu mâna publicului.

După ce îi aranjă scaunul Morei, fratele cel mare îşi luă locul de cealaltă parte a mesei, faţă-n faţă cu ea. Cei doi fraţi stăteau de-o parte şi de alta a tatălui lor, iar ea se gândi că nici măcar nu păreau să aibă aceiaşi părinţi. Înalt, suplu şi… graţios, Daniel putea fi un pianist. Sau un dansator profesionist. Şuviţe de păr negru îi umbreau ochii de un albastru electric care străluceau când zâmbea în colţul gurii; şi făcea asta des. Avea o lumină interioară, o energie neobosită care ţâşnea din fiecare privire şi gest.

Julian era ceva mai îndesat decât fratele lui; părul de culoarea nisipului ud era tuns scurt şi toată fiinţa lui părea să ascundă undeva, în adânc, o tristeţe de neconsolat pe care nici zâmbetul nu i-o alunga din privire.

— Nu mai vorbiţi prostii la masă. Ar trebui să spunem rugăciunea şi să ne-apucăm de mâncat. Sally a făcut minuni în bucătăria aia a ei şi abia aştept să iau o îmbucătură, spuse Jim.

La ţanc, Sally intră cu o tavă uriaşă de argint, acoperită cu un clopot, şi o aşeză pe masă. Când luă capacul, nările Morei fură invadate de aromele dulci şi pline de mirodenii ale bucătăriei sudiste. Le savură cu ochii închişi, anticipându-le gustul, şi realiză că murea de foame.

Sally făcu mai multe drumuri la bucătărie şi acoperi rapid masa cu o mare de mâncăruri, ale căror arome se amestecau într-o armonie delicioasă. Îi servi pe cei patru, nu înainte de a-i mustra din priviri pe Mora şi Daniel pentru că întârziaseră. Apoi se retrase şi îi lăsă să mănânce.

— Şi, ia zi, ţi-e pe plac odaia? o întrebă Jim pe Mora, fără a se deranja să înghită dumicatul din gură înainte să vorbească.

— Chiar e foarte frumoasă. De fapt, dacă-mi este permis să întreb: cine a decorat-o? Este clar că a făcut-o o femeie cu un gust deosebit. Iar vederea spre grădină trebuie să fie minunată dimineaţa. Presupun că…

Un zgomot puternic îi reteză vorbele. Julian îşi

scăpase furculiţa pe masă.

— Îmi cer iertare, Marie. Nu am vrut să te întrerup, se scuză el, apoi îşi puse furculiţa pe farfurie şi îşi fixă privirea pe paharul cu vin.

Tristeţea pe care părea să o poarte mereu cu el îi inundase acum ochii. Era ca şi cum, dintr-odată, ar fi plecat undeva, departe de încăperea în care îi rămăsese doar trupul.

Ooops. Cred că am apăsat pe un buton greşit.

— Nu, eu îmi cer iertare. Nu am vrut să fiu indiscretă...

— E în regulă, interveni Daniel. Camera pe care o foloseşti a fost a...

— Încă este! mârâi Julian.

Daniel încuviinţă şi continuă:

— *Este* a iubitei noastre surori Anne. Într-o zi, a plecat la o plimbare călare prin mlaştini şi nu am mai auzit de ea. Asta s-a întâmplat acum doi ani. Calul a venit înapoi cu şaua goală. Am căutat-o în toate felurile în care ne-am priceput, dar... degeaba. Era... — îi aruncă o privire scurtă fratelui lui – *este* sora geamănă a lui Julian. Au o legătură extrem de specială, iar toate acestea îl afectează profund.

Să-ţi bagi picioarele, ia uite ce dramă de familie. Atunci de ce dracu' m-aţi mai pus în camera aia?

— Îmi pare rău, nu aveam habar...

Apoi, Mora se întoarse către Julian:

— Îţi face rău? Te deranjează faptul că folosesc camera surorii tale? Aş putea să...

— Nu. Credem – sau cel puţin eu cred asta – că e mai bine ca odaia Annei să fie însufleţită. *Ştiu* că ea e vie, că trăieşte pe undeva; simt asta. Ca atunci când eram copii şi simţeam de fiecare dată când îşi julea un genunchi, când îi era teamă sau când era fericită. Vreau ca, atunci când va reveni, Anne să găsească o cameră vie, nu un altar pentru un mort drag.

Ah. Deci asta te măcina pe tine, frate Emo.

Fără să ştie ce să răspundă, Mora puse mâna pe braţul lui Julian şi îl strânse uşor.

— Îmi pare rău că am adus vorba. Nu am vrut să te întristez. Doar că nu ştiam…

— Ei, copilă, nu fi prostuţă. Fata o să vie înapoi, se prea poate, aşa că nu-i nimica trist aici. Hai, hai, că Sally n-a gătit bucatele astea ca să le dăm la câini.

Cu o veselie forţată, Jim luă vinul şi le umplu tuturor paharele.

***

După cină, bărbaţii se retraseră în fumoar, cu coniac şi trabucuri. Deşi detesta duhoarea de trabuc, Mora inhală aburul acela puturos până în adâncul plămânilor ei care ţipau după nicotină. Rezistă impulsului de a-i cere unuia dintre fraţi un fum; în loc de asta, se oferi s-o ajute pe Sally cu strânsul mesei, iar femeia o răsplăti cu un zâmbet larg.

— Da’ cum nu, copilă. A trecut ceva vreme de când baba asta n-a mai avut o mână de ajutor. Biata don’şoară Anne, binecuvântat fie-i sufletu’, mereu mă împiedicam de ea p-aici, prin bucătărie. Iar bunică-sa înnebunea. Nu credea că se cade ca o fată din nobilimea creolă să ajute o negresă la treburile casei.

— Din ce îmi spuneţi toţi, înţeleg că bătrâna doamnă Thevaux era cam rigidă, spuse Mora, cu un zâmbet complice.

Sally o privi scurt, pe sub gene, pregătindu-se s-o muştruluiască, dar se răzgândi şi se relaxă. Ba chiar râse încetişor:

— Ei, să nu mă spui lu’ conu’ Jim, da’ cam aşa era. Nu ca mama băieţilor, care era pâinea lu’ Dumnezeu. Da’ nu se cade să vorbeşti morţii de rău, aşa că s-o lăsăm în pace.

— Da, apropo de asta… Daniel mi-a povestit despre sora lor, Anne. Când m-ai condus în cameră, nu mi-ai spus că era a ei.

Un nor trecu peste ochii lui Sally.

— Da… Păi, nu-i mare lucru de zis. A plecat să călărească în mlaştini, calu’ a venit acasă, ea nu. Domnu’ Jim şi băieţii s-au dus s-o caute, cu ei au mers toţi creolii

de p-aci, o armată de bărbaţi; au venit cu mâna goală. În primu' an, nu era zi să n-o caute. După aia, cam la două zile; mai târziu, în fiecare duminică, după slujbă. Pân' la urmă, n-au mai căutat deloc. Conu' Jim nu recunoaşte, da' încă mai merge după ea. Zicea că te-a găsit pe drumu' spre Poydras? E, cică p-acolo a dispărut don'şoara Anne. N-ar zice-o nici mort, da' încă mai dă târcoale prin locu' ăla. Cre' că, atunci când a dat peste tine, te-a văzut ca pe fata lui pierdută. Io zic că d-aia te-a luat acasă. Altfel, e cam ciudat, că asta nu-i chiar o casă deschisă, ştii? Mai ales de când a dispărut don'şoara. Bietu' conaşu' Julian, pentru el e cel mai greu, că el cu soră-sa erau ca sacu' şi petecu'. Hm, încă mai merge călare prin mlaştini după ea, ba câteodată o şi strigă. Cum nu răspunde nimenea, aleargă înapoi acasă, mai-mai să scoată sufletul din calu' ăla, se încuie în camera lui cu o sticlă de băutură şi nu mai iese până a doua zi.

Mora mormăi aprobator şi puse ultimele vase pe masa de scândură din mijlocul bucătăriei, îi mulţumi lui Sally pentru tot şi îi spuse noapte bună. Merse în fumoar, le spuse acelaşi lucru şi celor trei bărbaţi, apoi se retrase. Simţea că pocneşte dacă nu fumează o ţigară.

Aproape că fugi pe scări, intră în camera ei – a Annei – şi încuie uşa. Cotrobăi nerăbdătoare prin buzunarele pantalonilor după ţigări şi brichetă şi dădu draperiile la o parte. Deschise bovindoul, lăsându-se cucerită de noaptea sudistă – aromele, sunetele, lumina filtrată a lunii şi aerul umed şi greu. Se aşeză pe pervazul lat şi aprinse o ţigară.

Trase un fum lung şi îl ţinu; închise ochii şi zâmbi senzaţiei pe care i-o dădea fumul ce-i umplea pieptul. Avea să fie doar o noapte. Nici măcar n-avea de gând să se culce. Dimineaţă, avea să fie luată pe sus şi dusă în laboratorul lui Alex, unde avea să bea o cafea zdravănă şi să-l ia la rost pentru întâmplarea asta ciudată.

***

Alex nu ştia când se făcuse după-amiază târziu şi nici nu realizase că până atunci se hrănise doar cu coduri şi cafea. Aproape că nu auzi interfonul sunând. După o

vreme, ridică ochii din laptop şi dădu din mână, ca şi cum gestul lui ar fi putut să alunge zgomotul.

Nu mă interesează cine eşti, doar pleacă dracului odată! Nu vreau nicio ofertă şi nici nu donez la ONG-uri. Lasă-mă în pace şi cară-te.

Interfonul tăcu, dar începu să sune telefonul.

Pe bune? Ce-aveţi azi, oameni buni?

Trase cu ochiul la mobil.

Sondra. Fir-ar.

— Salut! Ia zi.

— Ai de gând să-mi deschizi, sau m-ai minţit că eşti la laborator?

— Ce?! De unde…

— Am căutat adresa pe Google, pe buneeee…

— Normal.

Cu telefonul în mână, deschise uşa. Sondra stătea în prag, radioasă, cu o pungă de mâncare pe care o ridică în dreptul ochilor lui.

— Thailandeză, nu? Parcă aşa am reţinut, spuse ea.

Prin toată groaza de a nu şti cum să o aducă cât mai repede înapoi pe Mora, Alex zâmbi. Se uită la femeia delicată din faţa lui. Părul ei roşcat închis strălucea în soare, iar asta făcea ca faţa să-i pară înconjurată de flăcări. Ochii de culoarea smaraldului aruncau luminiţe verzi, iar ea îi dărui un zâmbet larg, cu toţi dinţii.

Faţa asta… Alexander Burke, te-a luat mama dracului în mod oficial. Orice ai zice.

— Deci? Ce zici?

— Ha? Ce să zic?

Alex se întreba dacă nu cumva îşi spusese gândurile cu voce tare.

— Ce zici, mă inviţi înăuntru? Asta te-am întrebat. Sau ai de gând să mă laşi afară, în căldura asta, până mă usuc aici, pe prag?

— A, sigur. Te rog, Sondra, intră.

Se dădu la o parte şi îi făcu semn să păşească în laborator.

Fata intră şi privi în jur, cu ochii mari şi cu gura

căscată. Era ca o fetiţă în magazinul de dulciuri. Puse punga cu mâncare pe birou şi continuă să exploreze laboratorul. Se uită cu atenţie la fiecare monitor, server, cablu şi buton. Alex rămase în picioare, lângă uşa închisă, cu braţele încrucişate, şi o urmări amuzat.

— Ar trebui să-ţi percep taxă de intrare. Aici nu-i Luvrul, ştii? râse el.

Trezită din uimire, Sondra se întoarse către el.

— Wow! E... wow. Habar n-aveam că ai toate chestiile astea. Dar, scuză-mă, ce naiba faci cu ele? Dacă n-aş şti că nu-i aşa, aş crede că te pregăteşti să construieşti o navă spaţială. Sau o super bombă. Deci, care din două?

Alex râse cu poftă:

— Niciuna, nici alta. Fac doar cercetare.

— Doamne, dar ce anume cercetezi? Big Bang-ul?

— Nu chiar, însă pe-aproape. Adică...

Burke, te-ai tâmpit? Erai gata să-i spui?

Obişnuit să fie mai degrabă necomunicativ, lui Alex îi era extrem de greu să creeze o conexiune cu oricine altcineva decât Mora. Abia dacă vorbea despre munca lui cu alte persoane; se săturase de mult să fie judecat şi considerat „savantul nebun“. Şi totuşi, fata asta cu părul roşu îl făcea să se deschidă atât de uşor... parcă prea uşor. Pur şi simplu simţea că Sondra l-ar înţelege şi nu l-ar judeca pentru visurile lui. Dar să-i povestească despre maşinăria de călătorit în timp ar fi însemnat să-i acorde o încredere uriaşă, iar el nu era pregătit pentru asta. Cel puţin, nu încă.

— Deci – Alex îşi frecă palmele – zici că te-ai gândit la stomacul meu, hm?

— Păi, dacă semeni vreun pic cu mine – iar eu cred că semeni – uiţi să mănânci atunci când lucrezi.

Fata îşi îngustă ochii şi-l privi pieziş:

— Ai mâncat ceva azi?

— Hm... cafeaua se pune? spuse el, iar stomacul lui răspunse imediat cu un ghiorăit puternic.

Sondra râse şi luă mâncarea de pe birou.

— Nu-i problemă, că nici eu n-am mâncat nimic. Vezi?

Tot luăm prânzul împreună, până la urmă.

Fata începu să scoată cutiile de carton din pungă şi să le înşire pe birou, împingând într-o parte câteva hârtii, înainte ca Alex să apuce s-o oprească.

— Aha, şi tu eşti un gânditor dezordonat, spuse ea, trăgând cu ochiul la notiţele mâzgălite.

El se repezi să ia hârtiile şi le aruncă la grămadă, pe un scaun.

— Gata! Am făcut ordine.

— Văd. Şi eu fac exact la fel, ştii? Şi după aceea sap prin ele ca un câine care a uitat unde şi-a îngropat osul, pentru că, evident, nu mai găsesc acea hârtie unde am notat unica idee genială. Dar zi-mi, totuşi, ce s-a întâmplat? Ce problemă ai de rezolvat? Povesteşte-mi în timp ce mâncăm, poate că am cum să te ajut.

Figura ei exprima atâta deschidere şi sinceritate, încât Alex se abţinu cu greu să nu-i povestească despre aventura nedorită a Morei. Doar că secretul nu-i aparţinea numai lui.

Eh, Burke, să te văd acum pe unde scoţi cămaşa.

***

Exact când stingea a doua ţigară, Mora auzi o bătaie slabă în uşă. Grăbită să arunce mucul de ţigară pe geam, se arse la un deget; se strâmbă de durere şi puse vârful limbii pe mica rană. Agită cealaltă mână în aer, încercând să dea fumul afară pe fereastră. Pulverizã şi puţin parfum dintr-un flacon înşfăcat de pe măsuţa de toaletă.

— Imediat! strigă, aruncând rapid o privire prin cameră, ca să se asigure că toate erau la locul lor. Apoi se grăbi la uşă pe care o deschise unui Julian dărâmat.

— Ce s-a întâmplat?

Tânărul ridică privirea din podea şi atunci ea văzu că durerea pe care o zărise mai devreme în ochii lui se amesteca acum cu jena.

— Marie... Îmi pare nespus de rău pentru ce s-a întâmplat astă seară, la cină. Ştiu că nu se cade să mă aflu aici, la această oră târzie, dar voiam să îmi cer scuze. Ce s-a întâmplat cu sora mea, Anne, este nenorocirea familiei

mele, atât; tu nu ar trebui să ai de-a face cu asta. Încă o dată, permite-mi să...

Nările i se dilatară, iar gâtul i se întinse peste umărul Morei; toate simţurile îi fură brusc activate de izul de ciclame şi de tutun care răzbătea din încăpere.

— Ce miroase aşa?

Oops.

— M-ai făcut curioasă în legătură cu sora voastră. Am vrut să încerc măcar să ghicesc ce fel de femeie este. Mai ales că stau în camera ei... Se spune că simţul mirosului evocă cele mai puternice amintiri. Fireşte, nu am întâlnit-o niciodată pe Anne, aşa că nu aş avea ce să-mi amintesc, dar cred că, într-un fel, am vrut să mă simt mai aproape de ea. Să permit prezenţei ei să umple acest loc. În fond, chiar tu ai spus că vrei ca odaia ei să fie vie, nu? Sper că nu te-am supărat.

Îi oferi lui Julian un zâmbet palid care, spre mirarea ei, se reflectă pe faţa bărbatului.

— Te-ai gândit bine. Doar că nu am mai simţit acest parfum din ziua în care am văzut-o pe Anne pentru ultima oară. Iar acum parcă are ceva schimbat, ceva în plus, dar nu-mi dau seama ce anume...

E doar tutun de Virginia.

— Poate că vine din grădină; am ţinut fereastra deschisă ca să intre aer proaspăt.

— Poate.

Julian zâmbi din nou, de data asta mai convingător; era pe cale să-i ureze „noapte bună“ şi să plece, când o voce veselă venind din spatele lui îi făcu pe amândoi să tresară:

— Ce faceţi? Aţi mutat cina aici, sus?

Mora se uită peste umărul lui Julian şi ochii ei întâlniră două lacuri albastre şi zâmbitoare.

— Nu, Daniel, am venit doar să-i cer doamnei să mă scuze pentru felul în care m-am purtat la cină.

— Dragul meu frate, în cazul ăsta ar trebui să-ţi păstrezi scuzele pentru momentul plecării dumneaei, fiindcă purtarea ciudată e ceva care face parte din felul

tău de a fi. Ce-ai de gând? Să-ţi ceri iertare la fiecare cinci minute?

— Am să te rog să-l scuzi pe fratele meu, Marie. Totul e prilej de amuzament pentru el. Chiar şi suferinţa celor care sunt sânge din sângele lui.

— Ei, haide, Julian, nu trebuie să fii atât de dramatic. Am mâncat tot felul de bunătăţi la cină, Marie a părut să se simtă bine şi, pentru scurt timp, chiar am uitat de necazuri. Măcar pentru asta şi tot ar trebui să fim recunoscători.

Vai, sunt ca doi căţeluşi care se bat pe o jucărie.

— Domnilor, vă asigur pe amândoi că într-adevăr am petrecut o seară frumoasă, pentru care vă mulţumesc. Îi mulţumesc şi tatălui vostru. Şi lui Sally, care este o bucătăreasă excepţională. Aşadar, nu aveţi de ce să regretaţi această seară. Dimpotrivă. Aţi fost o companie minunată! Vă mulţumesc din suflet pentru ospitalitate şi încredere. Noapte bună amândurora.

Mora zâmbi şi începu să împingă încet uşa. Ceva i se părea ciudat, dar nu reuşea să arate cu degetul spre ceva anume. A, asta era! Degetul. Cel pe care şi-l arsese cu doar câteva clipe mai devreme. Usturase ca naiba; acum nu mai simţea nimic. Trase discret cu ochiul, dar nu se zărea nicio arsură.

Julian rămăsese în uşă, încă vrăjit de parfumul surorii lui, care continua să se reverse din cameră. Daniel îi puse o mână pe umăr:

— Haide, frăţioare. Ai auzit-o pe doamna. Nu e supărată, dar sunt convins că este epuizată. Mai bine o laşi să se odihnească acum şi continui să-ţi ceri scuze dimineaţă.

Furia fulgeră pentru o clipă în ochii lui căprui, dar Julian îşi puse rapid un zâmbet pe faţă şi îi făcu Morei o scurtă plecăciune.

— Îmi pare rău că ţi-am tulburat odihna, Marie. Să ai o noapte bună!

— Noapte bună! strigă Daniel de pe hol, trăgându-şi fratele după el.

După ce închise uşa în urma lor, Mora auzi cearta în surdină dintre cei doi fraţi şi chicoti, dând din cap. Apoi se apropie de una dintre lămpi şi ridică spre lumină degetul vindecat în mod miraculos: pielea era intactă.

Ce naiba? Dar cum? Slavă Domnului, nu e prima oară când mă ard cu ţigara; pe lângă faptul că doare ca dracu', mai rămâne şi semn câteva zile. Doar dacă nu cumva...

Brusc, îi venise o idee. Se duse la fereastră şi aprinse altă ţigară. Cu ochii închişi, lipi vârful incandescent de pielea subţire a încheieturii mâinii. Ustura atât de rău, încât Mora îşi muşcă buza ca să nu ţipe. Când îndepărtă sursa durerii, senzaţia de arsură fu înlocuită de o furnicătură. Îşi întinse braţul în afara ferestrei, sub lumina lunii: în locul unei arsuri proaspete, încheietura avea sclipirea argintie pe care o căpăta întregul ei corp atunci când trecea prin portalul deschis de maşinăria lui Alex.

Ce-i asta? Doar nu mă ia acasă bucată cu bucată, deci ce dracu' e asta?

Dorindu-şi cu disperare să înţeleagă ce se întâmpla, Mora repetă întregul proces de câteva ori. Era la fel. Arsura durea, vibra, sclipea, apoi se vindeca aproape instantaneu. Aruncă ţigara pe geam şi porni prin cameră, în căutarea unui obiect ascuţit. Deschise pe rând sertarele măsuţei de toaletă şi găsi pe fundul unuia dintre ele o mică foarfecă.

Fără să se gândească prea mult, apropie tăişul de vârful degetului arătător şi îl înfipse adânc, ţipând uşor când metalul îi sfâşie carnea. Sângele care curgea din rana deschisă îi acoperise deja prima falangă. Băgă degetul în gură ca să-şi aline durerea, iar când îl scoase, cu excepţia sclipirii argintii, pielea era intactă.

Bun. N-o să mă apuc acum să-mi tai gâtul de dragul demonstraţiei ştiinţifice: cred că pot spune, liniştită, că sunt imposibil de rănit. Adică da, mă rănesc, dar mă vindec imediat. Ce înseamnă asta, totuşi? Ceva trebuie să o fi provocat atunci când maşinăria m-a trimis aici. Deci, să recapitulăm: sunt în Louisiana secolului XIX, am un mp3 player funcţional şi s-ar zice că sunt indestructibilă.

Ce mai urmează? Să-mi iasă fulgere din palmă?

***

Alex era de-acum sătul şi se uita în tăcere la Sondra, care încă scormonea în cutiile cu mâncare. Zâmbi când realiză că fata punea o pasiune copilărească în tot ceea ce făcea. Indiferent dacă era vorba despre cercetare ştiinţifică, o discuţie despre muzică sau mâncare la pachet, Sondra se implica total.

Mă întreb cum face când...

— Aşa... Eşti gata să vorbim? întrebă Sondra, lingându-şi de pe degete ultimele urme de sos.

— Poftim? Despre ce să vorbim?

— Problema aia care trebuia rezolvată. Aia atât de gravă, încât te-a făcut să uiţi că stabiliserăm să ne întâlnim la prânz.

Sondra îşi dădu ochii peste cap:

— Haide, Alexander Burke, doar nu sunt spion sau mai ştiu eu ce. Pune-mă să semnez un acord de confidenţialitate, dacă vrei, însă ciripeşte odată, că mor aici.

Alex râse când auzi propunerea ei, dar trebui să recunoască în sinea lui că nu era chiar exagerată.

— Păi... cum să-ţi zic: din cauza unei probleme de alimentare cu energie, computerul principal a înţeles greşit o comandă şi a derulat un alt algoritm decât cel care trebuia. Asta a dus la o serie de erori şi s-au pierdut date esenţiale, iar acum îmi e foarte greu să le recuperez.

— Nasol... OK, am înţeles. Presupun că ai încercat deja să readuci sistemul la starea din momentul în care s-a produs eroarea, nu?

— Cum adică?

— Păi, ce s-a întâmplat cu alimentarea? A fost o creştere bruscă sau o cădere de tensiune?

— A fost mai degrabă un fel de sughiţ, dacă vrei...

— Aha. Ştii ce anume l-a provocat?

— Uitasem să reconectez generatorul, şi, cum toată lumea şi-a dat aerul condiţionat la maximum din cauza valului de căldură... cred că-ţi imaginezi.

— Cam da. Hmmm... Şi ce-ar fi să deconectezi iar generatorul? Ştiu, pare o nebunie ce spun, dar dacă funcţionează? Ar fi ca şocul electric care face să pornească din nou o inimă intrată în stop.

E genială! Dar tot nu mă pot baza pe „ce-ar fi dacă". E vorba despre Mora.

— Ca să-ţi spun drept, e cea mai deşteaptă idee pe care o putea avea cineva. Sunt invidios că nu mi-a venit mie. Totuşi, vorbim despre date extrem de sensibile. Dacă le pierd definitiv, pot să închid şandramaua şi să vând cârnaţi la colţ de stradă pentru tot restul vieţii mele.

— Ştiu, mi-ai mai spus asta. Bun, atunci e cazul să te apuci să faci un backup, în caz că lucrurile o iau la vale.

O, dar sunt deja la vale. La vale rău, spre mlaştină. Spre mlaştinile din Louisiana.

***

Mora nu ştia cât e ceasul, dar era hotărâtă să nu adoarmă. Voia să fie trează când avea să pornească spre prezent. Se schimbase la loc în hainele ei şi stătea pe pervaz, ascultând sunetele nopţii.

La un moment dat, deschise încet uşa, se uită în lungul coridorului pustiu şi coborî cu mare grijă treptele care scârţâiau, atentă să nu trezească toată casa.

Hm... Mă întreb dacă mai e cineva aici în afară de Jim, de băieţi şi de Sally. A zis el că unii dintre sclavii eliberaţi au rămas în casă, dar eu n-am văzut pe nimeni.

În fine, ajunse la parter şi ieşi pe veranda luminată de lună. În curte, torţele se stinseseră; se vedeau doar umbrele alungite ale copacilor, ca nişte colţi uriaşi care muşcau din alei, sub luna plină şi argintie.

Exact când se pregătea să se aşeze pe treptele verandei, Mora auzi un murmur încet venind dinspre grădină. Brusc deveni atentă şi ciuli urechile. Părea să fie vocea unei femei care îngâna un cântec liniştit, ca şi cum ar fi încercat să adoarmă un copil. Se aplecă în faţă, încercând să distingă silueta femeii în întuneric:

— Sally? Sally, tu eşti? şopti ea, destul de tare cât să se facă auzită.

Murmurul încetă.

O-o. Asta nu e bine.

Începu să se retragă cu spatele spre uşă; chiar atunci, cântăreaţa nocturnă apăru dintre tufele din grădină. Era, într-adevăr, o femeie cu pielea închisă la culoare; dar cu siguranţă nu era Sally. Purta haine viu colorate, în jurul gâtului se odihneau câteva şiraguri de mărgele, iar pe cap purta un turban roşu, împodobit cu flori şi pene.

— Iertare, coniţă, n-am vrut să vă trezesc, spuse femeia, cu mâinile împreunate peste şorţul ei cu buzunare.

Ridică timid ochii spre Mora.

— Nu e nimic, oricum eram trează. Doar că m-ai speriat, atâta tot. Nu ştiam că mai e cineva aici. Pot să te întreb ce făceai?

— Am venit dăcât să-mi culeg ierburile. Da' nu vreau să vă supăr, aşa că plec acu'. Iertare.

— Nu! spuse Mora şi se apropie cam repezit de femeie, care făcu un pas în spate.

Mora se opri şi încercă s-o liniştească:

— Îmi pare rău dacă te-am înspăimântat. Eram doar curioasă, nu supărată. Lucrezi aici, la conac?

Femeia râse încet:

— Nu, coniţă, cum aşa? Io stau colo, în mlaştini. Mi-s vrăjitoare. Conaşu' Julian mă lasă să viu aci şi să-mi culeg ierburile când e lună plină. Nu cresc toate alea colo, în nămol. Aşa că io curăţ grădina de buruieni şi-mi iau şi ce-mi trebuie.

— Conaşul Julian? Nu conul Jim?

Zâmbetul femeii păli.

— Conu' Jim nu mai vrea să mă vază. Da' mai bine să nu-l vorbesc de rău, că-i om bun. Decât că suferă mult, atâta tot.

— Ascultă… cum te cheamă?

— Ettie, coniţă.

— Ettie. Eu sunt Marie. Nu vrei să ne plimbăm prin grădină şi să-mi povesteşti despre ierburile tale? Mereu am vrut să ştiu care-s bune şi care nu, cum te ajută, chestii

de-astea.

Mora o bătu uşor pe umăr şi o conduse înapoi în grădină.

Află ce ierburi erau bune pentru un stomac deranjat, pentru dureri de cap, ca să naşti un băieţel sau, dimpotrivă, o fetiţă, ca să aduci un bărbat înapoi sau ca să alungi ţânţarii. Mai află că Ettie se numărase printre sclavii familiei Thevaux. Chiar şi atunci îşi vedea de treburile ei „vrăjitoreşti“. După ce fusese eliberată, rămăsese la conac ca ajutor la bucătărie. Atunci când dispăruse Anne, femeia arsese ierburi, vorbise cu spiritele sau cine ştie ce altceva făcuse şi trăsese concluzia că fata trăia. Jim o crezuse la început; mai târziu, însă, renunţase la căutări şi reuşise să-şi bage în cap că fiica lui era plecată pentru totdeauna, poate chiar din proprie voinţă.

În schimb, Julian continuase să creadă. Se agăţa de cuvintele lui Ettie ca înecatul de pai. Tatăl lui o alungase pe vrăjitoare; susţinea că nu făcea decât să alimenteze convingerea nebunească a lui Julian că Anne avea să vină acasă curând. Dar, fără ştirea bătrânului, Julian mergea în mlaştini s-o întrebe pe Ettie despre sora lui. În schimbul serviciilor ei, o lăsa să culeagă ce-i trebuia din grădină, plante care nu puteau creşte în solul dificil unde Ettie îşi avea acum casa.

— …şi cam asta e povestea, coniţă Marie.

— Wow. Trebuie să fie tare interesant să poţi face atât de multe cu atât de puţin.

— Meşteşugu’ l-am deprins de la mama, care l-a învăţat de la mama ei şi tot aşa.

Mora încuviinţă din cap, fără convingere. Aprecia eficienţa remediilor naturale pentru afecţiuni minore, dar nu credea în vrăjitorie. Cât despre Ettie, o vedea ca pe un fel de terapeută pentru Julian. Cineva cu care tânărul putea vorbi despre cele mai ascunse şi întunecate gânduri, fără să fie judecat. Aşadar, în felul ei rudimentar şi needucat, Ettie îi oferea lui Julian consiliere psihologică.

Şi ceva speranţe false. Dar na, trebuie să-i recunosc meritul de a-l fi ridicat de pe fundul prăpastiei. Asta chiar

e un fel de magie.

— Eh, coniţă, aş face bine să plec, spuse Ettie, ridicând privirea. Vin zorii şi n-aş vrea să mă prindă conu' Jim p-acilea. Mulţumesc că m-aţi lăsat să-mi adun buruienile şi nu m-aţi alungat.

— Ce prostie, de ce aş fi făcut una ca asta? Eu îţi mulţumesc că m-ai învăţat atâtea în noaptea asta, Ettie.

Ia stai. A zis „zorii"?

— Ăăă, Ettie, nu prea au cum să vină zorii. Adică e întuneric încă.

Femeia îi zâmbi îngăduitor, ca unui copil, şi arătă spre cer:

— Ui' la stele, coniţă. Se pregătesc să dea bineţe soarelui. Mai e puţin. Frumoasă să vă fie ziua!

Ettie porni spre fundul grădinii, dar se opri şi şovăi puţin, apoi se întoarse către Mora:

— Coniţă, cre' c-ar trebui să vă spui ce-am văzut acu' despre domnia voastră.

— Ah?

— Da. Nu vă e locu' aci; da' aci vă era sortit s-ajungeţi.

— Ettie, n-are noimă ce spui. Cum adică?

Femeia zâmbi din nou:

— Asta tre' să vă daţi seama singură. Şi-o să vă daţi.

Acestea fiind spuse, Ettie îşi tăie potecă printre tufe până la poarta mică din spatele grădinii şi dispăru în negura dinspre pădure.

Deci vine dimineaţa... În mod normal, cam acum ar trebui să pornesc spre casă. Dar poate că s-a înşelat, poate că nu se pricepe să citească semnele naturii atât de bine pe cât crede ea.

Ca şi cum ar fi vrut să-i facă în ciudă, cerul începu să capete o strălucire trandafirie care contamină negura ce invadase grădina. Soarele avea să răsară în câteva minute. Mora se trânti pe treptele verandei.

Ehe, Dorothy, s-ar părea că azi n-ai parte de nicio cărare de cărămizi galbene. Şi-acum ce faci?

***

După ce stătuse pe trepte până când soarele se ridicase de-a binelea şi începuse deja să încălzească aerul umed, Mora decise să exploreze împrejurimile. Ocoli conacul prin grădina de sub fereastra camerei şi descoperi că toată casa ei din Los Angeles, cu tot cu piscină, ar fi încăput în „curtea“ din spatele conacului familiei Thevaux.

Acolo unde se sfârşea grădina, începea o păşune îngrădită care se întindea până la grajdurile spaţioase. În spatele lor era pădurea în care Ettie dispăruse mai devreme. Chiar când începu să traverseze păşunea, dintr-un grajd ieşi un bărbat care ducea de căpăstru un cal murg, proaspăt ţesălat. Din ce putea vedea de la distanţă, omul acela nu era vreunul dintre fraţi şi nici tatăl lor. Continuă să meargă spre el, ţinându-şi mâna streaşină la ochi, să-i ferească de soarele care deja ardea. Înainte să ajungă la străin, din spatele ei se auzi o voce:

— Eşti tare matinală… Bună dimineaţa, Marie.

Se întoarse şi dădu cu ochii de Julian, zâmbitor, îmbrăcat în costum de călărie. Toate semnele tristeţii din seara precedentă dispăruseră de pe faţa lui.

— Bună dimineaţa, Julian. Nu prea am putut să dorm. Ştii cum e, într-un pat străin…

— Ştiu, şi eu sunt la fel.

Făcu o scurtă pauză.

— Dacă nu eşti prea obosită, ţi-ar plăcea să faci o plimbare călare înainte de micul dejun? Văd că deja ai costumul… Deşi, trebuie să recunosc – şi nu mi-o lua în nume de rău – însă nu am mai văzut o femeie îmbrăcată aşa, nici măcar pentru o cavalcadă.

Şi o luăm de la capăt. Ăştia toţi parcă sunt de la nenorocita aia de poliţie a modei.

— …dar e interesant, totuşi. Şi sunt sigur că e mult mai confortabil decât să călăreşti îmbrăcată în rochie, pe o şa de damă. Isteţi oamenii din nord, hm? spuse Julian şi îi făcu Morei cu ochiul.

— Da, trebuie să recunosc că e, într-adevăr, confortabil. Şi da, accept invitaţia, adăugă Mora după un moment de gândire.

Apoi zâmbi şi luă braţul oferit de Julian.

Merseră împreună către grăjdarul care îşi scoase pălăria de paie şi îi întâmpină cu un zâmbet larg, în vreme ce mângâia gâtul iepei; animalul sforăi uşor şi începu să freamăte la vederea lui Julian. Era evident încântată de reuniunea cu omul ei, fapt care făcea tot mai dificile încercările argatului de a o ţine pe loc.

— Gata, gata, Ginger. Sunt aici acum şi o să mergem la o plimbare cu această doamnă drăguţă, aşa că poartă-te frumos, m-auzi? spuse Julian, luând frâiele de la celălalt bărbat şi ţinând palma deschisă pentru ca iapa să-şi culeagă de acolo bucăţica de zahăr.

Apoi îl bătu pe umăr pe grăjdar:

— Mulţumesc, Joe. Bună dimineaţa!

— Bună dimineaţa, conaşu' Julian, răspunse acesta, ştergându-şi palma lui mare pe salopeta din pânză aspră.

Chiar şi el avea alura unui cal: suplu, dar trădând o forţă care părea să iasă prin toţi porii pielii de culoarea abanosului, direct din muşchii înnodaţi sub ea.

— Joe, vrei te rog să mai pregăteşti un cal pentru doamna? Este oaspetele nostru, doamna Marie Bonnechance. A ajuns aseară.

— Cum să nu, conaşu' Julian. Coniţă... spuse el, făcând o scurtă plecăciune spre Mora, apoi dispăru rapid în grajd.

— A, Joe! Pregăteşte-o pe Pistrui, te rog! Cu şa normală, strigă Julian în urma lui.

Faţa bărbatului apăru în uşa grajdului:

— Conaşu' Julian, Pistrui nu-i bună de călărit azi.

Julian păli brusc.

— Ce-a păţit?

— A, nu-i nimica aşa de rău. Doar un muşchi întins, atâta. A fugit ca nebuna pe păşune ieri şi cre' că a fost cam mult. Nimica de care să vă faceţi griji, da' cre' că mai bine o lăsăm să se odihnească. Mă gândeam să-l scot pe Tunet.

Julian râse.

— Desigur. Probabil că Daniel o să se supere, dar n-o să fie chiar sfârşitul lumii. Prea bine atunci, pregăteşte-l pe

Tunet.

Mora urmărise în tăcere întreaga scenă şi era uşor nedumerită:

— Julian, de ce s-ar supăra fratele tău dacă îl călăresc pe Tunet? E calul lui?

— Da. E un armăsar splendid, iar fratele meu îl adoră. De fapt, Daniel e singurul bărbat care poate sta pe calul ăla mai mult de un minut fără să fie aruncat din şa.

Mora îşi frecă bărbia, gânditoare:

— Hm... Julian, dacă deranjez, îmi puteţi spune, pur şi simplu, să plec. Adică nu e necesar să mă omorâţi ca să mă faceţi să pricep.

Tânărul se uită nedumerit la Mora, apoi înţelese:

— Aaaaa... A, nu, nu, nu. Am spus că fratele meu e singurul *bărbat* care poate călări acel cal. Dar Tunet are o slăbiciune pentru doamne. Cu tine o să fie blând ca un ponei, n-ai de ce să-ţi faci griji. O să vezi, chicoti el.

— Şi Pistrui? întrebă Mora, încet.

— E a lui Anne.

Joe ieşi din grajd târând armăsarul negru care nu voia să aibă nimic de-a face cu el. Tot încerca să se ridice în două picioare sau măcar să se tragă în spate; iar când Joe îi opunea rezistenţă, animalul fornăia ameninţător. Coama lungă şi neagră se învolbura la fiecare mişcare a calului, iar Mora era vrăjită. Tunet îi amintea de Neg'An, draga ei iapă din Susa, dar şi de un bărbat pe care îl cunoscuse de curând.

Dacă acest cal ar avea ochi albaştri, aş zice că e spiritul geamăn al lui Daniel. Într-un mod ciudat şi nebunesc, Tunet îi seamănă.

În fine, Joe reuşi să-l aducă pe Tunet lângă Mora şi Julian. Animalul continuă să fornăie şi să se agite până când simţi prezenţa femeii. Încet, începu să se liniştească şi îşi întinse gâtul ca s-o adulmece. Ea ridică palma în dreptul nărilor lui, ca să-l lase să-i simtă mirosul. Botul lui moale atinse pielea Morei, iar ea profită ca să-l mângâie delicat pe dunga albă care pornea dintre urechi şi se oprea la bot. Iar calul nu protestă, doar îi răspunse cu un plescăit

uşor.

Julian chicoti:

— Vezi? Ce ţi-am spus? Chiar are o slăbiciune pentru doamne.

Hm. Şi eu cum am zis? Spiritul geamăn al lui Daniel. Fix.

***

Mora călări în tăcere alături de Julian pentru o vreme. Mergeau prin pădure, Tunet se purta impecabil, iar principala ei grijă era ca plasele de *barba-marinarului* care atârnau din copaci să nu o lovească peste faţă. Frumuseţea sălbatică a locului îi tăia respiraţia. Sunetul vocii lui Julian o făcu să tresară:

— Ai vrea să mergem să-ţi căutăm cortul?

Să căutăm ce?! Ah.

— Mda, sigur, dacă nu e prea mare osteneala...

— Hei, n-am altceva de făcut. Oricum aş fi ieşit să mă plimb, aşa că nu văd de ce n-am face şi ceva util. Tata mi-a spus că te-a găsit pe drumul spre Poydras, aşa-i?

Habar n-am unde eram când m-a găsit el. Ce-s eu, GPS?

— Da, cred că acolo.

— Ai idee cât timp ai mers pe jos atunci când te-ai pierdut?

— Hm... nu sunt sigură. Şi mă tem că, la un moment dat, e posibil să mă fi învârtit în cerc. Nu sunt obişnuită cu zona asta, iar toate potecile îmi par la fel. Atunci eram doar fericită că reuşisem să ies în drum, răspunse Mora, zâmbind timid.

— Înţeleg... Ei, să încercăm totuşi să-ţi găsim cortul. Nu poate fi prea departe. Şi dacă nu-l găsim azi, mai încercăm şi mâine.

Mora păli şi îl privi panicată.

Eşti cu capu'? Prietene, muşcă-ţi limba. Mâine n-o să mai fiu aici. Cel puţin aşa sper.

Tânărul interpretă greşit expresia feţei ei şi o privi adânc în ochi, oferindu-i un zâmbet menit s-o liniştească.

— Nu-ţi face griji, nu e nicio grabă. Eşti binevenită să

stai la conac atât cât ai nevoie.

Julian îşi smulse ochii dintr-ai ei şi îşi aţinti privirea în faţă:

— ...sau atât cât îţi doreşti. Eu, unul, mă bucur că eşti şi tu în casa aia mare şi veche. Nu m-am mai simţit aşa de aproape doi ani, spuse cu voce şovăielnică.

Amice, frână...

— Tu... tu îmi aminteşti cumva de sora mea. Într-un fel ciudat, e aproape ca şi cum s-ar fi întors acasă, ştii?

A, la asta te refereai. Pfu.

— ... şi ai avut dreptate când ai spus că mirosul evocă cele mai puternice amintiri. Cred că seara trecută, când am venit la uşa Annei – a ta – să-mi cer scuze şi i-am simţit parfumul, m-au năpădit toate, ca un şuvoi. În plus, eşti prima femeie care ocupă acea odaie, după mai bine de un an. Verişoara noastră Clarice a venit în vizită primăvara trecută şi i-am oferit camera Annei. Şi asta a fost tot. Nu prea primim vizitatori pe aici, ştii? Tata e retras, Daniel îşi petrece timpul cu prietenii, femeile şi jocurile lui de noroc, iar eu... eu o aveam doar pe Anne. Şi ea nu mai e aici.

Julian îşi feri privirea, încercând să stăvilească lacrimile care deja începuseră să-i întunece ochii căprui, ameninţând să-l sufoce.

Mora simţi nevoia să-l ia pe tânăr în braţe şi să-l legene ca pe un copil singur şi trist.

— Julian...

— Iartă-mă, Marie. N-ar fi trebuit să stric această frumoasă plimbare matinală plângându-mi de milă. Ceea ce voiam să-ţi spun de fapt e că ne bucurăm să te găzduim, oricât ai decide să rămâi.

— Julian.

Continuă să-şi ferească privirea, însă mormăi ceva şi dădu din cap, semn că o auzise.

— Julian, te rog, uită-te la mine.

Mora trase de frâie şi Tunet se opri. Ca la un semn, Ginger se opri şi ea. Julian îşi şterse discret faţa cu dosul mâinii şi, într-un final, se întoarse către Mora. O privi în tăcere.

— Nu mă voi preface că am cunoscut durerea pricinuită de pierderea unui frate sau a unei surori. Mai ales a unei persoane cu care aveai – cu care ai – o legătură atât de strânsă ca aceea cu Anne. Nici măcar nu-mi pot închipui cum este. Îmi pare cumplit de rău că trebuie să treci prin asta. Mă bucur că prezenţa mea te ajută să treci mai uşor peste suferinţă, dar – şi îmi pare rău dacă asta va suna dur – eu nu sunt Anne. Nu sunt sora ta. Pot, în schimb, să-ţi fiu prietenă. Pentru atâta timp cât voi fi aici, indiferent dacă asta înseamnă o zi sau o săptămână. Desigur, dacă nu cumva tatăl tău decide să mă arunce afară mai repede.

O mică scânteie sclipi în ochii lui Julian, iar colţurile gurii i se ridicară puţin. Mora luă asta ca pe o încurajare de a continua:

— Aşadar, atât cât sunt aici, voi asculta tot ce ai de spus. Nu voi judeca, nu voi încerca să te conving că greşeşti. Voi asculta şi atât. Iar tu vei vorbi cu mine şi nu te vei scuza pentru asta; fiindcă aşa fac prietenii. Se ascultă şi se consolează unul pe altul, fie şi pentru o zi.

De-acum, de pe faţa lui Julian dispăruse suferinţa de mai devreme. În ochii lui de culoarea alunei se citea surpriza şi… încă ceva.

Recunoştinţă. Este recunoscător că are cu cine vorbi, altcineva decât vrăjitoarea. Bietul de el. Aproape că îmi pare rău că trebuie să plec mâine… Ăăă, ia termină cu asta, Mora. Ai grijă ce-ţi doreşti.

***

Merseseră în cercuri tot mai largi preţ de vreo două ore, timp în care Julian încercase s-o facă pe Mora să-şi amintească pe unde putea să-şi fi aşezat tabăra, iar ea se străduise să nu râdă de eforturile lui zadarnice.

— Ei bine, Marie, cred că putem spune liniştiţi că nu-ţi vom găsi cortul în această frumoasă dimineaţă. Îţi propun să ne întoarcem la conac şi să luăm micul dejun; asta dacă nu cumva vrei să fii şi pierdută, şi înfometată, spuse Julian.

Zâmbea. După foarte mult timp, simţea că are un

rost. Că trăieşte. Mora îi zâmbi şi ea şi încuviinţă scurt.

— Ţi-aş spune să ne întrecem până la conac, dar habar n-am încotro se află. Şi, dacă mă rătăcesc iar, nu sunt sigură că voi avea norocul să mă găsească un om la fel amabil ca tatăl tău.

Se hotărî să bage puţin băţul prin gard:

— Ca să spun drept, aseară, când a dat de mine, m-a prevenit în legătură cu aligatorii şi vrăjitoarele de pe aici.

Julian se încruntă uşor:

— Aligatori da, mlaştinile colcăie de ei. Dar vrăjitoare? Nu în partea asta a Bayou-ului. Poate la New Orleans, acolo ele sunt stăpâne. Sau poate…

Vocea îi şovăi, iar Mora ştiu imediat la cine se gândea.

— Am întâlnit-o deja pe Ettie. Pare o femeie de treabă, încercă ea.

Julian se înecă, uimit:

— Ce? Cum? Când, adică?

— Azi noapte, în grădină. Îşi culegea ierburile şi ne-am cam speriat una de alta, râse Mora.

— Aha, înţeleg.

— Da… Am aflat multe de la ea.

Mora zâmbea, dar Julian părea în continuare îngrijorat.

— Haide, Julian, linişteşte-te, doar n-o să te pârăsc, spuse ea, făcându-i cu ochiul tânărului stânjenit din faţa ei. Ce îi voi spune însă tatălui tău este că m-ai răpit şi ai încercat să mă ucizi înfometându-mă, dacă nu pornim înapoi mai repede.

— Pornim imediat. Doar că… mai am ceva de făcut. Ai promis să nu mă judeci, da?

— Absolut.

— În regulă, atunci. Te rog să aştepţi aici, nu durează mult.

Ginger îl purtă la pas mai adânc în pădure; destul de departe ca să dispară din câmpul vizual al Morei, dar nu prea departe ca ea să nu audă chemarea lui sfâşietoare pentru Anne.

Wow. Mi-a povestit Sally, dar nu-mi imaginam că e atât de… emoţionant. Mi se face pielea de găină.

Gândul o făcu pe Mora să-şi treacă, instinctiv, palma peste braţul gol. Nu avea pielea de găină, dar simţea furnicături, iar pielea îi emana o vagă luminescenţă argintie. Când Julian strigă numele Annei pentru a doua oară, senzaţia reveni. Era ca şi cum strigătul lui ar fi trimis o undă prin aerul greu până la pielea Morei.

Asta ce mai e? Ce s-a întâmplat, am devenit un afurisit de medium? De data asta, totul pare un balamuc în toată regula.

După ce strigă pentru a treia oară, fapt care îi dădu Morei furnicături şi sclipiri argintii pe tot corpul, Julian reveni, cu privirea coborâtă. Când se apropie de ea, tânărul ridică încet ochii spre ai ei:

— Îmi pare rău… Aproape că a devenit un ritual pentru mine de când a dispărut. Obişnuiam să călărim împreună în partea asta de pădure. Aici a venit să se plimbe singură în acea zi blestemată, şi tot aici a dispărut. Cumva, am impresia că, dacă o strig mereu, până la urmă o să răspundă. Ştiu că pare o nebunie…

Mora îl întrerupse pe un ton blând:

— Nu. Nu pare o nebunie dacă e ceea ce te ajută să mergi mai departe.

Tăcu preţ de o clipă.

— Îmi permiţi să te întreb ceva?

Julian zâmbi trist:

— Marie, te-ai declarat prietena mea. În mai puţin de o zi, ai aflat despre mine lucruri pe care le ştiu foarte puţini oameni. Nici nu înţeleg cum de m-am deschis aşa în faţa ta. Sau de ce am făcut-o. Aşadar, fără doar şi poate, întreabă-mă ce doreşti.

— De ce nu o însoţeai pe Anne în ziua în care a dispărut?

Zâmbetul lui Julian se stinse, iar privirea i se pierdu.

— Eram… eram în New Orleans, să-mi prezint omagiile unei doamne pe care o apreciam.

Să… ce? Ah. Adică vizita o femeie pe care i se pusese

pata. Aoleu, deci despre asta-i vorba?

— Julian, nu trebuie să te simţi vinovat. Dar ştii asta, nu?

Cuvintele îl părăsiseră, aşa că scutură din cap şi ridică mâinile într-o încercare de a respinge o asemenea blasfemie. Ce ştia fata asta? Bineînţeles că era vina lui. Trebuia să fi fost aici, s-o apere pe Anne; nu în New Orleans, unde încerca să seducă o femeie oarecare după care i se aprinseseră călcâiele. Era vina lui şi numai a lui.

Acesta era motivul pentru care, după plecarea misterioasă a Annei, îşi refuzase orice fel de bucurie şi fugise până şi de cel mai inofensiv flirt.

Trecut de treizeci de ani, aproape cu un deceniu mai vârstnic decât el, Daniel îşi luase foarte în serios rolul de frate mai mare după dispariţia surorii lor. Desigur, şi el suferea. Dar o făcea în felul lui – amorţindu-şi durerea cu băutură, jocuri de noroc şi cu carnea femeilor ale căror nume şi feţe nici nu şi le mai putea aminti. Încercase de nenumărate ori să-l ia pe mai tânărul Julian la petrecerile unde mergea el, îi prezentase fete extraordinar de frumoase; degeaba. Julian părea hotărât să nu renunţe până când fie avea să o găsească pe Anne, fie să-şi piardă minţile.

— Este sora mea. Sora mea geamănă. Era datoria mea să o apăr.

— Tocmai pentru că este sora ta, dacă ar fi aici în acest moment, şi-ar dori ca tu să te bucuri cât poţi de mult de fiecare zi care se scurge până la revenirea ei. Tu nu ţi-ai dori acelaşi lucru pentru ea?

— Probabil că da.

Julian îi dărui Morei un zâmbet şters. Apoi îşi aminti:

— Doamne, stăm aici şi vorbim despre durerea mea, dar am înţeles de la tatăl meu că şi tu ai suferit de curând o pierdere cumplită.

— Da… aşa este.

— Îmi pare nespus de rău. Te rog, iartă-mi lipsa de delicateţe.

Mora zâmbi:

— Nu-i niciun necaz. Am reuşit să mă împac cu ceea ce s-a întâmplat. În fond, a fost un accident. Iar soţul meu era un bărbat atât de vesel şi de plin de viaţă, încât ştiu sigur că nu i-ar plăcea să mă privească de acolo, de sus, şi să vadă că sufăr. De aceea prefer să-i celebrez viaţa, în loc să-i jelesc moartea.

Scuze, Xerxes.

Julian păru mai liniştit:

— Ştii, Marie, mânuieşti tare bine vorbele. Cred că ai fi în stare să-l convingi pe Diavol însuşi să spună *Ave Maria* şi să meargă duminica la biserică.

— S-ar putea să ai dreptate. Doar că nu l-am întâlnit încă.

— N-aş fi aşa de sigur. De fapt, aş zice că tocmai călăreşti pe calul lui.

Mora râse:

— Ei, nu-i frumos să vorbeşti aşa despre fratele tău. Sunt sigură că nu e un om atât de rău. Acum, hai să mâncăm înainte să mă transform eu în diavol.

1 noroc (fr.)

***

Când Mora şi Julian se întoarseră la conac, lăsară caii în grija lui Joe şi încercară să se strecoare în casă ca nişte adolescenţi, chicotind şi făcându-şi semn unul altuia să tacă, deşi asta nu făcea decât să-i amuze şi mai tare. Îngheţară amândoi când Sally îşi drese glasul chiar în spatele lor:

— Vai de mine, văd că v-aţi hotărât în sfârşit să vă alăturaţi lu' conu' Jim şi lu' conaşu' Daniel la masă. Bună dimineaţa.

— Şi ce dimineaţă frumoasă este, nu-i aşa, Sally? spuse Julian, zâmbind larg.

Sally se pregătea să-i dea una dintre replicile ei usturătoare, când realiză că ceva era schimbat la Julian. Tânărul părea să fi recăpătat un lucru care-i lipsise de ceva vreme. Avea o vivacitate, un aer de bucurie sinceră şi pură

pe care ea nu-l mai văzuse la mezinul Thevaux din ziua în care Pistrui venise acasă purtând o şa goală.

Îşi înghiţi cuvintele care îi stăteau deja pe vârful limbii ei ascuţite şi îi răspunse la zâmbet:

— Ei, ia mergeţi în sufragerie şi vă aduc imediat ceva de-ale gurii.

Dispăru înapoi în bucătărie, în vreme ce Mora şi Julian intrară în camera unde Jim şi Daniel tocmai îşi terminau micul dejun. Îi salutară.

Bărbatul mai vârstnic ridică privirea şi le spuse celor doi un „bună dimineaţa“, înfundat de şunca pe care o mesteca. Daniel, în schimb, lăsă jos furculiţa, îşi împleti degetele sub bărbie şi îi urmări cu o privire amuzată pe nou-veniţii care îşi ocupau locurile la masă.

Sally intră cu două farfurii uriaşe pe care era un mic dejun copios şi le aşeză în faţa Morei şi a lui Julian. Tânărul îi mulţumi nerăbdător şi începu să mănânce; Mora îi mulţumi şi ea, dar nu-şi putu desprinde ochii din cei ai lui Daniel.

Ce-ai, frate? Zici că mai ai puţin şi ne întrebi dacă ne-am protejat.

— Julian, pot să te întreb unde aţi fugit voi doi când s-a crăpat de ziuă?

Daniel i se adresase fratelui său, fără să-şi ia ochii de la Mora.

— Am mers la o plimbare cu caii prin pădure. Speram să găsim cortul Mariei.

— Eşti sigur că asta sperai?

— Da, dar n-am reuşit. Poate că vom încerca din nou mâine. Deja i-am spus Mariei că e binevenită să stea aici atât cât are nevoie. Sunt sigur că eşti de acord.

— Oh, cu siguranţă sunt. Dar nu atât de „de acord“ pe cât eşti tu, dragul meu frate.

— Daniel! mârâi Jim.

*Vai de capul meu… Mă întreb cât de rău se certau când erau mici. Mă mir că nu şi-au scos ochii unul altuia încă din leagăn. Iar eu oare ce-ar trebui să fac acum? Doar sunt o doam*nă, în *pana mea, nu? Ar fi bine să roşesc? Să-i*

trag o palmă lui Daniel? Să leşin? De ce n-am citit niciodată despre „Aşa da şi aşa nu în Epoca Victoriană“ sau ceva? Tare bine mi-ar fi prins.

Mora se aştepta ca Julian să explodeze, dar tânărul reacţionă cu totul diferit: râse, mai luă o gură de omletă şi se uită la Daniel, dând din cap.

— Dragul, scumpul meu frate. Nivelul de nemernicie pe care îl atingi atunci când vrei nu încetează să mă uimească.

— Ei, asta înseamnă că nu sunt tocmai previzibil. O să consider spusele tale un compliment, mulţumesc.

Neabătut, Julian continuă:

— Ca să-ţi răspund şi la întrebarea nerostită: Marie este o doamnă blândă, atentă şi frumoasă. Este, de asemenea văduvă, iar eu un gentleman. Spre deosebire de tine, eu chiar ţin cont de astfel de lucruri. Aşadar, tot ce am făcut în pădure a fost să ne plimbăm cu caii şi să vorbim. Atât şi nimic mai mult. Sper că ţi-am satisfăcut curiozitatea.

Daniel îşi privi lung fratele, apoi râse:

— Prea bine. Dacă spui asta, eu te cred. În fond, chiar eşti un gentleman, iar un gentleman nu minte niciodată.

Se întoarse către Marie:

— Iertare, dar fratele meu părea pur şi simplu prea fericit ca buna lui dispoziţie să se datoreze unei simple plimbări prin pădure. Nu am vrut să te jignesc în niciun fel; dacă s-a întâmplat aşa, îmi cer scuze.

Aaaa… cum să mă jigneşti? Sugerând că frate-tău şi cu mine am tras o partidă mică lângă mlaştini? Nooo, ce-ai?

— Ca să spun drept, insinuările din afirmaţia pe care ai făcut-o m-au surprins. Însă voi pune atitudinea ta pe seama neaşteptatei, dar fericitei schimbări de dispoziţie a fratelui tău. Aşadar, nu o voi considera o ofensă, spuse Mora, pe un ton reţinut.

Daniel îi mulţumi cu o mică înclinare a capului şi cu toţii îşi îndreptară din nou atenţia spre farfuriile din faţa

lor. Totuşi, fratele cel mare o intriga cumva pe Mora. Toată povestea cu „îmi cer scuze bla bla“ era teatru. Şi ea nu-şi putea da seama pentru cine îl juca. Însă avea lucruri mult mai importante de care să fie preocupată: încă nu reuşise să priceapă care era legătura dintre ea şi Anne şi cum apăruse ea de fapt.

***

După ce Sondra plecase, Alex îşi acordase un moment de respiro, ca să-şi astâmpere furtuna din gânduri. În mintea lui, sclipirile ochilor de smarald ai fetei se ciocneau cu strategii menite să înşele curgerea firească a timpului, ca s-o poată aduce pe Mora înapoi.

N-am făcut decât să mâncăm, să stăm în faţa computerului şi să vorbim despre algoritmi şi backup. Cu toate astea, mă simt de parcă aş fi avut parte de cea mai tare partidă de sex din viaţa mea. Nu mai ştiu cine a zis că atunci când două minţi sclipitoare se întâlnesc e ca şi cum ar face dragoste între ele, dar mare dreptate a avut! Alexander Burke, dacă nu te-aş cunoaşte, aş spune că eşti pe cale să cazi în cap după fata asta.

Zâmbi acestui gând şi se întoarse la treabă. Săpa adânc în măruntaiele computerului principal, până la fundaţia maşinăriei lui de călătorit în timp. Ca să slăbească acele cusături prin care trebuia s-o strecoare pe Mora, trebuia mai întâi să le descopere în ţesătura impecabilă pe care tot el o crease.

Umpluse din nou cafetiera şi, chiar când îşi turna o ceaşcă proaspătă de cafea, observă ceva ciudat într-unul dintre jurnalele de călătorie arhivate de maşina timpului.

Ce dracu’…

Părea a fi o anexă a jurnalului respectiv, dar ştia sigur că nu o crease el, şi nici maşina nu avea vreun motiv aparent pentru care să fi generat-o. Codul semnala că fusese creat un soi de duplicat. Dar cum? Şi duplicat de ce?

Se uită la dată: era cu doi ani în urmă, din ziua de 22 mai.

Este exact ziua în care Mora a mers în Persia pentru

prima dată. Poate că are legătură cu faptul că a fost trimisă acolo accidental? Că moleculele ei şi ale lui Xerxes au fost combinate? Dar nu se poate să fie asta, pentru că e clar că se referă la un duplicat. Dar ce fel de duplicat, pentru Dumnezeu?... Vai! Vai de mine.

Nu avea habar dacă exista vreo legătură între situaţia în care era Mora şi această descoperire a lui; ştia doar că tocmai aflase ceva uimitor şi înfricoşător totodată.

Este duplicatul unui proces*. Cum de nu am observat încă de pe atunci? Asta înseamnă că, atunci când Mora a fost dislocată din prezent, din Los Angeles, şi dusă în Susa antică, un alt obiect a fost, la rândul lui dislocat. Sau... o altă persoană. Dar de unde? Şi unde dracu' a ajuns?*

***

După momentele stânjenitoare de la micul dejun, Jim se închisese în birou cu un teanc de acte de proprietate şi alte hârţoage, Julian se retrăsese în bibliotecă, iar Mora îşi luase şi ea o carte şi ieşise în grădină, în căutarea unui loc umbros sub copaci. Reuşise să se fofileze şi să scape de ochii de vultur ai lui Sally, aşa că nu o mai obligase nimeni să se schimbe în rochie. Acum stătea pe iarbă, rezemată de scoarţa unui stejar bătrân.

— Mereu am avut cel mai profund respect pentru o femeie care preferă să-şi petreacă timpul citind, în loc să brodeze.

Absorbită de carte, Mora nu-l auzise pe Daniel venind. Acum ridică privirea şi îl văzu stând în picioare, deasupra ei, cu zâmbetul acela arogant şi cu mâna proptită de stejar.

— Mulţumesc... cred.

Oare de ce am mereu impresia că, de fapt, vrea să spună exact opusul cuvintelor care îi ies din gură?

Bărbatul râse şi, fără să ceară voie, se aşeză lângă ea.

— O, dar e adevărul-adevărat. Înainte să se prăpădească, iubita mea mamă a tot încercat să-mi peţească una dintre fetele de pe aici. Doamna Caroline Thevaux nu voia ca fiu-său să rămână „singur pe lume şi

nevegheat de un ochi de femeie“, aşa zicea. Dar faptu’ că femeile de pe aici par să citească doar Biblia şi cărţi de bucate nu prea a fost de ajutor. De fapt, n-a ajutat deloc.

— Cum aşa? Sunt sigură că fiicele Sudului sunt pregătite din faşă să devină soţii perfecte, spuse Mora, cu politeţe uşor maliţioasă.

— Sunt, dar, din păcate, nu pentru mine. Nu sunt genul de bărbat care se mulţumeşte cu o viaţă banală şi liniştită.

— Vrei să trăieşti riscant şi zgomotos, hm?

Daniel râse cu poftă şi o privi pe Mora de parcă atunci ar fi văzut-o pentru prima oară.

— Dar, vai, doamnă Marie Bonnechance, aş zice că sunteţi prima persoană care înţelege asta despre mine. Sunt impresionat.

Mora zâmbi şi lăsă, răbdătoare, cartea din mână. Simţea că urmează o *discuţie*. Iar Daniel nu o dezamăgi.

— Dar tu, Marie? Cum vrei să trăieşti?

Femeia îşi adună genunchii sub bărbie şi îi cuprinse cu braţele, reflectând înainte să răspundă:

— Liber. Liniştit. Însă nu plictisitor, ci interesant.

— Hm, „liniştit“ şi „interesant“ nu prea fac casă bună. Cre’ că aşa ai intrat şi în buclucul ăsta, nu?

O, dac-ai şti exact cât de interesantă e viaţa mea cu adevărat, ai inventa un cuvânt nou care s-o descrie.

— Probabil că da. Îmi place mult să călătoresc. Am convingerea că asta e singura avuţie pe care un om o poate păstra cu sine peste ani: cunoaşterea. O căpătăm din cărţi, din locurile noi pe care le vizităm, de la oamenii noi pe care îi cunoaştem… Toate aceste amintiri sunt cele care ne îmbogăţesc.

Daniel continua să o privească surprins. Apoi, dintr-odată, de parcă ar fi vrut să scoată cuvintele înainte să se poată răzgândi, o întrebă:

— Ai vrea să vii cu mine la New Orleans?

— Ha?

Uitând de etichetă, Mora privea de-acum la cel mai mare dintre fraţii Thevaux cu ochi mijiţi din care răzbătea

o singură întrebare: „ce zici, mă?“.

Frate, ce-ai fumat?

Bărbatul râse de expresia ei confuză şi uşor revoltată şi continuă:

— Îmi cer scuze dacă nu am formulat întrebarea aşa cum se cuvine. Ce am vrut, de fapt, să întreb, este dacă mi-ai face onoarea de a mă însoţi într-o scurtă călătorie la New Orleans pe care o voi întreprinde în această după-amiază. Înţeleg că ai vizitat deja oraşul, dar aş putea paria că nu ai avut un om de-al locului care să-ţi prezinte cele mai frumoase părţi ale lui.

— Îţi mulţumesc pentru invitaţie, dar nu sunt sigură că se cade. În fond, deja mi se pare că am stat aici mai mult decât ar fi fost politicos. Fratele tău s-a oferit să mi se alăture şi mâine în încercările mele de a-mi găsi cortul şi, dacă nu reuşesc, atunci îi voi scrie mamei mele şi îi voi explica exact ce s-a întâmplat. Sper să mă poată ajuta să revin acasă.

— De ce spui că nu se cade?

Normal că ignori tot ce am spus după asta. Tipic.

— Păi, pentru că am devenit văduvă destul de recent, iar tu eşti, din câte înţeleg, unul dintre cei mai vânaţi burlaci de pe aici. Aşadar, dacă nu vrei să devii principalul subiect de bârfă al oraşului, cred că este mai bine să-ţi vezi de treburi pe acolo fără mine.

Pfoa! Sper din suflet că asta a sunat ca şi cum ar fi ieşit din gura unei doamne respectabile, cumsecade şi cu frica lui Dumnezeu.

Daniel chicoti:

— Dar sunt deja principalul subiect de bârfă al oraşului, Marie. Cât despre tine, nu vreau să fiu nedelicat, însă nu cred că cineva din New Orleans are idee măcar că Marie Bonnechance există, aşa că nu-i niciun pericol de a-ţi murdări reputaţia, aşa-i? Nu vrei să te îmbogăţeşti?

Sprânceana Morei se ridică vizibil, aşa că bărbatul adăugă imediat:

— … prin cunoaştere. Parcă aşa ai zis mai devreme, nu?

Tu şi gura ta mare, Mora Greene.

— O să mă gândesc la asta. Oricât de mult mi-ar plăcea să cunosc oraşul prin ochii unui localnic, tot nu vreau ca toată această poveste să se transforme într-un scandal, spuse ea.

Însă, în ciuda efortului Morei de a se opune tentaţiei, drăcuşorul din capul ei deja făcea bagajele pentru New Orleans.

***

Familia se adună din nou la prânz. Mora remarcă faptul că manierele lui Jim nu se îmbunătăţiseră deloc de la micul-dejun. Julian mânca automat, ignorându-i complet pe comeseni. Daniel îi arunca din când în când câte o ocheadă Morei, cu acel zâmbet în colţul gurii pe care ea ar fi vrut să i-l şteargă cu un dos de palmă.

— Iubite tată, dragul meu frate, vă pot aduce ceva din oraş? Voi pleca acolo în scurt timp. Iar doamna Bonnechance va avea amabilitatea de a mă însoţi.

Mora rămase, literalmente, cu gura căscată. Nici măcar nu se hotărâse, darămite să fi apucat să-i spună că acceptă invitaţia; şi totuşi, iată-l făcând anunţul de parcă totul ar fi fost deja stabilit. Jim ridică ochii din farfurie şi îşi lăsă capul într-o parte, ca să-l privească pe Daniel, zâmbind cu buzele unse de grăsime. Julian uitase să mai mestece şi se înecă atunci când încercă să vorbească.

Daniel îl necăji:

— Ei, haide, iubite frate, o s-o aduc înapoi bine şi sănătoasă. În fond, o doamnă are nevoie şi de ceva distracţie. Tu i-ai arătat mlaştina, eu îi voi arăta oraşul. Nu-i vina mea că am gusturi mai bune, nu?

În vreme ce Julian încă îşi dregea glasul, Jim spuse:

— Eu, unu', cre' că e o idee minunată. Nu-i face bine să zacă p-aici, bosumflată. New Orleans e un oraş frumos şi plin de viaţă, care o s-o facă să uite de… na, de lucruri triste.

Mora interveni:

— Domnilor, dacă îmi permiteţi. Poate că, într-adevăr, această… excursie mi-ar face bine. Dar aşa cum i-am spus

deja tânărului domn Thevaux aici de faţă, nu cred că se cade. De aceea încă nu a*m confirmat că* îl însoţesc, spuse ea, cu ochi care înfigeau pumnale într-ai lui Daniel.

— Prostii. Sunteţi doi oameni tineri care merg împreună într-o călătorie. Fiu-meu e un bărbat liber; şi tu eşti liberă. N-o să s-apuce nimenea să puie întrebări, nu-ţi mai face griji.

— Să ştii că, în privinţa asta, sunt de partea Mariei, tată, spuse Julian în cele din urmă. Lăsând la o parte bârfele, poate că această călătorie în compania unui bărbat, atât de curând după moartea timpurie a soţului, îi va face rău în loc s-o ajute să se vindece.

— Vai, frăţioare, nu fi gelos. Mergem ca prieteni. Ştii tu, aşa cum aţi mers voi doi azi dimineaţă să vă plimbaţi călare.

Ochii de culoarea alunei se înfipseră în adversarii lor albaştri, dar Daniel susţinu privirea lui Julian, zâmbind. Apoi se întoarse către Mora, care se simţea ca o păpuşă de cârpă smucită între doi copii ce se ciondănesc.

— Deci, Marie, aş zice că ar fi bine ca, după masă, să te schimbi în nişte haine mai potrivite, în vreme ce eu mă voi duce să-i spun lui Joe să pregătească trăsura de drum.

Surprinsă, Mora descoperi că nu simţea nevoia să riposteze. Ba chiar îi plăcea felul neruşinat în care Daniel preluase frâiele. Şi pentru nimic în lume nu pricepea de ce.

***

Sally se agita prin camera Morei, împachetând haine şi cosmetice. Menajera îi pregătise pe pat o rochie de drum şi pusese alte câteva într-un cufăr măricel. Era evident că toate îi aparţineau Annei.

— Sally, o strigă Mora.

Femeia îngâna un cântecel vesel şi se mişca rapid prin încăpere, aşa că nu o auzi.

Ce naiba au toţi de sunt aşa de încântaţi că plec cu Daniel?

— Sally! strigă ea mai tare.

Menajera se întoarse, cu un zâmbet până la urechi.

— Da, coniţă?

— Pot să te întreb de ce faci bagaje ca şi cum aş pleca o săptămână?

— Când merge la New Orleans, conaşu' Daniel stă acolo măcar două zile.

— Aoleu, ia stai aşa, Sally. Credeam că petrecem acolo doar după-amiaza asta şi că ne întoarcem diseară.

Negresa râse:

— Don'şoară Marie, în primu' rând, n-are rost aşa un drum scurt. Apoi, e vineri. Acu', de ce Doamne iartă-mă ar vrea conaşu' Daniel să steie la sfârşit de săptămână aci, în mlaştini? Ui', ţi-am pus şi trei rochii mai de ocazie, că nicio seară n-o s-o petreci dormind, îmi pun capu'!

Brusc, Mora realiză două lucruri: în primul rând faptul că, înainte ca Sally să spună că e vineri, habar n-avea ce zi a săptămânii e acolo şi, mai important, ce an; apoi că, în afară de Julian, toată lumea părea suspect de hotărâtă s-o expedieze cu Daniel.

Hai să-ncerc ceva.

Se apropie de pat şi pipăi delicat stamba ciocolatie a rochiei pe care menajera i-o întinsese acolo.

— Sally, asta era – este – a Annei, aşa-i?

— Da, este. Tot ce ţi-am pus în bagaj e a lu' don'şoara Anne. Rochiile, cosmeticalele, toate alea. Şi cufăru'.

— Înţeleg. Ce-i drept, e cam ciudat să folosesc obiecte atât de intime ale unei femei pe care nu am întâlnit-o niciodată. E frumos din partea ta că le păstrezi pe toate în ordine, de parcă Anne nici n-ar fi plecat. Dar când a dispărut, de fapt? Îţi aminteşti cumva?

— Ooo, da' cum aş putea să uit? Cum ar putea să uite oricine din casa asta? S-a-ntâmplat pe 22 mai 1855. Era o zi frumoasă şi don'şoara plecase să se plimbe călare. De obicei mergea cu conaşu' Julian, da' el era în oraş în ziua aia. Tot nu-şi poate ierta că n-a fost aici, săracu'. Şi-au trecut doi ani de-atunci…

Vocea lui Sally se pierdu în amintire.

Deci… asta înseamnă că acum suntem în 1857. Dar… 22 mai? De ce e relevantă pentru mine ziua asta? Ce s-a întâmplat pe 22 mai atât de important? Oare… O, doamne!

Atunci am mers în Persia pentru prima dată. Ce coincidenţă ciudată… Sau, mai ştii?!

Fără să-şi dea seama ce face, Mora îşi puse palma pe pielea braţului, acolo unde simţise furnicături mai devreme, când Julian îşi strigase sora lângă mlaştini. Pielea îi vibră din nou.

Chestia asta e prea stranie deja. Alex, scoate-mă naibii de aici, până nu o iau razna complet.

***

Oare trecuseră ore? Zile? Ani? Nu era sigură. Tot ce ştia era că se plimba călare prin pădure, pe lângă mlaştină; era o dimineaţă frumoasă, înmiresmată, iar aburii care se ridicau în aer îi dădeau un sentiment de libertate şi aventură. Dintr-odată, se făcuse frig. Şi întuneric. Şi durerea aceea… Avea senzaţia că cineva – sau ceva – îi smulge fâşii din carne. Că o rupe în bucăţele mici. Apoi nu mai fusese nimic. Nici durere. Nicio senzaţie. Nu putea să vadă, să miroasă, să audă sau să atingă nimic. Oare era moartă? Aşa era moartea? Atunci unde era Dumnezeu? Unde erau toţi sfinţii? Îngerii? Unde era Raiul, aşa cum învăţase despre el la şcoala de duminică? Sau poate că ajunsese în Iad? Ăsta avea să-i fie chinul etern? Dar de ce? Ce făcuse ca să merite asta? Ar fi plâns, dacă ar fi putut. Dar nu putea. Era ca şi cum nu ar mai avut un corp.

Şi tocmai atunci se întâmplase: simţise. Nu îşi dădea seama ce este exact, dar era ceva*. Ca o furnicătură. O vibraţie. De parcă un fulger ar fi pătruns în trupul ei invizibil, iar energia lui ar fi gonit prin ea. Apoi se întâmplase iar. Şi iar. Nu ştia cât timp trecea între aceste impulsuri. Dar nu păreau să urmeze un model anume. Ce era asta? Şi de ce se întâmpla? Habar n-avea. Dar, pentru prima oară de când căzuse în neant, putea simţi ceva. Iar asta îi dădea speranţă. Încercă să-şi reducă mintea la tăcere şi să aştepte, pur şi simplu, următorul moment în care avea să simtă. Oricât ar fi durat aşteptarea.*

***

Corect îmbrăcată, cu părul strâns şi cu hainele ei

moderne ascunse bine pe fundul cufărului, Mora era pe cale să urce în trăsură, sprijinită de braţul lui Daniel, când Jim şi Julian apărură pe treptele de la intrare.

— Marie, îţi doresc din tot sufletul să te distrezi de minune în New Orleans. Dacă trebuie să-i recunosc vreun merit fratelui meu, este acela că ştie cum să facă oamenii să se simtă bine. Cât o să fiţi acolo, veţi fi înconjuraţi de voie bună; profită din plin. E un oraş vesel şi merită să împărtăşeşti asta cu cineva care iubeşte viaţa aşa cum o face Daniel.

— Vai de mine, dar îţi mulţumesc, iubite frate. Cine ar fi crezut că apreciezi atât de mult calităţile mele de a întreţine atmosfera? spuse Daniel şi îi făcu o plecăciune, mai mult în glumă.

— Haideţi, copii, plecaţi de-acu'. Să ai grijă de domniţa asta, Daniel, m-auzi? Să n-aud plângeri când vă-ntoarceţi. Eşti un gentleman, vii dintr-o familie bună şi m-aştept să te porţi cum se cuvine.

— Desigur, tată. Şi chiar dacă nu mă port cum se cuvine, aş putea să jur că Marie, aici de faţă, o să mă ţină din scurt, spuse el şi îi făcu Morei cu ochiul.

Cât pe ce să izbucnească în râs, Mora se abţinu în ultima clipă; avu inspiraţia să lase privirea în pământ şi să roşească.

Abia aştepta această călătorie, deşi erau şanse mari ca următoarea dimineaţă s-o găsească în Los Angeles. În continuare, însă, i se părea ciudat zelul tuturor de a o trimite de-acasă cu fiul cel mare al familiei. Aproape că retrăia vânătoarea de mirese din Susa.

E, hai, nu te mai umfla atât. Nu e ca şi cum în fiecare secol o să-i pici cu tronc unui bărbat. Îmbătrâneşti şi ai început s-o iei razna. Încetează.

Se urcă în trăsură; Daniel o urmă imediat şi se aşeză lângă ea. Vizitiul – un bărbat pe care nu-l mai văzuse, dar care probabil că era, şi el, un fost sclav al familiei Thevaux – puse caii în mişcare după ce Daniel bătu uşor în peretele trăsurii.

— Şi-am plecat, spuse Daniel, cu zâmbetul lui strâmb.

Mă bucur că mă însoţeşti în călătoria asta. Îţi promit că nu vei fi dezamăgită. Şi nici n-o s-o uiţi curând.

De asta poţi să fii sigur, amice. Nu mi se întâmplă des să văd Louisiana de dinaintea Războiului de Secesiune şi nici să vizitez New Orleans-ul de la 1800 şi ceva cu un ghid personal.

Mora îi întoarse zâmbetul:

— Sunt sigură că va fi o experienţă minunată. Chiar mă bucur că am acceptat, deşi trebuie să recunoşti că nu prea mi-ai dat de ales.

Daniel râse la ultima ei frază şi, cu un gest, îşi luă rămas bun de la tatăl şi fratele lui, care rămăseseră pe treptele conacului, în vreme ce trăsura începu să se mişte pe pietriş.

Cei doi bărbaţi intrară în casă, urmaţi de o Sally foarte veselă.

— Ei, conaşu' Jim, poate că domniţa asta e răspunsul la toate rugăciunile bietei jupânese Caroline.

Jim se opri şi ridică mâna, să calmeze entuziasmul menajerei:

— Uite, Sally, să nu punem caru-naintea boilor, bine? A apărut de cu noapte, de nicăieri…

— … tocmai d-aia cred io că Dumnezeu drăguţu' a trimis-o. Vai de mine, conu' Jim, conaşu' Julian, n-aţi văzut cum o soarbe din priviri conaşu' Daniel? Şi cum s-a hotărât el aşa s-o ducă la oraş… Hmmm…

— Sally, asta doar fiindcă fratele meu e un afemeiat. Nu fiindcă ar simţi cu adevărat ceva pentru ea. Şi cum ar putea?! A cunoscut-o doar preţ de câteva clipe.

Sally se uită lung la Julian. Tânărul îşi dădu ochii peste cap:

— Ce-i, Sally?

— A, nimic, conaşu' Julian. Dăcât mă gândeam… câteodată nici nu trebuie mai mult de-atâta.

— E văduvă, pentru Dumnezeu! I-a murit bărbatul de numai trei luni, sau cel puţin aşa mi-a zis tata. Probabil că încă-l mai boceşte.

Se uită întrebător la Jim, aşteptând o confirmare.

— Da, fiule, aşa-i. Mi-a zis că bărbatu-său a murit acum trei luni. Da' nu'ş ce să zic cu bocitu', să ştii. Io aş crede că a cam terminat cu asta, chicoti Jim. Ia stai, nu cumva îţi plăcea şi ţie de ea, hm?

Julian pufni, îi aruncă o privire furioasă tatălui său şi porni pe scări, spre camera lui. Se opri la jumătate şi se întoarse:

— Nu, tată, nu-mi place. Adică îmi place, dar nu aşa cum crezi tu. Marie… Marie mă înţelege. O fi din cauză că şi ea, şi eu am pierdut câte un om drag, nu ştiu. Dar, pentru prima oară în doi ani, am simţit că cineva chiar mă ascultă, nu doar mă aude. Or, asta n-am simţit niciodată cu tine. Sau cu Daniel. Însă, desigur, dacă tot ce contează pentru tine e să te alegi cu o noră, nu mă lua în seamă. Dă-i înainte. Leag-o de un scaun când se întorc, de ce nu? Ca să fii sigur că rămâne aici. În fond, tot ce-ţi doreşti e ca lucrurile să iasă mereu aşa cum vrei tu.

După ce îi aruncă şi asta, Julian îi întoarse spatele lui Jim şi aproape că alergă până sus, unde trânti uşa de la camera lui.

Jim ridică din umeri şi se uită la Sally, care rămăsese în spatele lui cu ochii pironiţi în podea.

— Poate că are dreptate. Da', na, dacă fata pe care am găsit-o în mlaştini e aia care să-l îmblânzească pe Daniel şi să aducă ceva veselie în căsoaia asta veche, atunci aşa să fie. Cine-s eu să mă pun de-a curmezişu' la planurile Domnului?

— Amin, spuse Sally şi trecu în bucătărie.

La fel ca Jim, şi ea bănuia că Julian începea să se îndrăgostească de străina aceea; dar Julian era foarte tânăr. Avea destul timp să ajungă să iubească o fată de vârsta lui şi s-o uite pe Marie Bonnechance.

Daniel, pe de altă parte, era mai înaintat în vârstă şi scăpase aproape complet controlul; se îndrepta în viteză spre punctul în care avea să-şi înece viaţa într-o mlaştină de băutură, jocuri de noroc şi nenumărate femei de duzină. Dacă îi era sortit să fie cu doamna aia ciudată care trecuse pragul acestei case purtând pantaloni şi un steag de piraţi

în loc de bluză, nimeni nu putea să împiedice asta.

Femeia ridică din umeri şi începu să cânte în vreme ce umplea masa din bucătărie cu ingredientele pentru cina din acea seară.

***

Pe bune, o să stai acolo ca mutul? Mai bine rămâneam la taclale cu moş Jim, la conac, decât să plec în weekend cu tine în varianta figură de ceară.

Mora se uită chiorâş la Daniel şi, fără tragere de inimă, întoarse iar capul spre geamul trăsurii pe lângă care defila o privelişte superbă. După ce plecaseră de la conac, buna dispoziţie a lui Daniel se ofilise rapid, iar acum părea secat de orice urmă de veselie. Cu mâinile aşezate pe coapse şi fruntea sprijinită de geam, părea să fie undeva, departe de trăsura care îi purta spre ceea ce ar fi trebuit să fie un weekend de distracţie în New Orleans.

OK, deja e ciudat rău. Suntem pe drum de ceva vreme şi e atât de linişte, că-mi aud celulele cum se regenerează.

Mora îşi drese glasul şi încercă un început de conversaţie:

— Deci, ce facem în noaptea asta?

Rahat, asta nu mi-a ieşit chiar bine.

Ca trezit din vis, Daniel se întoarse spre ea, cu o privire surprinsă şi amuzată. Cu zâmbetul agăţat în colţul gurii, îşi frecă bărbia gânditor. În ochii albaştri era o sclipire năzdrăvană:

— Hmmm… nu ştiu ce să zic, doamnă Bonnechance. N-ar fi mai bine să-mi spuneţi dumneavoastră ce aveţi de gând? Eu plănuiesc să mă las condus de graţioasa dumneavoastră mână în această seară.

Rânjetul îi crescu odată cu ochii Morei, şi plusă:

— … sau noapte.

Pentru a doua oară de când ajunsese în locul acela, Mora simţi că roşeşte.

*Da’ ce-ai, Mora Greene? Nici regele Persiei nu a avut efectul ăsta asupra ta când l-ai cunoscut; şi… şi… bădăranu*l ăsta te *face să roşeşti şi să te jenezi ca o*

şcolăriţă? Fir-ar…

— Daţi-mi voie să vă amintesc că nu cunosc oraşul, domnule Thevaux, aşadar nu pot propune nicio ieşire care să fie cu adevărat distractivă. Regret nespus dacă vă dezamăgesc, spuse Mora, holbându-se la materialul cafeniu al fustei.

Daniel îi remarcă obrajii stacojii şi râse.

— Îmi cer scuze dacă gluma mea a fost nepotrivită, Marie. Sigur că nu cunoşti oraşul, doar de asta m-am oferit să te iau cu mine. Ca să ţi-l arăt. Acum, să-ţi răspund la întrebare: vom ajunge la hotelul unui prieten; acolo ne vom împrospăta, ne vom schimba în haine elegante şi îi vom face o vizită unui alt prieten, care organizează nişte serate absolut delicioase. Ştii să joci cărţi?

Pokerul online se pune?

— Ăăă… mă tem că nu prea.

— Nu face nimic. Vei învăţa în seara asta, dacă vei dori. Dacă nu, măcar sper că-mi vei purta noroc.

O bătu uşor pe braţ şi îşi lipi din nou ochii de geam, căzut în aceeaşi letargie de mai devreme.

Mora nu mai rosti un cuvânt tot restul drumului. Din fericire, nu peste multă vreme zări luminile oraşului sclipind în semiîntunericul apusului. Se apropiau tot mai mult. Apoi un gând, ca un semnal de alarmă, începu să-i răsune în minte:

Hopa… sper că avem camere separate. Nu ştiu cum făceau oamenii în secolul XIX, dar eu sigur nu vreau o aventură de o noapte cu tipul ăsta.

***

Aşteptând în holul împodobit al hotelului ostentativ de scump unde o dusese Daniel, Mora nu putea să nu remarce cum fratele cel mare din familia Thevaux revenise în mod inexplicabil la viaţă de-ndată ce intraseră în oraş. Băiatul de serviciu le luase cuferele din trăsură şi aştepta răbdător lângă tejgheaua de la recepţie.

Deşi părea că admiră dantelăria din lemn de pe lambriuri şi modelul tapetului de mătase care acoperea pereţii holului, Mora trăgea cu urechea la conversaţia

dintre Daniel şi bărbatul roşcat, scund şi îndesat care părea să fie proprietarul locului.

— Deci, Daniel, ce să fie? Să înţeleg că vrei camera ta obişnuită, da? spuse bărbatul, trăgând cu ochiul spre Mora.

Super. Crede că sunt „fata de săptămâna asta“.

Daniel se uită la ea, cu zâmbetul arogant care îi revenise, şi ezită. Dar numai un moment.

— Da, Louis.

Mora îl privi cu ochi care aruncau flăcări, iar el o înfruntă cu un chicotit şi completă:

— … dar voi lua încă o cameră pentru doamna, dacă se poate.

— Păi, aş mai avea ceva liber… însă e mai degrabă o cameră de serviciu şi e lipită de a ta. Nu cred că doamna ar fi mulţumită cu aranjamentul…

— E perfect, mulţumesc, spuse repede Mora.

Se tot apropiase de cei doi bărbaţi şi hotărâse să-i întrerupă în momentul în care i se păru că proprietarul hotelului se pregătea s-o cazeze în aceeaşi încăpere cu Daniel. Spre surprinderea ei, descoperi că avea mai puţină încredere în ea însăşi decât în Daniel.

Ai înnebunit? Ai un bărbat minunat care te aşteaptă acasă – mă rog, în casa lui din Susa, dar astea-s detalii. E frumos de pică, e rege şi mai e şi nebun după tine. Încetează.

De asta acceptase să fie cazată în cămăruţa despre care vorbea tipul ăsta, Louis. Doar ca să se asigure că ea, nu Daniel, n-o să facă vreo tâmpenie.

Odată ajunsă sus, Mora descoperi că odaia chiar era strâmtă. Dar avea un pat bun, un dulap, o mică măsuţă de toaletă şi un lavabou; era suficient.

Mă rog, un duş şi o baie adevărată ar fi fost bune, dar na, măcar n-am ajuns în vreo cabană de lângă mlaştini.

Daniel încercase s-o convingă să facă schimb de camere, dar ea nici nu voise să audă. N-avea de gând să se aşeze în patul în care el dormise nopţi de-a rândul. Şi cu siguranţă nu dormise singur.

Dar de ce să mă deranjeze asta atât de tare încât să-i refuz oferta?

Se temea fie şi să încerce să răspundă la o astfel de întrebare.

Se împrospătă şi desfăcu una dintre rochiile de seară pe care Sally i le împachetase cu atâta grijă. Îşi scoase şi hainele ei de la fundul cufărului şi zâmbi unui gând răzleţ. Spălă tricoul în lavabou şi îl întinse la uscat pe spătarul scaunului de la măsuţa de toaletă.

Apoi începu procesul îngrozitor de a intra în rochia cu corset. Era o ţinută splendidă, făcută din tafta grena, cu un decolteu adânc şi garnituri din dantelă neagră. Din cosmeticalele Annei, Mora alese puţin kohl pentru ochi, o idee de roşu pe buze şi obraji şi un puf din parfumul de santal pe care îl luase din camera de la conac. Ca tuşă finală, îşi ridică părul şi îl prinse cu un pieptăn de sidef. Picioarele nu îi erau prea fericite în botinele de mătase ale Annei, dar ghetele ei de motor ieşeau din discuţie de data asta.

Se răsuci în faţa oglinzii şi îşi aruncă o ultimă privire critică: *hai că am scos om din tine.*

Zâmbi când îşi aminti că exact acelea fuseseră cuvintele pe care i le spusese lui Xerxes chiar înainte de petrecerea lor de burlaci din Los Angeles, când el se îmbrăcase în blugi şi cămaşă şi era gata să ia cluburile la rând.

Îi era dor de el. Pentru prima oară în doi ani, petrecuse o noapte departe de persan şi era tare ciudat. Oftă când se gândi la frumoşii lui ochi, tăiaţi ca safirele pe faţa măslinie. Pentru o fracţiune de secundă, acele safire fură înlocuite în mintea Morei de o altă pereche de ochi albaştri adânci.

Mora Greene, stăpâneşte-te, ce dracu'. Fii cuminte. Încetează.

O privi lung pe femeia care se holba la ea din oglindă şi coborî să se întâlnească în hol cu Daniel.

***

Aşezat într-unul dintre fotoliile confortabile din hol,

Daniel stătea de vorbă cu Louis, fiecare cu câte un pahar de bourbon în mână. Mişcarea de pe scară îi atrase atenţia lui Thevaux care, din reflex, întoarse capul în acea direcţie. Făcu ochii mari când o văzu pe Mora coborând în hol – *Doamne, de n-aş cădea în bot; e cumplit să mergi pe scară cu rochia asta umflată şi cu botine ascuţite*. Lăsă paharul şi se ridică s-o întâmpine.

— Doamnă Bonnechance, daţi-mi voie să vă spun că arătaţi pur şi simplu uimitor în această rochie. Toţi bărbaţii de la petrecere mă vor invidia. Şi toate femeile vă vor urî, spuse Daniel şi îi oferi braţul său.

Mora îi mulţumi cu un zâmbet. Şi el arăta bine. Jiletca neagră cu garnitură de mătase şi cizmele înalte, lustruite, îi dădeau o alură nobilă. Contrastul dintre cămaşa imaculată şi părul negru-albăstrui nu făcea decât să concentreze atenţia spre faţa lui şi spre cele două lacuri adânci care îi serveau drept ochi.

— Nici dumneavoastră nu arătaţi prea rău.

De îndată ce vorbele îi zburară de pe buze, Mora ar fi vrut să-şi lipească ambele palme peste gură, dar era prea târziu. Daniel râse şi o strânse de mână:

— În sfârşit, începi să te destinzi, Marie. Mă bucur; ar fi fost păcat să fii atât de crispată într-un loc aşa de viu. Eşti gata? Lucius ne aşteaptă cu trăsura.

Mora încuviinţă din cap şi îl lăsă pe Daniel s-o conducă prin hol, spre uşă.

Ei, la naiba cu toate! Hai să ne distrăm un pic, dacă tot ieşim; după aia o să dorm şi, dimineaţă, o să mă întorc în Los Angeles. Singură*.*

***

Oraşul vibra. La fiecare colţ se auzea muzică, peste tot erau oameni care râdeau şi se aruncau în furnicarul din stradă, mutându-se de la o cârciumă la alta; până şi felinarele aveau un aer festiv.

— Mereu e aşa? întrebă Mora, uitându-se pe geamul trăsurii.

— Credeam că ai mai fost aici, răspunse Daniel, privind-o uşor bănuitor.

Rahat. Iar începi?

— Da, dar numai ziua. Cum aş fi putut să umblu pe străzi, singură, la această oră târzie?

— Sigur că nu, iartă-mă. Ei bine, Marie, îţi prezint minunatul oraş New Orleans. Acesta e locul în care vin ca să uit de moarte şi de pierdere şi să sărbătoresc viaţa. O să vezi, oraşul are efectul ăsta asupra oamenilor.

Ah, da. Sunt „văduvă". Escapada asta ar trebui să funcţioneze ca antidot la suferinţa mea.

Mora îi răspunse cu un zâmbet timid:

— Sper să fie aşa.

Trăsura încetini şi se opri în faţa unei vile imense, a cărei terasă luminată generos se întindea pe toată faţada. Era plină de oameni, iar veselia lor curgea până jos unde se întâlnea cu vuietul străzii.

Daniel coborî din trăsură şi o ajută şi pe Mora să se dea jos, apoi o conduse în uriaşa curte interioară a vilei. Mora se opri, uimită de tabloul din faţa ei: într-un colţ cântau muzicanţii, în vreme ce bărbaţi şi femei îmbrăcaţi în rochii de seară şi jiletci atent croite şi cu ornamente preţioase umpleau curtea cu o rumoare plăcută, sub lumina a nenumărate lampioane chinezeşti suspendate. Mâna care îi atinse uşor spatele o făcu să tresară.

— Marie? Ăăă… n-o să stăm în drum toată noaptea. Îmi permiţi să te conduc mai departe?

Daniel se strecură pe lângă ea şi tocmai îi oferea braţul, când un bărbat zgomotos, cu pielea închisă la culoare, apăru de nicăieri:

— Daniel, *mon ami*, bine ai venit în umila mea casă! *Mademoiselle*, e o plăcere să vă avem ca oaspete!

— Nathaniel, drag şi vechi prieten, e minunat să revin aici. Marie, ţi-l prezint pe Nathaniel LeDoux, unul dintre cei mai bogaţi şi mai influenţi creoli de culoare din Louisiana. Nathaniel, ţi-o prezint pe doamna Marie Bonnechance, care, printr-o nefericită întorsătură a sorţii, a devenit văduvă; dar tot soarta a decis de curând să se revanşeze faţă de această doamnă fermecătoare şi a adus-o la conacul nostru, unde locuieşte momentan. Tatăl meu şi

cu mine ne-am gândit că i-ar prinde bine o schimbare de peisaj; ce ocazie mai bună de a o înveseli, decât una dintre faimoasele tale petreceri?

Bărbatul pe nume Nathaniel se înclină deasupra mâinii întinse de Mora şi le făcu semn să înainteze spre mijlocul atriumului, acolo unde fusese montat un bufet imens, înconjurat de servitori pregătiţi să umple farfuriile oaspeţilor cu tot felul de delicii.

— Ei bine, îţi mulţumesc, prietene, pentru aprecierile la adresa priceperii mele de gazdă. Ar trebui să-i spunem doamnei că mâncarea servită la petrecerile mele poartă o bună parte din vină pentru această faimă. Poate că v-ar face plăcere să gustaţi, doamnă Bonnechance?

— Vă mulţumesc, domnule LeDoux; cred că mi-ar plăcea.

În drumul lor spre bufet, gazda luă două pahare de pe tava unui servitor care trecea pe lângă ei şi le puse în mână Morei şi lui Daniel.

— Nu se poate să fiţi însetaţi în casa mea.

Cupele de şampanie scoaseră un clinchet, iar mâna liberă a Morei fu imediat ocupată cu o farfurie delicată, plină de aperitive. Daniel o conduse spre o masă liberă, în vreme ce Nathaniel se scuză şi merse să întâmpine alţi musafiri.

— Cel mai bogat creol de culoare, zici? comentă Mora, mai mult pentru sine decât pentru Daniel, care trecuse deja la al doilea pahar.

— Da. Mama lui era o Placée faimoasă aici, în New Orleans; tot Marie o chema, dacă-ţi vine să crezi. Bărbatul care o întreţinea venea dintr-una dintre cele mai vechi familii creole albe din Louisiana. Acea Marie a cheltuit cu folos banii bărbatului ei: şi-a trimis băiatul la şcoală şi l-a încurajat să investească şi să-şi sporească averea.

— … ceea ce a şi făcut, remarcă Mora, privind în jur, la casa extrem de frumoasă în care se aflau.

Ştia că Louisiana era diferită de alte state din sud, chiar şi înainte de Secesiune. Negrii sau metişii liberi erau numiţi *gens de couleur,* dar puteau avea o viaţă bună în

afara sistemului sclavagist. Puteau conduce afaceri, puteau strânge mici averi şi deveni proprietari de case opulente, aşa cum făcuse Nathaniel. Mora ridică din umeri şi întinse paharul spre Daniel, să ciocnească. Al lui era din nou gol, iar ochii începuseră să capete o strălucire datorată în bună parte alcoolului.

Deja? Nici măcar nu ştiu cum face la beţie. Auzi, până nu devii mascotă a Alcoolicilor Anonimi, poate că e momentul să iei o gustare.

— Daniel, nu vrei să încerci ceva de aici? întrebă ea şi împinse uşor spre el farfuria aproape plină.

— Nu… Astă seară ne distrăm, iar mâncarea nu e genul meu de distracţie. De fapt, când eşti gata, aş vrea să te duc acolo, spuse el, arătând spre un colţ mai îndepărtat al atriumului.

Mora nu vedea bine ce se întâmpla în locul respectiv, dar era o zonă destul de animată a petrecerii.

— Sigur, de ce nu? spuse ea şi se ridică, lăsându-l pe Daniel să deschidă drumul.

Când se apropiară, văzu că era o masă de joc, cu un morman de bani în mijloc. Bărbaţii şi femeile care stăteau de jur împrejur îşi ţineau strâns cărţile şi strigau pariuri.

A, bun aşa. Beţiv şi *cartofor. Super.*

După multe mâini jucate şi pahare de şampanie băute – de el –, Mora era tot în picioare, în spatele lui Daniel, care îşi ocupase locul rezervat la masa de poker. O versiune învechită şi rudimentară a jocului, dar poker. Thevaux mai pierdea, mai câştiga, însă reuşea să rămână pe linia de plutire. Ea nu putu să nu remarce faptul că, deşi destul de beat, rămânea calculat şi raţional.

Dac-o ţine aşa, poate că totuşi n-o să piardă averea familiei la masa asta. Cel puţin, nu astă seară. Aşa cred.

— Decartez şi… hai, la dracu’ cu toate: ridic miza! Pun totul pe cartea asta! strigă Daniel.

Am crezut prost.

Mora trase cu ochiul peste umărul lui, la cărţile pe care le avea în mână.

Avea două perechi: popi şi dame. Fără să fie vreo

jucătoare profesionistă, până şi Mora îşi dădea seama că era un bluff. Zâmbetul arogant nu îl părăsise nicio clipă, dar asta era cam tot ce se afla în spatele mizei ridicate.

Hm, nu se spune „faţă de pocherist“ degeaba. Are o expresie complet impenetrabilă; poza lui ar trebui pusă în dicţionar sub expresia aia.

Dar făcu ochii mari de uimire când ultima carte se adăugă celor din mâna lui: era dama de inimă roşie. Mora zâmbi ca pentru sine şi se relaxă. Daniel câştigă acea mână cu full de dame.

Bărbatul râse printre blestemele pe care i le aruncau ceilalţi jucători, îşi strânse banii de pe masă şi se ridică.

— Haide, Marie, să lăsăm copiii să se joace în vreme ce noi, oamenii mari, ne vedem de ale noastre.

Se întoarse şi încercă să păşească spre ea, dar se clătină; Mora îl apucă de braţ şi îl ajută să-şi recapete echilibrul. Pentru cei din jur, el părea doar un gentleman care îi oferă unei doamne braţul lui ca să se sprijine. Daniel îi spuse un „mulţumesc“ mut şi o lăsă să-l ducă la cea mai apropiată masă, unde se trânti pe un scaun.

— Ce ţi-am zis? Că-n seara asta o să mă las condus de mâna ta graţioasă. Şi chiar asta ai făcut, Marie, râse el.

Ea îi aruncă o privire piezişă.

— Ei bine, mă bucur că ţi-am fost de ajutor. Deşi am o vagă bănuială că te-ai fi descurcat de minune şi fără mine.

El râse din nou.

— Ascultă-mă, Marie: hai să plecăm de aici. Putem să ne întoarcem oricând, dacă vrem; casa lui Nathaniel e deschisă până luni dimineaţă. Petrecerile lui nu se termină niciodată. Nu vrei să vezi şi restul unei nopţi din New Orleans?

Mora ştia că asta putea însemna o grămadă de lucruri, dar nu se putea abţine. După ce Daniel îl reperă pe Nathaniel şi îl anunţă că se retrag, ieşiră din vilă şi se alăturară fluviului de veselie care curgea în stradă.

***

Alex îşi petrecuse ultimele câteva zile închis în laborator. Pentru că da, Mora lipsea de zile întregi. De zile

întregi ajunsese în Louisiana, iar el tot nu avea habar cum s-o aducă înapoi.

Tot e bine că Xerxes nu are cum să vină aici şi să-mi rupă oasele că i-am rătăcit nevasta.

Tânărul savant nu aplicase încă soluţia pe care i-o sugerase Sondra; cum putea să facă aşa ceva, după acea descoperire ciudată? Înainte de orice, trebuia să afle toate detaliile duplicatului pe care îl găsise. Şi să vadă dacă asta putea afecta în vreun fel revenirea în bune condiţii a Morei.

Şi începea să afle. După ce comparase codul înregistrării din jurnalul de bord cu mai multe coordonate georgrafice, văzuse că obiectul sau omul respectiv fusese dislocat din Louisiana.

Dar cum? Oare asta are legătură cu faptul că Mora a fost trimisă acolo? Şi care ar putea fi legătura? S-a întâmplat în urmă cu peste doi ani, iar vizita neaşteptată a Morei în Louisiana e recentă. Ce coincidenţă ciudată e asta?

În strădania lui de a pricepe ce se întâmplase, în aceste zile în care se îngropase în muncă reuşise s-o îndepărteze complet pe Sondra. Nu putea decât să spere că fata avea să-i înţeleagă comportamentul.

Aşa, ca de la tocilar la tocilar. Dacă o să mai vrea să se vadă cu mine după ce se termină toată nebunia, înseamnă că e sufletul meu pereche.

***

Mora şi Daniel se plimbaseră o bună bucată de timp pe străzile însufleţite; ea reuşise să-l convingă să elibereze trăsura şi să meargă pe jos până la hotel. Spera că plimbarea îl va ajuta să se mai trezească. Ce nu ajutase deloc era faptul că, la fiecare cârciumă pe lângă care treceau, bărbatul se oprea şi mai dădea peste cap câte un pahar.

Daniel încă putea merge drept, dar braţul din jurul umerilor ei o strângea tot mai tare. Mora încercă să ignore asta şi să se bucure, pur şi simplu, de cantitatea uriaşă de energie pozitivă pe care oraşul i-o arunca în faţă. Ba chiar

bău şi ea un păhărel la una dintre cârciumile de colţ de stradă.

Era puţin ameţită şi îşi simţea capul ca de vată când intrară în holul hotelului. Urcară la etaj, unde îşi aveau camerele, şi se opriră în faţa uşii lui Daniel. Aproape că se simţea răspunzătoare pentru bărbatul beat de lângă ea, care se clătina în timp ce încerca să descuie. Când, în fine, reuşi, Mora răsuflă uşurată în sinea ei.

— Noapte bună, Daniel. M-am distrat în seara asta; îţi mulţumesc.

— Puteai să te distrezi şi mai mult, spuse el, cu un zâmbet uşor deformat.

Nici nu vreau să ştiu la ce se referă.

— … dacă acceptai să ne întoarcem la petrecerea lui Nathaniel, adică.

Ah.

— Ai spus că petrecerile lui durează la nesfârşit. Deci cred că putem să mergem acolo mâine, dacă vrei neapărat.

— Cre' că putem.

Daniel îi dărui un zâmbet alunecos, de beţiv, şi o plecăciune ezitantă; Mora intră în camera ei.

Îşi aruncă botinele din picioare şi era pe cale să-şi dezlege corsetul ca să poată să respire cu adevărat pentru prima dată în acea seară, când auzi o bătaie slabă.

Ce mai e?

Îşi dădu ochii peste cap şi întredeschise uşa. Dădu cu ochii de Daniel, care stătea proptit de toc, legănându-se uşor.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, Marie. De fapt, totul este foarte bine. Mi-ai mulţumit pentru seara asta, însă voiam să-ţi mulţumesc şi eu ţie.

Mora se încruntă:

— Pentru ce?

— Pentru că ai avut atâta grijă de beţivu' ăsta, aici de faţă. Şi că mi-ai adus noroc cu caru'.

Mora se uită iar la el cu ochi în care scria „despre ce pana mea vorbeşti?". Daniel râse.

— Dumneavoastră, doamnă Marie Bonnechance, sunteţi absolut adorabilă când faceţi feţişoara asta, dacă îmi permiteţi s-o spun.

— Asta e „feţişoara“ pe care o fac când nu pricep ceva. Iar acum nu pricep despre ce Dumnezeu vorbeşti.

— Păi, datorită ţie, de data asta nu m-am făcut de râs. Şi tot datorită ţie am câştigat mormanu’ ăla de bani la poker.

— Daniel, nu-mi stă în fire să accept laude necuvenite. Or, eu nu te-am ajutat să… nimic. Te-ai purtat civilizat pentru că eşti un gentleman. Iar faptul că ai câştigat mâna aia a fost noroc chior. Poate că s-au aliniat stelele cum trebuia, habar n-am.

— Ooo, dar am eu habar. De asta am vrut să-mi exprim recunoştinţa înainte să te culci.

— Am înţeles. Apreciez gestul, să ştii. Noapte bună, spuse Mora şi începu să împingă uşa, dar aceasta se lovi de piciorul lui Daniel.

Ah. Deci aşa face la beţie. Acum ştiu.

— Daniel, te superi dacă te rog să-ţi iei piciorul din prag…

Bărbatul râânji, o apucă pe Mora de umeri şi o răsuci, lipind-o cu spatele de uşă.

— Vreau să-ţi mulţumesc cum se cuvine, atâta tot.

Mora îi simţi pe faţă răsuflarea cu miros de băutură, în vreme ce gura i-o căuta pe a ei. Se strâmbă şi întoarse capul, dar el o apucă de bărbie şi o forţă să se uite spre el.

— Marie, am văzut cum mă priveşti. Şi eu te plac, aşa că… de ce nu?

— Daniel, nu ştiu ce-ţi închipui că ai văzut, dar nu e bine ce faci acum, reuşi să îngăime Mora printre dinţi şi încercă să-i slăbească strânsoarea mâinii de pe falca ei.

— Cum să nu fie bine, dacă sentimentul e reciproc?

— Pentru că eşti beat mort, iar acum mă răneşti.

Bărbatul îi eliberă faţa din strânsoare, dar o apucă de mâini.

— Gata. Acu’ e bine.

— Nu, Daniel, nu e bine. Dă-mi drumul şi du-te la

culcare. Vorbeşte băutura, ăsta nu eşti tu.

— Ai dreptate. Pot să fiu mult mai rău de-atât, spuse el şi încercă din nou să o sărute.

OK. Chestia asta e de porc din toate punctele de vedere. E frumuşel şi simpatic, dar acum e deja prea mult. Oare ar trebui s-o fac?

Ezită o secundă.

Dap. Clar o fac.

Cu o mişcare scurtă, genunchiul Morei întâlni prohabul lui Daniel. Când durerea îl luă prin surprindere, bărbatul căscă gura şi făcu ochii mari, mâinile i le eliberară pe ale ei şi se opriră pe locul rănit. Profitând de durerea şi confuzia lui, ea îl împinse afară şi încuie uşa.

Ce mama naibii... Să sperăm că peste câteva ore plec acasă. Altfel, micul dejun o să fie mai ciudat decât atunci când te trezeşti dimineaţa lângă cel mai nasol tip din club.

***

Julian călărea încet prin pădure, îndreptându-se către casă. În mintea lui era o furtună de gânduri, la care se adăugau spusele lui Ettie. Da, fusese din nou la vrăjitoare. Şi din nou ea îi spusese că Anne era vie. Mă rog, „aproape vie“, nuanţase ea.

— Ce înseamnă asta? întrebase el, cu glas ascuţit de frustrare.

— Nu po’ să-ţi explic, conaşu’ Julian. E ca şi cum ar fi prinsă undeva între cer şi pământ. Nici nuş’ cum de e posibil, da’ asta văz.

— Atunci de ce-mi spui că o vină acasă? Poate că e moartă şi ceea ce vezi tu doar sufletul ei prins undeva, într-un fel de purgatoriu.

Ettie râsese:

— Nooo, conaşu’ Julian. Nu-i aşa. Nu-i moartă. Iar cheia ca s-o aduci înapoi pe don’şoara Anne e mai aproape decât crezi, şi deja îţi dă ceva semne.

— Ettie, ce spui tu pur şi simplu nu are sens.

— Conaşu’ Julian, câteodată văd lucruri fără sens. Da’ pe urmă, când le vine vremea să se-ntâmple, e ca atunci când răsare soarele şi luminează totu’. O să ştii

când o să vezi.

Julian plecase de la baraca vrăjitoarei mai confuz şi mai frustrat decât era când ajunsese acolo.

Şi dacă tatăl lui avea dreptate? Dacă Ettie nu făcea altceva decât să-i toarne minciuni? Dacă sora lui nu avea să se mai întoarcă niciodată, iar el era nebun să creadă altceva?

Dar, pe când Ginger îl ducea acasă, pe poteca învăţată, undeva în adâncul sufletului ştiu că ceea ce simţea era corect. Că Anne chiar era vie. Şi că avea să se întoarcă. În curând. Inima lui asta-i spunea.

În noaptea aceea, când reuşi să adoarmă chiar înainte de ivirea zorilor, o visă pe Anne. Venise acasă într-o frumoasă trăsură argintie. Sora lui arăta exact la fel ca atunci când dispăruse. Coborî din trăsură şi fugi spre el, cu braţele deschise. În timp ce o îmbrăţişa, auzi cum roţile trăsurii se mişcau pe pietrişul aleii; pleca. Se uită peste umărul Annei şi văzu că altcineva îi luase locul în trăsură şi îi făcea cu mâna. Era Marie.

***

După ce îl scosese atât de neceremonios pe Daniel din camera ei, Mora proptise de clanţă scaunul de la măsuţa de toaletă, în caz că bărbatul avea să se simtă din nou inspirat să încerce ceva; nu se întâmplase asta. Când în fine îi auzise sforăitul de beţiv venind din camera alăturată, se schimbase în hainele ei şi se aşezase în pat, sperând să adoarmă şi să se trezească în laboratorul lui Alex.

Acum, o rază de soare se strecurase printre jaluzelele de lemn şi îi gâdila nasul. Mora îşi scărpină faţa şi deschise ochii pe jumătate.

Mda. Tot la hotel, tot în New Orleans şi presupun că tot în 1857. Ce bucurie!

Oftă, se întinse şi se ridică din pat. Când să pornească spre lavabou, auzi o bătaie uşoară în uşă.

— Ce-i? strigă, arţăgoasă.

— Marie, ăăă… bună dimineaţa. Te aştept în hol, când eşti gata.

Mă întreb dacă îşi mai aminteşte măcar ce-a făcut azi-noapte.

— … asta, desigur, dacă mai vrei să ai de-a face cu mine după comportamentul meu de aseară, pentru care nu am nicio scuză.

Ah. Ce să vezi, îşi aminteşte.

— Nu ştiu ce să zic. Aşteaptă-mă cu cafea şi o să iau asta drept o ofertă de pace.

Mora putea să jure că auzise un oftat de uşurare de după uşă. Apoi paşii lui se îndepărtară spre scară.

Se îmbrăcă în altă rochie de-a Annei, se aranjă şi merse în holul hotelului, după Daniel. Îl studie puţin din capul scărilor. Aşa cum îi ceruse, lângă el, pe măsuţa dintre fotoliile lor, o aştepta o ceaşcă de porţelan plină cu cafea neagră şi aburindă. Cu privirea pierdută în gol, cel mai mare dintre fraţii Thevaux fuma şi sorbea din propria ceaşcă; litrii de alcool băut în seara precedentă nu păreau să fi lăsat urme. Poate că cearcănele îi erau mai întunecate, dar asta îl făcea şi mai interesant.

De ce naiba trebuie să fie atât de arătos? Iar acum zici că-i cine ştie ce afurisit de erou tragic.

Mora porni spre el şi privirea bărbatului se opri la ea. Se ridică în picioare şi trăsăturile i se destinseră într-un surâs; ea i-l întoarse.

— Marie, eu…

— Bună dimineaţa, Daniel, spuse, aşezându-se ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Bună dimineaţa. Vreau să-mi cer o mie de scuze pentru…

Mora îl opri cu un gest:

— Daniel! Acela a fost un incident extrem de nefericit. E adevărat, nu mă aşteptam la asta din partea ta. Poate că aşa eşti obişnuit să faci când vii aici. Dar… probabil că depinde de companie.

Făcu o pauză şi abia se abţinu să râdă când îl văzu cum îşi muşca buzele ca să nu scoată vreuna din replicile lui sarcastice. Continuă:

— … nu pot decât să sper că nu se va mai întâmpla

niciodată. Nu cu mine.

— Nu, în niciun caz. Îţi mulţumesc pentru bunătate şi înţelegere. Chiar eşti o doamnă plină de graţie.

— Eh, n-aş fi atât de sigură despre asta, răspunse ea, cu ochii lipiţi de ţigara din mâna lui.

— Ah?

— Aş putea cere încă o ofrandă, ca să considerăm acest armistiţiu încheiat?

— Sigur că da, orice…

— Aş putea primi una d-aia? întrebă Mora, arătând spre obiectul dorinţei ei.

Daniel îi urmări privirea, apoi se uită la ea, şocat.

— Vrei… vrei să fumezi? În public?

— Nu văd de ce nu. Aseară era să te prăbuşeşti la ditamai petrecerea. Mă însoţeai. Oare nu era tot în public?

— Ba da, dar…

— Prea bine. Atunci, nu există un armistiţiu. Cum doreşti.

Daniel se gândi câteva clipe, apoi scoase din buzunarul interior al jachetei o tabacheră de argint, cu monogramă. O cântări puţin în palmă, apoi o deschise şi i-o oferi Morei.

Ea îi mulţumi cu un zâmbet, scoase o ţigară de foi şi o duse în dreptul nărilor, inspirând cu ochii închişi aroma intensă de tutun.

Daniel râse uşor:

— Nu ştiam că femeile din nord apreciază tutunul de Virginia.

— Nu ştiu despre alte femei, rânji ea şi îi făcu semn să-i dea un foc, ceea el execută imediat.

Trase primul fum şi îi savură gustul. Nu avea nicio legătură cu ceea ce numim acum „ţigări“.

Mă întreb câte porcării inhalăm de fapt şi credem că-i fum de tutun. Asta din mâna mea e adevărata şmecherie.

Apoi luă o gură de cafea şi, dintr-odată, lumea deveni un loc mai bun.

Daniel uitase şi să soarbă din cafea, şi să tragă din ţigară; se uita pur şi simplu la ea şi se întreba dacă fiinţa

din faţa lui e într-adevăr femeie sau nu cumva e un bărbat care arată bine în rochie.

***

Mora se simţea perfect. Din când în când, îi arunca o privire lui Daniel; se aştepta ca, din clipă-n clipă, el să se transforme în Mr. Hyde sau ceva asemănător, pentru că prea fusese gentlemanul perfect după ce-şi băuseră cafeaua dimineaţă. Amuzant, dar gentleman. Se plimbaseră pe străzile din New Orleans, se opriseră la cafenele drăguţe să bea câte un ceai rece de fiecare dată când ea se plângea că o dor picioarele…

Thevaux o cufundase în istoria bogată a oraşului – realitate şi mituri ale locului. Mora tot punea întrebări despre poveştile legate de vrăjitorie care învăluiau într-o aură de mister şi ciudăţenie această zonă. Daniel râsese de ea:

— Vai de mine, doamnă Bonnechance, e un domeniu de care sunteţi interesată?

— Nici măcar nu cred în lucruri ca vrăjile şi magia, însă ele fac parte din folclorul local; în plus, o să fie amuzant să-i povestesc toate astea… ăăă… mamei mele, când ajung acasă.

La naiba, era să zic „soţului meu“. Bietul Xerxes, mă întreb ce-o fi făcând acum. Cred că explodează de furie.

— Când ajungi acasă… Înţeleg. Marie, cât aveai de gând să stai aici, în Louisiana, înainte să te întorci în nord? Care era planul?

Amice, m-ai prins. Tehnic vorbind, am fost deturnată, aşa că n-aveam niciun plan. Nimic-nimicuţ. Zero. Nada.

— Poate vreo săptămână… Poate mai puţin… Nu-mi făcusem un program foarte clar.

Tocmai treceau pe lângă o dugheană ciudată, cu ierburi şi tot felul de săculeţi cu conţinut misterios care atârnau sub copertina din pânză.

În speranţa că asta va pune capăt conversaţiei care se îndrepta într-o direcţie deloc confortabilă, Mora se prefăcu a studia cu mare atenţie marfa expusă.

— Uite! Ce-i aici? Un fel de… bârlog al vrăjitoarelor,

sau ce?

Daniel o apucă de braţ şi o opri înainte să intre.

— Marie, aşteaptă.

— Daniel, încetează. Ştiu că n-ar fi politicos să fac asta în mijlocul străzii, dar dacă trebuie, te pocnesc din nou. Mă doare.

— Nu, nu, iartă-mă, spuse el repede şi îşi slăbi strânsoarea. N-am vrut să te rănesc. Voiam doar să te întreb dacă există o şansă, cât de mică, să rămâi aici mai mult timp.

— Aici, adică în New Orleans?

Aşaaa, Mora. Fă pe proasta. O să se plictisească la un moment dat.

— Nu. Aici, în Louisiana. Mă rog, în New Orleans, dacă îţi place. Sau la conac. Ceea ce vreau de fapt să te întreb este dacă ţi-ar plăcea să petreci mai mult timp… cu mine. Şi, aşa cum ţi-am promis, niciodată nu mă voi mai purta altfel decât ca un gentleman. Ştiu că ţi-ai pierdut soţul de curând, tocmai de aceea nu vreau să grăbesc lucrurile. Dar… mi-aş dori tare mult să-mi permiteţi să vă curtez, doamnă Bonnechance.

Mora coborî privirea. Nu găsea nimic care să sune potrivit. În ciuda raţiunii care îi spunea nu, îl plăcea pe Daniel Thevaux. Era un bărbat extraordinar de atrăgător, care putea avea cam orice femeie pe care ar fi vrut-o – şi avusese destule. Era bogat, inteligent şi suficient de profund ca să fie torturat de propriii demoni. Era exact genul de bărbat de care s-ar putea îndrăgosti. Doar că era un accident. O eroare.

Da, dar la fel a fost şi Xerxes.

Mora simţi cum o cuprinde panica. De ce îl compara pe Daniel cu Xerxes? Abia îl cunoscuse pe omul acesta, şi asta doar pentru că un computer dăduse chix.

Exact ca atunci.

Subconştientul îi râdea în faţă raţiunii. Ce făcea? Era pe cale să aibă o aventură? Se gândea să-l părăsească pe Xerxes? Să-l înşele? Se distra, pur şi simplu, flirtând nevinovat cu un tip oarecare? De ce se gândea măcar la

lucrurile astea?

— Marie…

Mora ridică privirea şi întâlni ochii albaştri ai lui Daniel care îi căutau îngrijoraţi pe ai ei.

— Nu am vrut să te sperii sau să te jignesc.

Bărbatul îi ţinea mâna în căuşul palmelor, ca pe o pasăre rănită.

— Nu m-ai speriat şi nici nu m-ai jignit, Daniel. Doar că… nu pot face asta. Nu acum. Trebuie… Trebuie să mă gândesc bine. Nu e uşor, ştii?

Pentru prima oară, îi dădea un răspuns sincer, adevărat, izvorât din inimă.

Numai ei nu ştia ce să-şi răspundă.

***

Daniel nu mai deschisese acea discuţie. Se hotărâse să lase lucrurile să curgă în ritmul lor. Această femeie avea ceva care îl contraria, îl făcea să vrea s-o protejeze şi s-o frângă în acelaşi timp. Fiinţa ei părea şi fragilă, şi sălbatică. Nici măcar nu pricepea cum de se putea una ca asta; ştia că femeile pot fi ori delicate, fragile şi neajutorate, ca acelea dintre care mama lui şi-ar fi dorit să-şi aleagă mireasa, sau sălbatice şi dezlănţuite, ca cele cu care petrecea în New Orleans. Dar Marie… reuşea să-i pună la încercare autoritatea masculină şi, totodată, să atingă acea strună din adâncul lui care îl făcea să-şi dorească să devină cavalerul perfect pentru ea. Oare la asta se referea mama lui atunci când spunea că, atunci când avea să cunoască femeia care-i era sortită, o să ştie? Oare soarta fusese cea care făcuse ca drumul lui Marie Bonnechance să se intersecteze cu al lui?

Adâncit în propriile gânduri, nu mai fusese atent la Mora. Mergeau pe străzile Cartierului Francez şi ea era chiar în spatele lui, uitându-se cu ochi mari de uimire la dantelăriile din fier forjat ce ornau clădirile pe lângă care treceau.

Tocmai de aceea, niciunul dintre ei nu observă trăsura care se apropia în viteză. Când vizitiul trase de frâie ca să întoarcă din scurt caii, partea din spate a

trăsurii se balansă, iar una dintre cutiile grele, prost fixate pe portbagaj, căzu şi o lovi pe Mora în cap.

Femeia gemu, iar sunetul îl făcu pe Daniel să se întoarcă. Văzu că era prăbuşită la pământ. Nemişcată. Panicat, îngenunche lângă ea şi atunci observă că la tâmplă avea o rană deschisă din care ţâşnea sânge. Îşi scoase batista şi o apăsă pe pielea sfâşiată, încercând să oprească sângerarea.

— Marie! Marie, uită-te la mine! Doamne, Dumnezeule, Marie, te rog, deschide ochii!

Nu, nu putea fi adevărat! Aruncă o privire furioasă în lungul străzii când realiză că vizitiul trăsurii care tocmai trecuse era de vină; însă omul dispăruse de mult, cu siguranţă fără să bănuiască măcar ce se întâmplase.

Câţiva trecători se opriră să-şi ofere ajutorul; Daniel le strigă să plece, neştiind însă ce putea face el, singur, ca s-o aline pe femeia inconştientă. Până la urmă o ridică în braţe, atent să nu îi smulgă batista de pe rană, şi o cără până la banca din faţa unei prăvălii. Avea de gând să oprească o trăsură şi s-o ducă înapoi la hotel. Poate că acolo putea să cheme un doctor şi…

— Daniel? Ce s-a întâmplat?

Mora deschisese ochii şi îşi pipăia rana.

Daniel oftă uşurat:

— Marie, te-ai trezit, slavă Domnului! Dar nu te ridica, sângerezi!

Ea nu-l ascultă; ba chiar îşi scoase batista cu care el îi bandajase capul. Simţea nişte furnicături sub pansamentul improvizat.

— Marie, nu face asta! Sângerezi, ţi-am spus…

Doar că nu era aşa. Nevenindu-i să creadă, Daniel se aplecă şi se uită la tâmpla ei, acolo unde o lovise cutia. Sângele aproape că se uscase şi nu mai curgea. Întinse mâna şi atinse locul cu vârful degetelor. Pielea era mânjită de sânge, însă intactă.

— Cum se poate?

Rahat. Probabil că am fost rănită nasol şi deja m-am vindecat. Nu mă plâng, chiar nu aveam nevoie de vreo

comoţie acum, dar cum să-i explic ce s-a întâmplat?

Mora îi aruncă o privire nevinovată:

— Ce e, Daniel?

— Adineauri, de aici îţi curgea sânge. Mult. Iar acum… a dispărut. Am văzut cu ochii mei!

— Ei, sunt sigură că nu a fost nimic grav. Sângerez foarte uşor când mi se sfâşie pielea, dar se opreşte la fel de repede. Semăn cu mama, am vene subţiri. Nu-i nevoie să-ţi faci griji, zău.

Ea zâmbi uşor, iar el mormăi aprobator, mai mult din politeţe, decât din convingere.

— Îmi dai voie?

Îşi folosi mâneca pentru a încerca să cureţe tâmpla Morei. Cu excepţia sângelui aproape uscat, nu se mai vedea nimic. Părea că nici nu e sângele ei. Totul arăta perfect. Nu doar că nu se zărea vreo rană adâncă, dar nu era nici măcar vreo urmă de zgârietură.

— Daniel?

— Da, nu-i nimic. Ai avut dreptate, probabil că e o rană superficială.

Nu înţelegea ceea ce tocmai se întâmplase. O clipă, Marie părea că e pe cale să sângereze de moarte; în următoarea, se purta de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Trebuia să cerceteze. Nu era sigur cum anume avea să facă asta, dar simţea că trebuie să afle care era povestea. Poate că această femeie ascundea secrete mult mai grave decât părea.

***

Le simţise din nou. Furnicăturile. Acea zvâcnire de energie, ca un fulger. Doar că de data asta fusese altfel. Era ca şi cum şi-ar fi recăpătat trupul. Capul, de fapt. Şi o durea. Preţ de o clipă, simţise o durere ascuţită în… tâmplă, poate? Apoi locul vibrase, o furnicase şi încetase s-o mai doară.

Îi revenise şi auzul. Cineva o striga, îi spunea să deschidă ochii. Părea să fie… dar n-avea cum, nu? De unde să fi apărut? Şi totuşi… era vocea lui Daniel? Dar de ce o striga pe alt nume? Cu siguranţă, fratele ei ştia că o

cheamă Anne, nu Marie.

Voia să-i răspundă, să-i spună asta, însă nu reuşea să scoată niciun cuvânt.

Senzaţia trecu şi reveni liniştea. Şi amorţeala. Şi o speranţă renăscută.

***

Daniel oprise o trăsură care îi dusese la hotel. Insistase ca Mora să se întindă în pat şi să-l lase să cheme un doctor, însă ea refuzase toate încercările de a avea grijă de ea.

Sub supravegherea lui, îşi limpezi faţa şi părul cu apă curată, apoi se întoarse către el, ţinându-şi buclele ude deoparte, pentru ca el să observe că nu avea nicio rană.

— Vezi? Nu-i nimic. E aşa cum ţi-am zis, poate o zgârietură care a atins o venă de la suprafaţa pielii. Probabil că nu se vede urma din cauza părului, dar n-am nimic. De vreme ce sunt pe picioare, e clar că nu a fost nimic grav.

Zâmbi liniştitor, dar Daniel continua să o privească suspicios. Ştia bine ce văzuse. Când zăcea întinsă pe stradă, sub capul ei se formase o baltă de sânge. Lovitura fusese atât de puternică, încât o făcuse să leşine. Iar acum totul era ca şi cum nu s-ar fi întâmplat. Pur şi simplu nu exista o explicaţie pentru asta.

Ce nu ştia Daniel era că şi Mora căuta nişte explicaţii. Când leşinase, se întâmplase un lucru extrem de ciudat: simţise că ceva o smulge din loc şi o duce undeva, într-un spaţiu nedefinit unde plutea, amorţită. Nu-şi simţea decât capul care pulsa de durere. Şi îl auzea pe Daniel strigând-o. Îşi aminti că îşi dorea cu disperare să-i spună că nu o cheamă Marie.

Dar de ce dracu' aş vrea să fac aşa ceva şi să mă dau de gol? N-are cum, cred că mi s-a părut.

Apoi realiză că nu i se păruse: cât timp fusese în acel spaţiu incert, chiar voia să-i spună că o strigă pe un nume care nu-i aparţine; doar că se gândea să-i spună că numele ei este Anne.

Fir-ar să fie, cred că m-am lovit la cap mai rău decât

credeam. Ori asta, ori o iau pe mirişte cu totul.

***

Interfonul suna fără întrerupere. Părea că cineva s-a rezemat cu cotul de buton.

Alex înjură şi se ridică de la birou. Porni spre uşă, ţipând:

— Ce dracu' ai, frate? Eşti nebun? Dacă aşa crezi că o să-mi vinzi ceva, o să ai parte de ţeapa vieţii tale!

Smuci uşa, gata să-i ardă un pumn celui care îl deranja în felul ăsta necioplit. Dar când văzu faţa neaşteptatului vizitator, inima i se topi instantaneu.

— Sondra?!

Cu buzele strânse şi braţele încrucişate, fata îi aruncă o privire subţire.

— Ei?

Sondra îi scuipase lui Alex în faţă acea scurtă întrebare, ca o pisică furioasă. Alex scutură din cap, neînţelegând.

— Ei, ce?

— Alexander Burke, nu crezi că e cazul să dai cărţile pe faţă?

Pufni şi se strecură în birou pe lângă el, apoi se aşeză ţeapănă şi îmbufnată pe un scaun.

— Dar te rog, poftеşte înăuntru, se poate? spuse Alex, ironic, şi închise uşa în urma fetei.

Fără prea multă convingere, trase un scaun şi se aşează în faţa ei.

— Sondra, începu el, ţi-am spus deja că lucrez la un proiect foarte important. Nici nu am cum să-ţi descriu cât de…

— Da. E ceva legat de o persoană pe nume Mora, corect?

Alex fu atât de surprins, încât ochelarii îi alunecară pe vârful nasului.

— Poftim? Dar cum…

— Data trecută când am fost aici, când ţi-am adus prânzul, ai luat hârtiile de pe birou ca să avem loc să mâncăm. Ai fost rapid, dar nu destul de rapid. Pe una

dintre hârtii era scris numele Mora. Cu majuscule. După mintea mea, asta înseamnă că e o persoană importantă pentru tine. Şi, de vreme ce acele hârtii aveau legătură cu proiectul ăsta misterios despre care tot vorbeşti, n-a fost greu să le pun cap la cap. Nu crezi?

Sondra îi zâmbi răutăcios.

Alex se holbă la ea câteva clipe, deschise gura fără să poată scoate vreun sunet, apoi umerii i se prăbuşiră, frânţi. Oftă.

Să-i spun?

— Sondra, o să ţi se pară o nebunie, dar Mora este…

— Iubita ta? Asta e ideea? De ce nu mi-ai zis de la început?

— Ce?! Nu…

Alex râse ca de o idee complet stupidă. Mora? Iubita lui? Niciodată nu o privise aşa.

— Mora este una dintre – dacă nu chiar cea mai veche şi cea mai dragă prietenă pe care o am. Atât. Nimic mai mult. Iar atunci când o s-o aduc înapoi sunt sigur că o să fie încântată să te cunoască şi să facă un mişto crunt de tine pentru că te-ai gândit că ea şi cu mine…

O umbră de zâmbet destinse colţurile gurii Sondrei.

— Când o s-o aduci înapoi, zici?

Oops.

Alex înghiţi în sec.

— Aşa cum ţi-am spus, Sondra, o să ţi se pară o nebunie, dar Mora este… Ăăă…

Sonda îl opri:

— Uite, Alex: văd că ţi-e greu să o spui, aşa că o spun eu. Şi da, poate părea o nebunie, dar uite ce cred eu, după ce am văzut câte ceva din ce lucrezi.

Îl măsură din cap până-n picioare şi adăugă:

— Şi din ce îmi spune limbajul corpului tău, chiar acum: cred că ai făcut un progres major în cercetările tale.

Alex dădu din cap şi înghiţi din nou în sec.

— Ei, haide, Alexander Burke, toată comunitatea ştiinţifică e la curent cu studiile tale privind manipularea timpului. Şi eu ştiu asta. Toată lumea ştie. Faptul că la un

moment dat te-ai săturat de comentariile răutăcioase şi ai încetat să mai vorbeşti despre asta nu înseamnă că ai oprit şi cercetările. Mă apropii?

Alex îşi împinse ochelarii la loc şi îşi drese glasul:

— Ca să spun drept, da, te apropii. Însă continuă, te rog, sunt curios să-ţi aud raţionamentul.

Dacă o spune ea, măcar n-o să mă simt ca un trădător.

Sondra zâmbi, ca un elev ce tocmai a luat nota zece pentru că a fost singurul din clasă care a ştiut răspunsul la o întrebare capcană:

— Bun. „Raţionamentul“ meu spune că ai reuşit – sau, cel puţin, ai ajuns foarte aproape de a reuşi –, iar Mora ţi-a fost cobai. Presupun că s-a oferit. Doar nu e cea mai bună prietenă a ta degeaba, nu? Însă ai pierdut-o în acel „sughiţ“ al sistemului. De asta încerci cu atâta disperare să repari lucrurile. Nu ai pierdut date, cum susţii; ai pierdut-o pe ea.

Plesnea de mândrie şi se uită la el cu satisfacţie.

Alex îşi umezi buzele; oare aerul din încăpere se încinsese şi se rarefiase brusc? Îşi scoase ochelarii şi îşi frecă faţa cu palmele, încercând să reducă viteza cu care mintea îi alerga în toate direcţiile. Apoi se hotărî:

— Sondra, ai dreptate. Întru totul. Îmi pare rău că nu ţi-am spus, dar nu puteam, pentru că nu era vorba doar despre mine. Sunt sigur că înţelegi. În altă ordine de idei, tare mi-aş dori să păstrezi pentru tine tot ce ai aflat. Te rog?

Sondra zâmbi, se aplecă spre el şi îi puse o mână pe umăr:

— Alex. Ţi-am spus deja: nu sunt aici ca să te spionez sau ca să-ţi fur munca. Însă aş fi fericită dacă m-ai lăsa să te ajut.

— Ca să spun drept, nu mi-ar strica un creier în plus. Şi oricum tot ce am făcut până acum e patentat, aşa că…

Sondra râse. Avea un râs ca o melodie ce părea să vină direct din inimă.

— Bun. Deci fără griji, da?

În sfârşit, Alex se relaxă, se lăsă pe spătarul scaunului şi zâmbi.

— OK. Îţi mulţumesc.

— Eşti nebun? E o adevărată onoare. A, şi încă ceva: să ştii că n-am fost geloasă pe Mora nicio secundă. Am jucat teatru ca să te fac să vorbeşti. Era groaznic de frustrant să ştiu, dar tu să nu ştii că eu ştiam.

Alex râse, la rândul lui.

— Mă rog, tot nu sunt convins că ai *dedus* toate astea…

Sondra chicoti:

— Se pare că ai uitat unde ne-am întâlnit. Suntem doi tocilari obsedaţi de ştiinţă, Alex. Ce te mai surprinde? *E elementar, dragul meu Watson.*

***

Mora şi Daniel luaseră prânzul la hotel. La masă vorbiseră nimicuri, iar Daniel se forţase să se comporte normal cu ea; ba chiar reuşise să nu mai aducă vorba despre deznodământul incidentului din acea dimineaţă. Însă Mora nu se lăsa păcălită de atitudinea lui. Zâmbise şi făcuse conversaţie, dar în tot acest timp se întrebase ce-i pregătea bărbatul din faţa ei. Pentru ea era clar că Daniel n-avea de gând să lase lucrurile aşa.

Acum era în cămăruţa ei, unde se pregătea să meargă din nou la vila lui Nathaniel. Daniel o întrebase de câteva ori dacă se simţea în stare să iasă în acea seară, dar ea îi expediase rapid frământările.

Anne avea nişte rochii tare frumoase, trebuie să recunosc.

În sfârşit, Mora învăţase cât de cât cum să-şi pună toate jupoanele, pantalonaşii şi alte desuuri complicate şi reuşise să se îmbrace fără să mai ducă lupte grele.

Măcar eu pot să-mi leg singură corsetul; nici nu vreau să mă gândesc cum o fi fost să ţi-l lege altcineva şi să te strângă până te lăsa fără aer. Nu-i de mirare că femeile leşinau non stop pe vremea aia.

Făcu o piruetă în faţa oglinzii; se declară mulţumită de ce văzu. Verdele adânc al rochiei se potrivea perfect cu

pielea ei, iar acul de păr cu un safir mare înconjurat de diamante îi făcea ochii să scânteieze.

Îşi zâmbi şi ieşi din cameră, să coboare în hol, unde ar fi trebuit să îl întâlnească pe Daniel. Doar că acesta tocmai ieşea din camera de alături, iar ea se lovi de pieptul lui, exact aşa cum se întâmplase la conac.

— Vai de mine, doamnă Bonnechance, este acesta modul în care obişnuiţi să salutaţi oamenii? Sau onoarea îmi este rezervată?

Zâmbetul strâmb era la locul lui. Numai că de data asta nu o mai inspiră pe Mora să-l ia la palme. Ba chiar găsi că aroganţa lui era atrăgătoare.

Mora, nu.

— Aşa fac eu, domnule Thevaux. Nu trebuie să vă simţiţi special. Sunt destul de neîndemânatică şi ar trebui să vă consideraţi norocos că nu v-am făcut să cădeţi pe scări… încă.

Daniel râse:

— Ei, mai e timp pentru asta.

Îi oferi braţul, să coboare împreună. Atunci când ea îşi strecură mâna lângă a lui, se întoarse şi o privi lung în ochi:

— Şi chiar dacă s-ar întâmpla asta, tot m-aş considera norocos.

***

Trăsura îi duse la vila unde petrecerea nu părea să se fi oprit deloc.

— Vezi? Ce ţi-am zis? Eu cred că Nathaniel e posedat; altfel, pentru nimic în lume nu-mi pot explica de unde are omul ăsta atâta viaţă în el.

Într-adevăr, curtea interioară era la fel de plină ca în seara precedentă. Mora recunoscu unele feţe, dar văzu şi altele noi. Nathaniel ieşi din mulţime şi veni spre ei în pas vioi, aşa cum făcuse şi cu o noapte înainte. Îi zâmbi larg Morei şi îi strânse mâna lui Daniel.

— Ai revenit, *vieux ami*. Îmi pare rău că ieri aţi părăsit petrecerea atât de devreme; au venit nişte muzicanţi senzaţionali la scurtă vreme după ce aţi plecat.

Îi aruncă o privire apreciativă Morei şi adăugă:

— … dar, cu o doamnă atât de frumoasă la braţul tău, orice altă formă de distracţie păleşte.

Mora scrâşni din dinţi, însă reuşi să-şi pună pe faţă o tentativă de zâmbet, în vreme ce Daniel râse şi îl bătu pe umăr pe Nathaniel, fără să comenteze.

Ea se aştepta ca tânărul Thevaux să înhaţe un pahar şi să se îndrepte spre masa de poker. Bărbatul luă, într-adevăr, două cupe de şampanie de pe o tavă şi îi oferi una; dar, în loc să li se alăture celorlalţi jucători, puse o mână pe talia Morei şi o împinse uşor spre una dintre măsuţele de lângă zidul plin de iederă care înconjura atriumul.

După ce se aşezară, Mora îl întrebă:

— Cum aşa? Fără poker azi? Crezi că ţi s-a terminat norocul?

El râse şi ciocni paharul de al ei:

— Nu, draga mea. Însă Nathaniel are dreptate: cu o doamnă atât de frumoasă alături, orice altă formă de distracţie păleşte.

— Mărturisesc că am vrut să-l pălmuiesc pentru vorbele astea. „Distracţie“? Serios?

Bărbatul râse şi scutură din cap:

— Marie, n-ar trebui să i-o iei în nume de rău. Oamenii din New Orleans sunt, poate, cei mai puţin rigizi şi critici din această frumoasă ţară. Ei pur şi simplu cred că viaţa ne aparţine şi că trebuie s-o trăim aşa cum credem de cuviinţă. Călătoria noastră aici, pe Pământ, e scurtă. Nu ar trebui s-o petrecem îngrijindu-ne de ceea ce este „acceptabil“ din punct de vedere social, ci mai degrabă de lucrurile pe care ni le dorim cu adevărat. Nu ar trebui să avem ca ţel lupta pentru a fi între „cei drepţi“. Dacă merită să luptăm pentru ceva, atunci merită să luptăm pentru a fi fericiţi.

Ce să vezi… Cam asta i-am zis eu lui Xerxes pe vremea când încă se mai producea „ciocnirea civilizaţiilor“ la mine-n sufragerie.

Gândul la Xerxes aruncă o umbră de vinovăţie peste buna dispoziţie a Morei.

Ei, n-ai de ce să te simţi vinovată. N-ai făcut nimic rău… Nu încă.

Acel final de gând o sperie pe Mora şi o făcu să-şi golească paharul dintr-o singură înghiţitură lungă.

Daniel o privi amuzat şi surprins:

— Doamna mai doreşte un pahar?

Ochii ei fugiră la cupa goală.

— Dacă vrei să ştii, da. Şi, dacă domnul nu se supără, doamna ar dori şi o ţigară la acel pahar. Că tot vorbeai despre oameni deschişi la minte.

Râzând, Daniel îi făcu semn unui servitor să-i aducă Morei de băut şi îi oferi o ţigară.

Marie Bonnechance era o provocare; tocmai asta îi plăcea. Însă nu uitase de vindecarea ei inexplicabilă. Avea un plan legat de asta.

***

Era a doua noapte la rând pe care Julian o petrecea plimbându-se prin pădure; de astă dată o lăsase pe Ginger să-l ducă pe unde dorea. Nu era chiar beat, doar uşor ameţit. Ce bine ar fi fost s-o aibă pe Marie acolo! Mezinul Thevaux simţea că are o conexiune stranie cu femeia care apăruse în mod misterios în casa lor. Iar tatăl lui se înşela. La fel şi fratele lui. Tânăra văduvă nu îl interesa ca femeie. Mai degrabă… Dar aproape că îi era teamă să se şi gândească la asta. Mai degrabă simţea că în Marie îşi regăseşte, într-un fel, sora pierdută.

Nu exista nicio urmă de asemănare fizică între cele două femei. Marie avea pielea oarecum închisă la culoare, ca indienii sau spaniolii; ochii erau negri-tăciune, iar părul, ca pana corbului, era creţ. Ochii Annei erau căprui, stropiţi cu puţin verde şi străluceau ca nestematele pe pielea ei albă ca laptele. Părul ei era chiar mai deschis decât al lui; în lumina soarelui, părea făcut din fir de aur.

Era, deci, clar că nu înfăţişarea Mariei era cea care îi amintea de geamăna lui. Să fie felul în care se purta? Anne o exasperase mereu pe iubita lor mamă cu pasiunea ei băieţească pentru călărit. Şi toată casa fusese scandalizată când tânăra domnişoară Thevaux plecase la o plimbare

călare îmbrăcată cu pantalonii lui şi cu o cămaşă pe care o împrumutase tot de la el.

Zâmbi amintirii.

Totuşi, era ceva mai mult de-atât. Nu putea spune cum sau de ce, însă avea senzaţia că o parte din Anne îi vorbeşte prin Marie.

Îşi dădu seama că ajunsese în locul de unde se credea că dispăruse Anne. Trase adânc aer în piept şi începu ritualul pe care îl îndeplinea, fără greş, de doi ani.

Strigătele lui după Anne Thevaux sfâşiară pădurea ca urletele de lup.

***

Mora savura gustul delicios al cărnii de somn gătit în stil Cajun. Nu se mai sătura de mâncarea din Louisiana. Tocmai era pe cale să ia din furculiţă următorul dumicat, când o simţi. Vibraţia. Lăsă repede tacâmurile şi îşi frecă braţele goale; era sigură că începuseră să sclipească şi nu voia ca Daniel să observe.

— S-a întâmplat ceva, Marie? Nu-ţi place mâncarea?

— Ba da, cum să nu? Am avut… am avut un fel de frison, atât.

— Doar nu ţi-e frig… New Orleans e ca un cuptor vara.

— Nu, nu, nu-i asta. Poate că am băut puţin cam multă şampanie.

Mora îi zâmbi şi trase discret cu ochiul la pielea de pe mâinile ei. Arăta normal. Apoi senzaţia reveni. Îşi strânse şalul de dantelă neagră în jurul umerilor, străduindu-se să-şi acopere braţele.

— Daniel, aş vrea să ies să iau puţin aer.

Bărbatul sări în picioare.

— Desigur, dă-mi voie să te însoţesc.

Se uită la ea întrebător:

— Dar eşti sigură că te simţi bine?

— Sigură.

Mora porni spre poartă, iar Daniel o susţinu delicat de cotul care sclipea argintiu sub şal.

***

Da! Revenise! Vibraţia. Furnicăturile acelea. Le simţea. Doar că acum nu le mai simţea la cap, ci pe braţe. Nu şi le putea vedea, dar îşi amintea cum era pe vremea când ştia că are un corp. De prima dată când i se întâmplase, Anne se hotărâse să nu-şi pună întrebări. Doar să se bucure de faptul că simţea ceea ce simţea, orice ar fi fost. Într-un fel, asta o făcea să fie vie, deşi nu avea niciun motiv să creadă că mai era în viaţă. De data asta se întâmplase de trei ori, apoi se oprise. Înainte, nu ştia că se poate zâmbi fără buze. Dar tocmai o făcuse. Îşi eliberă mintea şi aşteptă următorul moment care să o facă să zâmbească în suflet.

***

Se întâmplă iar. Şi iar. În total, braţele Morei vibraseră şi sclipiseră de încă două ori după ce se ridicase de la masă. Daniel nu părea să fi observat nimic, iar ea răsuflă uşurată. S-ar zice că se terminase. Cel puţin în noaptea aceea.

Probabil că Julian s-a întors în pădure, s-o caute pe Anne. E acelaşi lucru pe care l-am simţit atunci când a strigat-o acolo, lângă mlaştină. Of, Julian, îmbată-te sau ceva şi culcă-te de-acum. Sper să n-o ţii aşa până dimineaţă.

Mora stătea chiar lângă poarta vilei, sprijinită de zid, şi se uita la mulţimea care însufleţea strada. Daniel era lângă ea, ţinând-o de umeri, într-un gest protector. Nu o deranja atingerea lui. Ba chiar o făcea să se simtă bine. Apărată. Poate că asta era acea parte din Daniel care îi amintise de Xerxes cu două zile în urmă, când îl văzuse pentru prima oară.

Era un bărbat puternic, dar eminamente bun, cu o parte imprevizibilă şi sălbatică; adevărata lui natură reuşea să iasă la suprafaţă din când în când. Era neîmblânzit, dar capabil de cele mai profunde sentimente şi pasiuni.

În acel moment, gândurile lui Daniel erau foarte diferite de ale Morei.

Mintea şi inima îi goneau. Acum era momentul să-şi

pună planul în aplicare. Îşi şterse de poalele jiletcii mâna tremurândă şi asudată şi îşi drese glasul, apoi reuşi să vorbească pe un ton aparent relaxat:

— Marie, acul de păr e pe cale să-ţi cadă şi ar fi păcat să-l pierzi. Mai ales că e moştenire de familie, ştii? Îmi dai voie să ţi-l aranjez ca lumea?

Smulsă din meditaţie, Mora îşi duse mâna la păr.

— Sigur că da, Daniel. Chiar îţi mulţumesc.

Bărbatul scoase acul care, în realitate, stătea foarte bine, se prefăcu într-adins că-l scapă şi, înainte să-l înfigă înapoi în coc, trecu vârful micului obiect de argint peste ceafa ei, ca din greşeală. Ascuţişul îi zgârie Morei pielea şi lăsă o urmă roşie.

— Au!

— Iertare! S-ar zice că nu eşti singura neîndemânatică pe-aici, glumi Daniel.

Apoi văzu, cu groază, cum zgârietura capătă o sclipire argintie şi dispare.

Mora simţise furnicăturile.

Rahat.

Se întoarse rapid cu faţa spre el. Şi ştiu că el văzuse. I se citea asta în ochi.

— Daniel…

— Ce… ce eşti?

În ochii lui albaştri era teamă şi o umbră de dezgust.

Amintindu-şi cum primise Xerxes confesiunea ei şi care fusese primul gând al persanului, Mora trase aer în piept şi se pregăti pentru o reacţie proastă.

— În primul rând, *nu* sunt vrăjitoare.

— Atunci ce? Fantomă? Dar asta nu se poate. Te-am atins, eşti făcută din carne şi oase, ca şi mine. Eşti unul dintre strigoii despre care vorbesc cajunii?

Morei îi venea să râdă, în ciuda situaţiei care numai amuzantă nu era.

Frate, pe bune, ţi se pare că semăn cu un nenorocit de zombie?

— Nu, Daniel. De fapt, chestiunea asta nu are nicio legătură cu vrăjitoria sau necromanţia. E ştiinţă pură. Îţi

pot explica, însă nu sunt sigură că vei înţelege.

— Ştiinţă? Ce fel de ştiinţă transformă o fiinţă umană într-o creatură indestructibilă?

— E, ăsta e un efect secundar neaşteptat. Chiar şi pentru mine. Dar, aşa cum am spus, pot încerca să-ţi explic. Dacă îmi dai voie.

Încercă să-i pună mâna pe umăr, însă el i-o împinse la o parte.

— Nu mă atinge, Marie Bonnechance. De fapt… e ăsta numele tău real? E ceva adevărat din tot ce mi-ai spus despre tine?

Mora zâmbi obosit.

— Daniel. Te rog; sunt tot eu, fata care citea sub copacul din curtea casei tale. Asta nu s-a schimbat.

Ochii ei îl implorau.

— Poţi să ai încredere în mine? Măcar puţin? Ia nişte bourbon şi hai să ne întoarcem la hotel. E o poveste dată dracului, chiar n-avem cum să facem chestia asta treji.

***

Daniel se uita în gol, cu degetele încleştate pe sticla de băutură. Cum era posibil? Părea una dintre istoriile pe care Ettie le spunea lui şi celorlalţi copii din casă, când erau mici. Se putea întâmpla aşa ceva în viaţa reală?

Mora îşi terminase povestirea şi acum sorbea în tăcere din paharul cu bourbon, aruncând câte o privire neliniştită bărbatului din faţa ei. Ştia că toate astea erau prea mult pentru el. La naiba, erau prea mult chiar şi pentru ea.

Îi povestise despre călătoriile în timp, despre legătura stranie pe care aflase că o are cu Anne Thevaux, despre descoperirea ciudată pe care o făcuse atunci când se arsese la deget… Omisese faptul că era măritată cu regele Persiei. Îi spusese doar că imperiul antic fusese primul loc în care maşina timpului o trimisese, exact într-o zi de 22 mai. Bărbatul o ascultase în tăcere, sorbindu-şi băutura fără să se uite la ea nici măcar o dată.

Mora se ridică de la masă şi începu să se plimbe prin camera lui Daniel. Remarcă, în treacăt, că era mult mai

mare decât a ei şi mult mai aranjată.

Normal, e făcută pentru un creol de înaltă clasă. Camera mea e pentru servitori, sclavi, animale de casă, chestii d-astea.

Mângâie, absentă, una dintre cămăşile lui, agăţată pe spătarul unui scaun şi zâmbi amar.

Ei, cred că i-a trecut definitiv îndrăgosteala de mine.

În mod ciudat, simţea asta ca pe o pierdere.

Şi, oricum, la ce-ţi folosea? Doar n-aveai de gând să-l înşeli pe Xerxes… nu?

Gândul îi fu întrerupt de vocea lui Daniel, răguşită de alcool:

— Ştii ceva? Nu te cred. Totul sună prea… prea nebuneşte ca să fie adevărat. Tre' să fie altceva la mijloc. Ceva ce nu-mi zici.

Mora oftă şi îşi reluă locul la masă, în faţa lui.

— Ţi-am spus deja că nu e uşor de înţeles. Nu ştiu ce aş mai…

— Arată-mi ceva. Atunci o să te cred, spuse Daniel şi îşi ridică spre ea privirea înceţoşată.

— Cum adică?

— Nuş'… Un obiect din viitoru' ăsta din care zici că ai venit. Ceva. Orice.

Faţa Morei se lumină când îi veni o idee.

— Aşteaptă, revin imediat.

Sări în picioare şi fugi în camera ei. Se descotorosi rapid de complicata ţinută de seară şi se schimbă cu hainele ei. Căută în buzunarul pantalonilor: playerul era acolo. Zâmbind, se întoarse la Daniel.

Când îi văzu hainele, bărbatul făcu ochii mari. O mai văzuse îmbrăcată aşa atunci când luaseră micul dejun împreună la conac, după plimbarea ei cu Julian prin pădure. Dar la acel moment singura lui grijă era să-şi tortureze fratele cu glume legate de ce făcuseră sau nu lângă mlaştini. Acum, după tot ce auzise, faptul că o vedea îmbrăcată în felul acesta căpăta un sens complet nou pentru el. Se rezemă de spătar şi trase o duşcă lungă direct din sticlă.

— Deci asta vor purta femeile în viitor? Bine că n-o să fiu acolo ca să văd aşa ceva.

Mora râse şi se aşeză.

— Ştiu, arătăm ca nişte băieţoi. Nu-i de mirare că, prima dată când m-a văzut, tatăl tău chiar a crezut că sunt băiat.

Mai luă o gură din paharul pe care Daniel i-l umpluse în scurta ei absenţă.

— Să ştii, însă, că tot mai purtăm rochii, tocuri, dantelă şi decolteu. Doar că nu tot timpul şi nu pe toate odată.

Daniel dădu din cap, holbându-se la sticla din mâna lui.

— Asta ai vrut să-mi arăţi? Hainele tale? Le-am mai văzut. Şi ce dacă? Până şi soră-mea a purtat o dată pantaloni şi cămaşă bărbătească. Mama s-a supărat atât de tare atunci, că am crezut că o să moară de inimă rea.

— Nu, stai.

Mora scoase playerul din buzunarul de la spate şi îl puse pe masă. Micul led încă mai clipea; cumva, energia care îl încărcase nu era epuizată. Părea că, acum, are propria sursă de încărcare perpetuă.

— Poftim. Sper că asta e o dovadă suficientă pentru tine şi că n-o să ajung totuşi la balamucul oraşului.

Daniel puse jos sticla şi se aplecă, încruntat, să studieze micul şi ciudatul obiect.

— Ce-i asta?

— E un player de muzică. Un obiect pe care îl folosim ca să punem pe el cântece care au fost imprimate de muzicieni. Şi le putem asculta ori de câte ori vrem.

Mora zâmbi când îşi aduse aminte că muzica înregistrată fusese unul dintre primele şocuri ale lui Xerxes în lumea modernă. Se scutură de amintire şi continuă.

— Vrei să asculţi ceva de pe dispozitivul ăsta? Din păcate, e unul dintre playerele pe care le folosesc atunci când alerg sau când fac exerciţii, aşa că nu sunt piese foarte melodioase. Chiar deloc.

— Când alergi? Cum adică? Atunci când fugi de ceva tu asculţi muzică?

Daniel nu mai pricepea nimic. Mora nu se putu abţine să nu râdă de privirea lui nedumerită.

— Păi… fugim de grăsime, de boli de inimă şi de probleme cu articulaţiile. Ceea ce vreau să spun e că omul modern a cam pierdut contactul cu natura, cu activităţile fizice desfăşurate în afara casei. Avem maşini care ne duc de colo-colo şi rareori mai mergem pe jos. De plimbări călare nu mai spun… De asta simţim nevoia să facem lucruri care să ne aducă aminte că trebuie să ne extragem dosul din fotoliu şi să ne mişcăm.

Căută rapid prin listă şi alese o piesă care să nu sune prea agresiv. Dădu volumul aproape de minimum şi apăsă pe play. Apoi se uită la expresia feţei lui.

Daniel îşi înclină capul într-o parte, încercând să priceapă ceva din ritmul de dance care îi lovea timpanele.

Doamne, are exact mutra pe care o face Roddie când latru eu la ea, şi nu invers. Nu, Mora, asta nu înseamnă că e drăgălaş ca un căţel.

— Asta… asta *e m*uzică?

Ea dădu din cap, amuzată.

— Doamne… Cum de puteţi trăi aşa? întrebă Daniel şi o făcu să râdă în hohote.

— Ca să-ţi spun drept, e destul de greu. Din fericire, unii dintre noi avem prieteni deştepţi care inventează maşinării ale timpului şi ne ajută să călătorim spre epoci mai interesante.

Îi făcu cu ochiul sperând să reducă tensiunea din încăpere cu gluma ei.

Daniel arătă spre player:

— Te rog, opreşte-l. Asta e tortură.

Luă o înghiţitură mare din sticlă şi îşi lăsă capul într-o parte, privind-o adânc în ochi:

— Probabil că ţi-am părut nebun sau prost când ţi-am vorbit despre dorinţa mea de a te curta, Marie. Sau Mora. Sau cum te-o chema…

— De ce spui asta?

— Pentru că, draga mea doamnă M., doar un nebun sau un prost se putea îndrăgosti pentru prima oară în viaţa lui – altfel complet lipsită de iubire – de singura femeie pe care nu o poate avea.

Mora îşi auzea inima bătându-i în urechi.

Vai. Vai, vai, vai. Tocmai a zis cuvântul ăla? Îndr… Vai.

— Daniel…

Bărbatul îi făcu semn să tacă.

— Te rog, Marie – mai pot să-ţi spun aşa? Te rog, nu încerca să mă consolezi. Dă-mi orice, dar nu mila ta.

— Nici nu aveam de gând să te consolez. Pentru că nu ai de ce să fii consolat. M-ai întâlnit acum două zile. Iar timpul pe care l-am petrecut împreună nu ţi-ar fi ajuns nici ca să-ţi dai seama dacă mă placi, darămite dacă mă iubeşti.

El râse amar şi se aplecă spre ea, privind-o cu ochi strălucitori.

— Marie, tot timpul din lume l-am avut în momentul acela când ieşeai din camera Annei, în noaptea în care ai venit la conac. Când ai ridicat ochii spre mine şi mi-ai oferit o strângere de mână, am fost pierdut. Atunci, pe loc. O strângere de mână, Dumnezeule mare!

Râse şi dădu din cap când îşi aminti. Mora râse şi ea.

— Mda, iar când mi-ai luat mâna şi mi-ai sărutat-o m-am simţit ca naiba. Pentru că mi-am dat seama că sărisem din orice cod al bunelor maniere. Dar, na, măcar acum ştii de ce.

— Aş fi vrut să nu ştiu niciodată, spuse el, redevenit serios.

— Păi… nu e ca şi cum eu aş fi insistat să-ţi spun. Dar pur şi simplu nu te-ai putut abţine să sapi.

— Marie, era prea ciudat. Tu ce-ai fi făcut dacă ai fi văzut pe cineva atât de grav rănit că se vindecă pe loc?

— Corect.

Daniel ezită o clipă, apoi îşi apropie scaunul de al Morei. Se întinse şi îi luă mâinile în mâinile lui.

Aoleu.

— Înţeleg că tot ce mi-ai spus despre tine e… o invenţie. Dar cum rămâne cu ce am văzut cu ochii mei? Felul în care mă priveai… Aseară am fost un netrebnic pentru că am făcut ce am făcut şi nu am cum să îmi cer iertare destul pentru asta. Dar, chiar şi aşa beat cum eram, îmi amintesc privirea ta. Şi felul în care te-ai uitat la mine când încă eram la conac… E doar imaginaţia mea de vină?

Mora îşi abandonase mâinile între palmele lui şi simţea că tâmplele stau să-i pocnească. Privi podeaua pentru câteva clipe care le părură amândurora ore. Apoi ochii ei îi întâlniră pe ai lui Daniel. În acel moment, loviturile de ciocan din inima şi din mintea ei tăcură şi şoapta se strecură singură:

— Nu.

Trăsăturile lui frumoase se topiră într-un zâmbet; îi luă mâinile şi le aduse la buze, închise ochii şi le sărută îndelung.

— Îţi mulţumesc, Marie.

— Dar asta nu înseamnă că…

Vorbele Morei se lipiră pe buzele lui.

***

Sally îi servise cina lui James Thevaux, făcuse ordine în sufragerie, iar acum stătea la masa din bucătărie şi îşi dădea seama că nu-i era somn deloc. Ba chiar se simţea plină de energie, însufleţită de povestea care i se derulase în minte în ultimele zile.

Ştia bine ce văzuse; felul în care conaşu’ Daniel se uita la străină. Sally nu-l văzuse niciodată să se uite aşa la cineva, însă ar fi recunoscut acea privirea oriunde: era un amestec de dorinţă, amuzament şi tandreţe. Tânărul se îndrăgostea, chiar dacă era posibil ca nici măcar el să nu-şi dea seama de asta.

Sally zâmbi acestui gând şi porni în sus pe scări, spre camera Annei, cea care de curând devenise a Mariei. De vreme ce nu îi era somn, putea foarte bine să o deretice niţel. În fond, a doua zi era duminică. Avea să meargă la biserică dimineaţă, să se ocupe de masa de prânz, apoi voia să se bucure, pur şi simplu, de o după-amiază liberă.

Odată ajunsă sus, menajera aprinse lămpile cu gaz şi aruncă o privire prin încăpere. Preţ de o clipă, simţi o undă de tristeţe pentru fata care crescuse în acel loc. Dispărută atât de devreme… Însă nu-şi dădu voie să cadă în melancolie şi regrete; chiar dacă nu recunoştea, Sally împărtăşea convingerea lui Julian că Anne avea să revină într-o zi. Doar că nu în ziua aceea.

Oftă, se scuturǎ şi începu să adune rochiile pe care Mora nu le luase cu ea la New Orleans. Le împacheta ordonat şi le punea înapoi în dulapul unde le era locul, printre săculeţi de tul cu lavandă şi glicină.

Când termină, menajera trecu la bovindou şi îl deschise, lăsând aerul proaspăt al nopţii să pătrundă în odaie. Când se pregătea să şteargă praful de pe pervaz, observă în colţul ferestrei o cutie mică, din carton alb. O luă şi o întoarse pe toate părţile, curioasă. Îi găsi capacul şi îl dădu la o parte.

Scoase un mic ţipăt surprins: înăuntru erau ţigări. Mai ciudate, dar tot ţigări. Spre deosebire de cele rulate în foi de tutun, pe care le fumau conu’ Jim şi băieţii, astea erau mult mai subţiri, învelite în foiţă de hârtie albă, fină. Cu siguranţă erau ale lui Marie Bonnechance – trebuie că le adusese din nord, unde toată lumea ştie că găseşti tot felul de ciudăţenii.

Sally pufni şi se încruntă: ăsta nu era un comportament ca lumea pentru posibila viitoare soţie a unui nobil creol, născut într-una dintre cele mai vechi familii din Louisiana. Apoi mintea îi zbură la Daniel şi la firea lui sălbatică.

Cântărind în palmă pachetul de ţigări uitat de Mora, Sally începu să zâmbească. Zâmbetul i se lărgi pe măsură ce realiză că Daniel Thevaux nu putea fi îmblânzit de o doamnă „ca lumea“. Pentru asta era nevoie de o femeie la fel sălbatică şi de puternică pe cât era el.

Încă zâmbind, puse ţigările acolo unde le găsise, închise fereastra şi stinse lămpile înainte de a ieşi din cameră. Nu dădu peste brichetă, ascunsă într-unul dintre sertarele măsuţei de toaletă.

Îngânând un cântec vesel, coborî în cămăruţa ei de lângă bucătărie. Avea să viseze frumos în noaptea aceea.

***

Mora putea să jure că nu mai respira. Inima se zbătea să-i sară din piept, mâinile îi tremurau, iar ochii îi rămăseseră lipiţi de bărbatul din faţa ei.

M-a sărutat. Iar eu i-am răspuns. Şi a fost bine, Dumnezeule mare, cât de bine a fost!

— Marie?

Daniel încă îi ţinea mâinile într-ale lui, iar ochii îi cercetau faţa în căutarea unei cât de mici reacţii, fie bună sau rea. Aproape că şi-ar fi dorit ca femeia din faţa lui să-i dea o palmă. Să facă orice, dar să nu rămână aşa, încremenită.

— Marie, te rog, spune ceva. Loveşte-mă din nou, dacă vrei, însă, te rog… fă ceva, orice!

Mora voia să strige că nu ar fi trebuit, că el nu trebuia să simtă ce simţea pentru ea, că nu aveau dreptul la aşa ceva, pentru că pur şi simplu nu era să fie, că era ceva rău… Dar nu putea. Pentru că fusese atât *de* bine.

De parcă ar fi fost altcineva care o privea pe Mora Greene din afară, îşi trase mâinile din ale lui Daniel, îşi puse palmele pe obrajii lui şi, încet, îl trase spre ea pentru încă un sărut; unul în care puse toată dorinţa, regretul şi pasiunea pe care acest bărbat le stârnise în ea.

Tot ea fu cea care se retrase. Palma ei îi mângâie faţa, iar el se lăsă în voia atingerii calde. Îşi trase încet mâna şi îngenunche înaintea lui, privindu-l în ochi. Atunci când vorbi, vocea îi era blândă, ca un alint:

— Daniel. Nu putem. Tot ce vom avea vreodată este această… această clipă. Nu pot decât să sper că amândoi o vom păstra ca pe un dar preţios. Şi că vom putea rămâne cu ce am simţit acum. Nu credeam că mă va durea atât de tare să te resping; dar mă doare. Şi e greşit să simt aşa. E greşit să regret nu că am făcut asta, ci că nu putem face mai mult. Dar… chiar nu putem. Te rog, nu-mi cere ceva ce pur şi simplu nu-ţi pot da.

Înfrânt, Daniel o urmări pe Mora care se ridică, ieşi

din cameră şi închise încet uşa în urma ei.

În acea noapte, tânărul Thevaux bău bourbonul din sticlă până la ultima picătură şi într-un târziu adormi pe duşumea.

Mora încuie uşa şi se trânti pe pat. Ar fi vrut să urle, să plângă în hohote, să înjure, să arunce cu scaunul prin geam; nu făcu nimic din toate astea. Rămase prăbuşită şi inertă, în vreme ce lacrimile îi curgeau în tăcere pe obraji.

***

Alex făcuse progrese importante. Obişnuit să fie un lup singuratic, niciodată nu se gândise că un asistent l-ar putea ajuta să avanseze mai rapid. Mai ales unul ca Sondra, care compensa lipsa de experienţă în domeniul manipulării timpului cu o perspectivă proaspătă asupra lucrurilor.

— Chiar mă ajuţi foarte mult. Dar ştii deja asta, nu-i aşa? spuse el, în timpul unei binemeritate pauze de cafea.

Sondra zâmbi şi se uită la el peste rama ochelarilor.

— Ştiu. De asta m-am şi oferit.

— Şi da, ai dreptate. Ar trebui să nu mă mai stresez atât cu duplicatul ăla. Dacă n-a afectat-o pe Mora în ăştia doi ani în care s-a fâţâit înainte şi înapoi în timp, n-ar trebui s-o afecteze nici acum. Doar că originea duplicatului e în Louisiana, acolo unde e ea acum, şi…

Sondra îşi trânti zgomotos cana pe birou şi din ea săriră stropi de lichid fierbinte.

— Alexander Burke! Iar faci chestia aia. Iar intri în buclă. Ai spus-o chiar tu: dacă n-a afectat-o pe Mora până acum, n-o s-o afecteze nici de data asta. Acum trebuie să te concentrezi s-o aduci înapoi. Ai făcut toate testele, au ieşit bine, mai trebuie doar să alegi momentul în care să dai impulsul ăla sistemului.

— Da, mă rog, încă nu sunt sigur că nu-i nevoie să merg eu acolo ca s-o aduc. Dacă apare altcineva, şi nu ea?

Sondra gemu, frustrată.

— Ai rezolvat şi problema asta, nu mai ştii? Doamne, Alex, uneori am impresia că parcă n-ai mai vrea s-o aduci înapoi şi de asta îţi inventezi atâtea scuze.

Alex râse:

— Eşti razna? Normal că vreau s-o aduc înapoi. Dar, na, dacă te uiţi în dicţionar, la „obsesiv-compulsiv“ vezi poza mea. Sunt obsedat de control şi am nevoie să fiu sigur că totul funcţionează perfect şi că ea ajunge înapoi fără niciun incident. Pe lângă asta, nu ne permitem să facem praf istoria antică mai mult decât am făcut-o deja, nu? Adică, îţi dai seama ce se întâmplă dacă frate-meu Xerxes o ia razna fără soţioara lui şi declară război nu ştiu cărei naţii care are ghinionul de a-i ieşi în cale?

Sondra îşi dădu ochii peste cap şi începu să recapituleze:

— Nu ai absolut niciun motiv să amâni. Ai rescris algoritmul, aşa că acum computerul ştie că trebuie să inverseze ultimul proces derulat, adică pe cel care a trimis-o acolo. Pur şi simplu, o s-o aducă pe Mora înapoi. Sperăm că singură. Şi, după ce-ţi va fi tăbăcit fundul pentru tot balamucul ăsta, n-ai decât să-ţi faci griji pentru duplicat. OK?

Alex chicoti.

— OK.

Sondra nu râse. Nici măcar nu zâmbi. De fapt, era cât de poate de serioasă:

— Alexander Burke. Nu zic să faci asta mâine. Dar poimâine fă-o. Te rog. Se împlineşte o săptămână, pentru Dumnezeu! Femeia aia o să te omoare când ajunge înapoi. Şi ştii ceva? În momentul ăsta, sunt dispusă s-o ajut să scape de cadavru. Nu mă tenta.

***

Deloc surprinsă, Mora se trezise tot în camera ei de hotel din New Orleans. De-acum, începuse să se întrebe la modul serios dacă avea să se mai întoarcă vreodată la vechea ei viaţă.

Poate că ar trebui să accept oferta lui Daniel şi să-mi fac o viaţă aici. Au trecut deja câteva zile. Dacă maşinăria lui Alex s-a stricat de tot? Dacă nu mă mai întorc niciodată? Ia stai, dacă aş fi măritată cu doi bărbaţi pe care îi despart secole întregi, aş fi bigamă?

Continuă cu tentativele de a se înveseli, dar eşuă lamentabil. Toată situaţia asta era complet nouă pentru ea. Mereu crezuse că e imposibil să *iubeşti* pe cineva şi să fii *îndrăgostit* de altcineva. Îl iubea pe Xerxes. Era soţul ei, bărbatul căruia îi salvase viaţa şi care o salvase pe a ei de multe ori şi în multe feluri. Aveau atâtea împreună; era parte din ea. El era viaţa ei, iar ea, a lui.

Însă mai era şi Daniel. Era convinsă că ceea ce simţea pentru tânărul Thevaux nu suferea comparaţie cu sentimentele ei pentru Xerxes; dar simţea *ceva* pentru Daniel, şi acel ceva era mai mult decât simplă atracţie fizică. Era magnetizată de partea lui întunecată, de hoarda de demoni care dansau în adâncurile sufletului lui.

E un caz clasic de „fetele bune adoră băieţii răi“? Atâta-s de proastă?

Nu reuşi să găsească un răspuns la întrebarea asta, aşa că oftă şi se îmbrăcă pentru micul dejun.

Când ajunse jos, îl găsi pe Daniel la masa *lor*, aşa cum fusese cu o zi înainte. Doar că nimic nu mai era la fel.

Inspiră adânc şi se apropie de el.

— Bună dimineaţa, Daniel.

Privirea îi fu întâmpinată de doi gheţari albaştri.

— Bună dimineaţa, doamnă Bonnechance.

Tonul lui rece o înfioră.

— Domnule Thevaux, spuse înainte să se aşeze.

— Doamnă Bonnechance, m-am gândit destul de mult şi cred că cel mai bine ar fi să ne întoarcem la conac astăzi. Nu sunteţi de acord?

Mora oftă şi luă o înghiţitură din cafeaua care o aşteptase pe masă.

— În regulă. Dacă ţi-e mai uşor să mă urăşti, atunci aşa să fie. Vreau doar să ştii că nimic din toate astea nu e din vina mea. Uneori lucrurile se întâmplă pur şi simplu şi nu putem mereu să ne căutăm fericirea. Nu atunci când asta înseamnă să aducem nefericire altor oameni. Dar da, vom pleca din New Orleans dacă asta îţi doreşti.

— Prea bine, voi face aranjamentele necesare.

Fură singurele cuvinte pe care Daniel le rosti înainte

de a continua să-şi bea cafeaua în linişte deplină.

***

Julian nu dormise aproape deloc. O visase din nou pe sora lui. În mare parte, era acelaşi vis pe care îl mai avusese: Anne ieşea dintr-o trăsură argintie în care Mora îi lua locul şi îi făcea cu mâna în timp ce se îndepărta. Doar că, de data asta, lângă el era Daniel. Care plângea. Şi nu erau lacrimi de fericire, datorate revederii cu sora lor. Părea complet nefericit. Oare păţise Daniel ceva la New Orleans?

Mezinul Thevaux îşi făcuse plimbarea matinală prin pădure, înainte de a merge la biserică. Ezitase înainte să strige numele surorii lui, cum făcea de obicei. Visul îl bântuia. Şi chiar îşi făcea griji în privinţa lui Daniel. Pentru prima oară în doi ani, părăsi locul dispariţiei Annei fără s-o strige. Se hotărî să ignore sentimentul straniu care nu-i dădea pace şi merse direct la biserică. Sally avea să fie furioasă pentru că sărise peste micul dejun, dar mustrarea ei era ultimul lucru care-l preocupa acum.

***

Câteva ore mai târziu, Mora şi Daniel ieşeau din trăsură în faţa conacului Thevaux. Bărbatul o ajută să coboare şi intrară amândoi, urmaţi de Lucius, care le descărca bagajele.

Drumul spre casă fusese apăsat de o tăcere stânjenitoare, dar Mora se aştepta la asta. Probabil că era prima oară în viaţa lui când Daniel îşi dăduse voie să aibă sentimente şi să le şi manifeste; şi se lovise cu capul de un zid. Sau, cel puţin, asta credea el. În realitate, ea era orice altceva, însă nu un zid rece şi dur. Sufletul îi era rupt în două. Vinovăţia faţă de Xerxes şi tandreţea pentru bărbatul lângă care stătuse în trăsură o sfâşiau.

Reuşi să îi dăruiască un zâmbet palid lui Sally, care nu-şi ascunse surpriza de a-i vedea înapoi atât de repede, apoi zbură pe scări, spre camera ei. Spre camera lui Anne.

Mora simţea nevoia să fie singură, ca să-şi poată trăi durerea de a fi pierdut ceva care, de fapt, nu-i aparţinuse niciodată cu adevărat. Care nici nu ar trebui să-i aparţină.

Era pe cale să invoce toate lacrimile neplânse pe drum, când auzi o bătaie uşoară în uşă.

În timp ce mergea să deschidă, spera să-l vadă pe Daniel în prag; în acelaşi timp, această posibilitate o înspăimânta. Deschise, fără tragere de inimă, şi fu întâmpinată de ochii zâmbitori ai lui Julian.

— Marie, te-ai întors.

— Da, răspunse ea, cu un zâmbet mic.

El o privi dintr-o parte, vag îngrijorat.

— Eşti bine? Nu mă aşteptam să te văd înapoi până mâine. Mă rog, aşa obişnuieşte fratele meu să revină de la New Orleans: lunea. S-a întâmplat ceva?

Ea scuturâ din cap şi reuşi chiar să-i zâmbească ceva mai convingător; îi făcu semn să intre.

— Nu, ne-am simţit minunat acolo. Am mers chiar şi la o petrecere – mă rog, la două, dar găzduite de aceeaşi persoană.

— Nathaniel, da. Daniel merge mereu la el. L-am însoţit de câteva ori, spuse Julian şi intră în cameră.

Se aşeză pe pervazul bovindoului, cu faţa spre ea, devenit serios dintr-odată.

— Marie, am ceva să-ţi spun. Îmi dau seama că s-ar putea să-ţi par nebunesc, dar tot am s-o zic. Adică, dacă nu m-ai crezut nebun când m-ai auzit strigându-mi sora, poate că n-o să crezi asta despre mine nici acum.

Încruntată, Mora se aşeză lângă el.

— Ce este, Julian?

— Am… am visat ceva.

Îl asculta şi simţea cum piesele unui puzzle se aşază, una câte una, la loc. Dar nu toate.

Oare asta să fie conexiunea mea cu Anne? Oare trebuie ca eu să părăsesc acest loc pentru ca ea să poată reveni? Dar eu am ajuns aici accidental, nu e ca şi cum cineva ar fi plănuit asta. Totuşi, ea a dispărut exact atunci când eu am trecut prin maşinărie pentru prima dată. Oricât de straniu ar suna, s-ar putea ca asta să fie explicaţia pentru toate ciudăţeniile care s-au întâmplat de când am ajuns aici.

Cu nenumărate gânduri care îi alergau prin minte, nu-l auzi pe Julian strigând-o. Se trezi din amorţeală abia când el îi atinse braţul şi îi văzu faţa îngrijorată aproape lipită de a ei.

— Iartă-mă, Julian, mă gândeam la lucrurile pe care tocmai mi le-ai spus. Şi nu, cu siguranţă nu te cred nebun. Uneori, visele sunt felul în care mintea noatră ne atrage atenţia asupra unor fapte pe care altminteri nu le percepem ca fiind importante. Este modalitatea în care creierul nostru revarsă lumină pe chestiuni care ne scapă atunci când suntem treji.

Mezinul Thevaux se uită la ea cu ochii mijiţi. Mora râse:

— Ce-i? Acum îţi par eu nebună?

— Nu… Chiar deloc. Dacă vrei să ştii, tocmai mi-am amintit ceva ce mi-a spus Ettie. Nu i-am dat importanţă atunci. Nici n-am înţeles bine, ca să spun drept; am luat cuvintele ei drept bălmăjelile unei femei nu foarte sănătoase la cap. Dar acum tu îmi spui acelaşi lucru, cu alte cuvinte.

— Poate că nici eu nu-s prea sănătoasă, atunci, glumi Mora. Dar ce ţi-a zis, mai exact?

— Mi-a zis că sora mea, Anne, e mai aproape decât cred şi că deja îmi dă semne. Când am întrebat-o ce vrea să zică, a răspuns că o să înţeleg atunci când o să văd. Că, atunci când vine timpul, va fi ca şi cum s-ar revărsa o lumină. Acum înţelegi de ce am fost surprins să te aud spunând ce ai spus?

— Da… înţeleg. Aş zice că, până la urmă, Ettie e o femeie înţeleaptă. Nu sunt sigură, dar cred că visul tău e unul dintre cele un pic mai ciudate, premonitorii. Poate că sora ta e pe cale să revină, iar tu, fiindu-i geamăn, simţi asta pentru că ai cu ea o legătură specială care vă permite să comunicaţi la un nivel care nu le e accesibil altor oameni.

… asta mai înseamnă şi că Alex e pe cale să mă ducă acasă. Nu?

— Chiar crezi?

Julian o privea cu ochi plini de speranţă.

— Da, Julian. Cel puţin, aşa sper.

Pentru amândoi.

***

La cină, în vreme ce alerga de colo-colo cu platouri şi castroane, Sally se tot uita la Mora şi Daniel, în căutarea unor semne că escapada lor la New Orleans îi apropiase; nu găsi nimic. Dimpotrivă, cei doi abia se priveau, darămite să-şi vorbească. Se încruntă şi îi aruncă o privire lui Jim. Şi el era nedumerit de noua dinamică dintre fiul său şi tânăra văduvă.

— Şi ia zi, Marie, ţi-a plăcut la oraş?

— Da, domnule. Este un loc minunat şi viu. Oamenii de acolo par să fi înţeles cu adevărat că viaţa e prea scurtă ca să nu se bucure de ea pe deplin.

— Îndrăznesc să sper că fiu-meu a fost un gentleman şi că n-ai a te plânge de el, adăugă Jim, glumind numai pe jumătate.

Pentru prima dată în acea seară, ochii lui Daniel îi întâlniră pe ai Morei, în aşteptarea răspunsului ei. Femeia îşi întoarse privirea spre Jim şi zâmbi.

— A fost, domnule. Nu am absolut nimic de care să mă plâng. Nu doar că s-a purtat ca un gentleman, dar m-a şi ajutat să fac nişte descoperiri interesante.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— New Orleans este un oraş cu adevărat surprinzător.

— Ei, mă bucur că v-aţi distrat. Da’ atuncea nu-s sigur că pricep de ce v-aţi întors aşa devreme. Ai pierdut banii familiei la joc, fiule?

Daniel râse încet şi puse pe masă paharul de vin din care băuse până atunci.

— Nu, tată. De fapt, s-ar zice că doamna Bonnechance mi-a purtat noroc. Am câştigat o mână excelentă încă din prima seară. Ştii cum se spune: dacă în dragoste n-ai noroc…

Sally, care tocmai intra, fu cât pe ce să scape tava din mână când îl auzi. Îşi muşcă buzele şi, cu mâinile

tremurând, aşează deserturile pe masă.

După gluma lui amară, Mora se uită lung la Daniel şi oftă în tăcere.

— Domnule Thevaux, i-am spus deja fiului dumneavoastră că nu am avut nimic de-a face cu succesul lui de la masa de joc. Mă văd mai repede drept aducătoare de ghinion, nu de noroc. Poate că, dacă n-aş fi fost acolo, ar fi câştigat chiar mai mult de-atât.

Jim râse, dar avea o bănuială că femeia nu se referea doar la poker.

***

În acea noapte, Mora nu aprinse frumoasele lămpi din camera ei. Lăsă lumina lunii să fie singura care să umple spaţiul. O ajuta să-şi limpezească gândurile. Îşi găsi ţigările, dezgropă şi bricheta de pe fundul sertarului şi se aşează lângă geam, cu un toc şi o hârtie.

Fumă în tăcere o ţigară pe care o tot răsuci între degetele neliniştite. Când trase ultimul fum, hotărârea era luată. Începu să scrie:

Daniel…

Nu avea habar cât timp petrecuse aşternându-şi gândurile pe acea hârtie, pentru ca Daniel Thevaux să le citească. Atunci când termină, mai citi o dată scrisoarea, o împături şi o băgă în pachetul în care lăsă o singură ţigară. Apoi scrise „Daniel“ pe marginea cartonului, îi lipi capacul şi îl puse sub rama geamului, unde era sigură că Sally avea să-l găsească şi să i-l dea.

Epuizată, se ghemui în patul Annei şi adormi, fără să ştie că destinatarul gândurilor ei aşternute pe hârtie petrecuse ceva timp în faţa uşii ei, fără a reuşi să bată sau să intre, pur şi simplu s-o ia în braţe şi să-i spună că nu-i păsa deloc de alţi oameni. Nici de alte epoci. Că se îndrăgostise de ea în secunda în care o văzuse şi că nu mai iubise pe nimeni înainte de ea. Şi că s-ar putea să nu mai iubească niciodată.

Dar nu o făcuse.

Mângâie lemnul cu vârfurile degetelor şi merse în camera lui. O sticlă de bourbon avea să-i ţină companie

până-n zori.

***

Mora se trezi în încăperea cu care se obişnuise de-acum. Fără să-i mai pese ce aveau să creadă despre ea cei trei Thevaux sau servitorii lor, se spălă şi îşi puse pantalonii şi ghetele ei şi luă o bluză din dulapul Annei. Contrastul dintre textura pantalonilor negri de piele şi bluza albă, spumoasă, cu mâneci bufante era destul de atrăgător.

Înclină capul şi îşi privi lung reflexia din oglindă, apoi coborî în grădină, reuşind să scape vigilenţei lui Sally, care încă nu începuse să servească micul dejun.

— Speram să te găsesc aici.

Mora se întoarse şi se trezi faţă-n faţă cu Julian, care îi zâmbea ca un copil pus pe şotii.

— Bună dimineaţa, Julian.

— Bună dimineaţa, Marie. Ţi-ar face plăcere să mă însoţeşti într-o scurtă excursie? Văd că deja eşti îmbrăcată corespunzător, adăugă el după ce o privi din cap până-n picioare.

Ea râse:

— Sigur. De ce nu?

Caii erau deja înşeuaţi şi gata de drum. Mora se uită amuzată la mezinul Thevaux:

— Deja puseseşi totul la cale, aşa-i?

— M-ai prins, râse el. Dacă nu dădeam peste tine în grădină, aş fi urcat să te întreb.

Mora mângâie coama lui Tunet.

Spiritul geamăn al lui Daniel, hm?

Înainte să-şi dea deama ce face, îşi lipi obrazul de gâtul lung şi lucios al calului, care îi răspunse cu un fornăit uşor şi cu o mişcare a capului.

***

— Alexander Burke, eşti pregătit s-o aduci acasă pe prietena ta, Mora?

— Cred că mai pregătit de-atât n-o să fiu niciodată, Sondra Williams.

— Bun. Să-i dăm drumul, atunci. A venit clipa s-o-

ncasezi. Pentru că am impresia că femeia asta o să fie super nervoasă când o să ajungă aici.

Cu Sondra care i se uita peste umăr, Alex începu pregătirile pentru – încă riscantul, în opinia lui – proces de aducere acasă a Morei.

***

Daniel se trezise cu o cumplită durere de cap. Îşi aruncă nişte apă rece pe faţă, în încercarea de a-şi alina suferinţa; ştia că nu-l ajută prea mult.

Îşi petrecuse noaptea bând şi certându-se cu sine pentru că fusese atât de laş. De ce nu vorbise cu ea noaptea trecută? Ce avea în cap? E drept, povestea Mariei sau Morei sau cum o fi chemând-o era incredibilă. Părea invenţia unui nebun. Dar ea îi dăduse dovezi. Privirea îi zbură la playerul care se odihnea pe noptieră. Uitase să i-l returneze după… discuţia pe care o avuseseră; şi apoi hotărâse să-l ţină. La propriu. Tot drumul de întoarcere din New Orleans, Daniel ţinuse strâns în mână micul dispozitiv. Acum decise să repare lucrurile. În fond, aşa cum chiar ea spusese, nu era vinovată pentru că fusese trimisă aici, unde nu era locul ei. Dar nici el nu era vinovat fiindcă simţea ce simţea pentru ea.

Se îmbrăcă şi coborî să bea o cană din cafeaua aceea atât de tare pe care o făcea Sally.

— Neaţa, conaşu’ Daniel. V-aduc acu’ mâncarea.

— Bună dimineaţa, Sally. Nu, nu mi-e foame, dar nişte cafea nu mi-ar strica. Ştii tu, din aia de ridică şi morţii din mormânt.

Sally râse şi porni spre bucătărie să aducă ce i se ceruse, dar se întoarse când auzi din nou vocea lui Daniel.

— Stai puţin, unde e restul lumii?

— Păi, conu’ Jim a plecat la oraş, a zis că are nişte treburi p-acolo, conaşu’ Julian cre’ că a plecat să se plimbe, iar coniţa Marie… cre’ că e cu el.

Daniel scrâşni din dinţi.

— Înţeleg. Îţi mulţumesc, Sally.

Acum ştia clar că interesul Mariei pentru fratele lui era legat doar de Anne, dar tot simţise muşcătura geloziei

când auzise cuvintele menajerei.

Bău recunoscător din cana aburindă pe care Sally i-o pusese în faţă şi se hotărî: avea să plece după ei.

***

Mora şi Julian călăreau în tăcere prin pădure. Era ca şi cum ea ar fi retrăit prima dimineaţă petrecută acolo.

Oare o să-nceapă să strige iar? Doamne, sper că nu. Nu mai vreau furnicături, sclipiri şi balamuc. Te rog, te rog, te rog...

Vocea lui Julian întrerupse rugăciunea tăcută a Morei:

— Să ştii că nu am reuşit să-ţi găsesc cortul. Am mai ieşit călare pe aici cât ai fost plecată cu fratele meu, dar n-am văzut nimic.

— Ei, aşa cum am zis, m-am rătăcit prin pădure şi, până m-a găsit tatăl vostru, se poate să mă fi îndepărtat cam mult de cort.

— Mi se pare înfiorător că tu chiar ţi-ai aşezat un fel de tabără aici, singură. Ce-ai avut în cap, dacă nu te supără întrebarea?

— Evident, nimic, răspunse Mora, cu speranţa că gluma ei avea să-i mai taie lui Julian din cheful de vorbă.

Strategia funcţionă: tânărul se mulţumi să zâmbească şi să dea din cap.

Brusc, alarma porni în mintea Morei. Simţea furnicături în tot corpul; din fericire, pielea îi era acoperită cu haine în cea mai mare parte. Lăsă capul în jos şi îşi desfăcu părul, în aşa fel încât să-i acopere faţa şi Julian să nu observe dacă începea să sclipească.

***

Simţea din nou! Vibraţia, furnicăturile, senzaţia. *Anne simţi că are, din nou, un trup, doar că părea făcut din mici fulgere care alergau prin ea. Era dureros, dar măcar îi dădea sentimentul de realitate. Şi, de data asta, dura mai mult. În loc de impulsuri disparate, era o senzaţie constantă. Şi încă o noutate: era ca şi cum cineva sau ceva o absorbea, smulgând-o din neant.*

***

Era destul de rău că Marie fugise iar în pădure cu Julian, dar trebuia să ia calul *lui*? Daniel era nervos. Ca o răzbunare copilărească, îi ceruse lui Joe să i-o înşeueze pe Pistrui. Iapa micuţă se mişca destul de greu cu el în spinare, însă lui nu-i păsa. Nu voia decât să ajungă la Marie şi s-o smulgă de lângă fratele lui. Şi să-i spună tot ce nu reuşise să-i spună cu o seară în urmă, orice s-ar întâmpla!

Deja bănuia încotro se îndreptau cei doi; cu siguraţă mergeau acolo unde Julian se întorcea mereu, biet copil nebun. Fratele lui mai mic încă mai credea că Anne avea să apară în mod miraculos din mlaştini, ca o fecioară dintr-o poveste medievală. Daniel mârâi şi îmboldi calul să alerge mai repede.

***

— Julian, nu vrei tu să mergi în faţă? Cărarea pare destul de îngustă şi n-aş vrea să sfârşesc înecată în vreo mlaştină pe aici.

— Ah, sunt sigur că Tunet se descurcă destul de bine să urmeze poteca. Dar dacă asta te liniştеşte, în regulă.

Mora răsuflă uşurată. Julian o depăşi exact când mâinile ei căpătau o strălucire argintie.

Oare... nu, n-are cum. Dar dacă... Oare Alex mă duce înapoi?

— Am ajuns, spuse Julian, când ieşiră într-un luminiş care se deschidea către unul dintre ochiurile de apă ale mlaştinii. Nu-i aşa că e frumos?

Apa verzuie reflecta copacii acoperiţi de *barba-marinarului,* iar întregul loc emana o frumuseţe stranie. Sunetele făcute de păsări, broaşte şi alte animale se împleteau într-o melodie care adăuga şi mai multă serenitate locului.

— Chiar este, răspunse Mora, apoi se întoarse către sunetul care venea din spatele ei.

Cineva se apropia.

— Marie! strigă Daniel, înainte să ajungă în dreptul lor. Te rog, îmi pare nespus de rău pentru purtarea mea copilărească. Am… atâtea să-ţi spun…

Când îi auzi chemarea, preţ de o clipă, Mora uită de tranziţia ei şi descălecă rapid. Era cât pe ce să alerge spre el, dar o altă voce o făcu să îngheţe pe loc:

— Anne? Anne!

Se întoarse încet spre Julian. Şi el descălecase şi căzuse în genunchi. Mora îi urmări privirea şi văzu, uluită, cum o siluetă argintie începea să capete formă chiar la marginea mlaştinii.

Ochii îi zburară înapoi la Daniel, care îşi abandonase calul şi fugea spre ea. Încerca s-o strige, dar tot ce reuşi să scoată fu un mârâit frustrat, în vreme ce Mora dispărea încet de sub ochii lui.

— Rămas bun, Daniel. Uită-te la fereastră…

Mora nu mai apucă să termine fraza. În sfârşit, fu învăluită de întunericul atât de familiar. Cel după care tânjise. Până azi.

***

Sondra şi Alex nici nu mai respirau. Se agăţaseră unul de altul, ca şi cum ar fi urmărit punctul culminant al unui film de acţiune.

Încet, Mora căpătă formă în faţa lor. Când silueta ei încetă să mai pâlpâie, Alex se smulse de lângă Sondra şi fugi s-o îmbrăţişeze strâns.

— Slavă Domnului că te-am adus înapoi!

Când simţi trupul Morei zguduindu-se, o împinse uşor înapoi şi o privi, încruntat. Femeia plângea în hohote.

— M? Ce ai păţit? Eşti rănită? Ce ţi-au făcut ăia acolo?

Dar Mora nu putea vorbi. Se agăţă mai tare de prietenul ei şi continuă să hohotească. Atunci când un urlet îi scăpă din adâncul pieptului, Sondra se apropie şi cuprinse şi ea umerii femeii care părea că are să se transforme în lacrimi.

***

Anne rămăsese pe loc; îşi privea mâinile, îşi atingea faţa, ba chiar îşi ridică rochia să-şi verifice picioarele. Totul era la locul lui. Se întorsese.

Îi zâmbi lui Julian, care se ridicase nesigur şi se uita

la ea cu gura deschisă din care nu reuşea să scoată niciun sunet.

Fata ridică timid un picior, de parcă ar fi vrut să se asigure că poate merge; apoi fugi la el şi îl strânse în braţe.

— Frăţiorul meu, ce dor mi-a fost de tine!

Julian nu reuşi decât să dea din cap şi să îi mângâie părul bălai. Venise acasă.

Daniel porni spre ei. Avea senzaţia că merge printr-un vis; doar că totul era cât se putea de real. Tot ce îi spusese Marie era adevărat. Conexiunea ei cu sora lui… totul. Iar fratele lui avusese dreptate în tot acest timp.

Îi cuprinse cu braţele pe Julian şi pe Anne. Erau împreună. Dar nu se putea bucura pe deplin de această fericire proaspăt recăpătată.

Julian fu cel care întrerupse reuniunea:

— Haide, surioară, să mergem acasă. O să călărim împreună.

Se întoarse şi porni spre cai, fără să-i dea drumul Annei, pe care o ţinea încă de umeri.

— Marie! Marie, ai avut dreptate cu visul meu. S-a adeverit! Uite-o, e aici. Şi Ettie a avut dreptate!

Mezinul Thevaux se opri şi se uită în jur; femeia nu se vedea nicăieri. Se încruntă şi se întoarse spre fratele lui, privindu-l întrebător.

Daniel îi răspunse cu un zâmbet îngheţat:

— Nu mai e, frăţioare.

— Nu mai e? Cum adică nu mai e? Unde s-a dus?

— A plecat pentru ca noi să o primim înapoi pe Anne. Asta e tot ce trebuie să ştii.

Atunci, Julian înţelese exact la ce se referea visul lui.

***

— Deci chiar te-ai îndrăgostit de tipul ăsta? M, pe bune? Ce dracu'?!

— Alex, lasă-mă. Mi-am făcut eu destule mustrări de conştiinţă deja. Nici nu ştiu dacă m-am îndrăgostit. Habar n-am ce a fost, ca să spun drept. Poate siguranţa faptului că oricum nu-l pot avea. Poate noutatea… Nu ştiu. Oricum,

s-a terminat. S-a terminat înainte să înceapă.

Mora îşi şterse urmele de lacrimi şi îi zâmbi Sondrei:

— Fata asta frumoasă probabil mă crede nebună. Draga mea, să ştii că nu m-am specializat în a mă îndrăgosti de bărbaţi care au murit cu mult înainte de a mă naşte eu. Ce s-a-ntâmplat acum a fost un accident, o eroare. Probabil că am luat-o razna din cauză că Alex m-a uitat acolo trei zile.

Sondra şi Alex se uitară unul la altul. Sondra fu prima care îşi găsi cuvintele:

— Ăăă, Mora, nu ştiu cum să-ţi zic, dar ai lipsit o săptămână.

Mora făcu ochii mari; nu-i venea să creadă.

Alex interveni:

— Da, M. Am reuşit să sincronizez timpul de călătorie doar cu Susa. Apropo: cred că dragul tău Xerxes e înnebunit de grijă. Probabil că a decapitat jumătate din Curte până acum.

Mora dădu ochii peste cap şi râse:

— Ştiu, abia aştept să ajung la el. Dar, înainte să faci iar vreo nenorocire şi să sfârşesc prin China Dinastiei Ming, aş vrea să mă lămuriţi într-o privinţă, savanţi şmecheri ce sunteţi: cum dracului am ajuns eu să fiu legată de fata aia?

— Mora, chiar nu ştiu ce să-ţi răspund la asta, spuse Alex. Tot ce am înţeles – din ce mi-ai zis tu – e că a fost luată din timpul ei şi, cumva, a rămas suspendată într-un spaţiu neutru. Nici măcar nu ştiu unde e asta, dacă e un fel de gaură neagră sau ce-o fi.

— Pot să încerc şi eu? întrebă Sondra.

Alex aprobă plin de entuziasm, aşa că fata continuă:

— Universul tinde spre echilibru. Şi spun asta din perspectivă ştiinţifică. De aceea, dezechilibrul aduce cu sine evoluţia: pentru că Universul luptă să restabilească echilibrul pierdut. Atunci când tu, Alex, ai dislocat-o pe Mora de aici, din prezent, ai creat un dezechilibru. În contrapondere, o altă persoană a fost dislocată aleatoriu din propriul spaţiu şi timp. Însă la acel moment maşinăria

a funcţionat greşit, iar Mora a ajuns în altă parte decât acolo unde trebuia. Presupun că de asta a rămas Anne blocată în spaţiul ăla tampon timp de doi ani, săraca de ea.

— Bun. Eu nu-s vreo savantă, sunt o biată profă de dicţie. Sondra, explicaţia ta e perfect raţională şi de bun simţ; până şi eu am priceput-o. Ce nu înţeleg deloc este cum naiba s-a întâmplat toată chestia asta, totuşi? Pe bune, care erau şansele ca eroarea aia de sistem să mă trimită taman acolo? Cine dracu' ştia că Alex plănuise un drum în Louisiana de dinainte de secesiune? Pe de altă parte, el habar n-avea că Anne fusese dislocată; cu atât mai puţin că era legată de mine. Şi cum anume era legată de mine? De ce simţeam ce simţeam când o striga Julian? De ce mă vindecam aşa, miraculos, de parcă… de parcă ar fi trebuit să nu mă stric înainte să-mi fi atins scopul? Cum de a visat Julian toată chestia asta? Nu sunt prea multe coincidenţe ciudate? Pe astea cum le explici?

— Da, Sondra, cum le explici? întrebă şi Alex.

Roşcata râse.

— Voi chiar nu pricepeţi, aşa-i? Nu suntem altceva decât particule, înghesuite în forme umane. Mai ştiţi ce am zis adineauri despre echilibru? Suntem parte din el. Indiferent ce credem sau ce vrem, energia care ne alcătuieşte se va supune acelei legi. N-aveţi decât să-i spuneţi coincidenţă, dacă vreţi. Eu consider că ăsta e modul în care Universul face ordine.

Mora rupse tăcerea lungă care urmă:

— Alex? Nu ştiu ce aveţi voi de gând, dar eu cred că ar trebui s-o iei de nevastă pe fata asta.

***

Curtea din Susa supravieţuise săptămânii în care regele Xerxes fusese departe de regina lui. Monarhul reuşise să nu-şi transforme frustrarea în furie oarbă şi nu pornise niciun război. Ba chiar organiză un banchet pentru a sărbători întoarcerea în siguranţă a Morei şi dărui tuturor oamenilor din cetate cantităţi uriaşe de mâncare şi vin cu această ocazie.

Întinsă lângă soţul ei regal care dormea, Mora zâmbi,

ascultându-i răsuflarea liniştită. Simţea că a ajuns acasă. Însă ştia că niciodată nu avea să-şi smulgă complet din memorie cealaltă pereche de ochi albaştri care lăsaseră o urmă de foc în sufletul ei.

***

Lui Daniel ajunsese să-i placă zgomotul acela oribil pe care Marie îl numea muzică. Noaptea, când conacul era cufundat în linişte, îşi lua alături bunul său prieten, sticla de bourbon, şi asculta cântecul pe care Marie i-l pusese în noaptea în care se sărutaseră. Noaptea în care *ea* îl sărutase. Nu mai suferea; amintirea îl făcea chiar să zâmbească.

După ce Marie plecase, Daniel îşi torturase mintea încercând să priceapă ce a vrut să-i spună cu „uită-te la fereastră“. Dar în aceeaşi seară, când se aşezaseră cu toţii la masă pentru prima oară în doi ani, Anne coborâse din camera ei şi îi adusese un mic obiect.

— Uite, cred că asta îţi aparţine, frăţioare. Era pe pervazul din camera mea.

Îi mulţumise şi aşteptase nerăbdător să aibă parte de puţină intimitate ca să vadă despre ce era vorba.

După cină, ieşi în grădină şi se uită la micul pachet.

Îl deschise şi înăuntru găsi o ţigară şi un bilet. Cu mâini tremurânde, aprinse ţigara şi se strâmbă când îi simţi gustul, apoi despături hârtia:

Daniel,

Fulgerele sunt cele care fac lumină chiar şi în cele mai întunecate furtuni. Durează doar o clipă, dar strălucesc mai tare decât luna plină. Noi am fost, fiecare, fulgerul celuilalt, iscat în furtuna perfectă.

Dacă şi când îi este menit să lovească, fulgerul o va face. Nu putem decide noi când, cum, sau unde. Se spune că niciodată nu loveşte de două ori în acelaşi loc. Poate că nu-i adevărat; dar poate că e. Există o singură cale de a afla: trăind.

Totul e un joc de noroc, domnule Daniel Thevaux. Fie ca Universul să-ţi împartă cărţi bune.

A ta sclipitoare,

Marie Bonnechance

Table of Contents

Regii timpului. Vol. 2: Eroare_